virtual-project.eu

DAN KAVANAGH

Seria: DUFFY

Volumul 4

DUFFY
sau os de ros

Original: *Going to the Dogs* (1987)

Traducere din limba engleză:
GABRIEL STOIAN

virtual-project.eu

Editura: NEMIRA

2005

Granița dintre Buckinghamshire și Bedfordshire. Zonă rurală clasică, beneficiind de acces la Autostrada M1. Reședință de epocă, aspect impresionant, situată pe o proprietate de 40 de acri. Modificată substanțial la mijlocul anilor ’60, păstrează încă multe din trăsăturile originale. Trei săli de recepții, opt dormitoare (două cu băi separate), bibliotecă, salon familial, bucătărie/sufragerie, cameră de biliard. Grădină, pădure proprie și lac. Anexele sunt formate din grajduri și o fostă sală de *squash* (în prezent, studio de înregistrări al unei cunoscute vedete de muzică pop care trebuie să vândă proprietatea), cu posibilități de transformare.

Proprietate liberă. Agenți unici:
Madley și Burton Wood.
Vizitarea și ofertele se fac pe bază de programare.

BIBLIOTECA

În biblioteca video zăcea un cadavru. Ar fi fost imposibil să treacă neobservat, lucru obișnuit în cazul cadavrelor, iar doamna Colin l-a văzut imediat ce a deschis ușa lambrisată din stejar pe care cineva pictase, în glumă, o gaură de cheie, care putea induce în eroare pe oricine. Doamna Colin l-a recunoscut pe Ricky de cum l-a văzut, și-a dat seama că era mort și a dus mâna la gât. Și-a pipăit crucifixul de sub bluza albă din poplin pe care o călcase chiar în acea dimineață, la ora 6:30. Întotdeauna purta crucifixul cu Mântuitorul pe sub haine, lipit de piele, iar puținii care știau asta se întrebau dacă-i era rușine de religia ei. Doamna Colin nu se rușina de credința ei, însă deseori era mai mult decât jenată de scenele la care trebuia să asiste în cursul activităților zilnice de la Braunscombe Hall. Dacă te-ai născut în Davao în urmă cu treizeci și cinci de ani și trimiți bani acasă în fiecare lună, nu comentezi purtarea oamenilor care locuiesc la granița dintre Buckinghamshire și Bedfordshire. Asta nu înseamnă că trebuia să îngăduie ca Mântuitorul să îndure asemenea chinuri, chiar dacă era vorba doar de o reprezentare a lui. Existau momente, ca acelea în care ducea micul dejun în anumite dormitoare, când figurina din aur de la gâtul ei părea să frigă de supărare, iar ea, apăsând-o cu degetele, încerca să o asigure că asemenea lucruri nu aveau nicio legătură cu ea și că, atunci când va găsi câteva clipe de liniște, se va ruga pentru păcătoșii surprinși în somn. O parte din banii pe care îi trimitea la Davao aveau ca destinație Biserica Sfânta Fecioară a Pocăinței, unde surorile se rugau cu regularitate pentru ocrotirea purității morale a celor care slujeau biserica peste hotare.

De această dată, când doamna Colin s-a uitat în ochii reci și sticloși ai lui Ricky, crucifixul nu a

fript-o pe piele. După un prim șoc, a început să privească în jur cu un aer calm. Cele câteva mii de benzi video – o colecție cu care Vic Crowther se mândrea nespus – rămăseseră neatinse. Stăteau în cutii speciale, având cotoare elegante din plastic și titluri tipărite cu litere aurite. Asta le făcea să arate ca adevărate cărți, după cum explica Vic. Unele dintre ele erau de-a dreptul rare, iar câteva dintre cele mai suculente exemplare din colecția lui erau disimulate sub titluri precum *Șah pentru începători*: *jocul de mijloc* sau *Picanterii în bucătărie. Partea a 2-a.* Însă cel care îl ucisese pe Ricky nu manifestase interes față de filmele vechi, de jocul de mijloc din șah sau de folosirea mirodeniilor la gătit; nici măcar nu îl interesase ce ascundeau de fapt acele titluri nevinovate.

Perdelele de la ferestrele boltite erau date în lături, lucru cu care doamna Colin se obișnuise, pentru că nimeni din casă nu se prea sinchisea să se ferească de întuneric, lumină sau curent. Însă faptul că perdelele erau trase arăta că bărbatul sau bărbații azvârliseră cadavrul lui Ricky pe fereastră, iar acesta aterizase mai spre centrul camerei decât ar fi ajuns dacă zborul i-ar fi fost încetinit sau frânat de perdele. Acestei idei complicate i-a trebuit câtva timp până să treacă prin mintea doamnei Colin, iar curând a fost urmată de aceea că nu era treaba ei să stea acolo, încercând să priceapă cum se petrecuseră lucrurile. A clătinat din cap în semn de auto-dojană, și-a descleștat degetele de pe crucifix, a închis încet ușa bibliotecii video și a plecat în căutarea domnului Crowther.

Belinda Blessing era în același timp și doamna Crowther, dar preferase să-și păstreze numele de artistă. Întotdeauna i se părea ridicol când vreun tânăr șmecher, căruia tocmai îi dădeau tuleiele mustății, se întorcea sfios către ea în vreo bodegă și o întreba: „Iertați-mă, *sunteți* cumva Belinda Blessing?”, iar ea îl plesnea peste bot cu răspunsul:

„Nu, sunt doamna Crowther”. În drum spre biblioteca video, Belinda s-a oprit să se privească din lateral într-o oglindă. Știa că arată bine în haine de călărie, dar acestea îi făceau un fund care n-o prea încânta. Prietenele ei, persoane spirituale, spuneau că niciodată n-o să-ți prisosească banii sau fundul, însă ea nu era convinsă, de aceea s-a privit întrebător în oglindă, mutându-și greutatea de pe un picior pe celălalt, studiind efectul a ceea ce Vic ar fi numit în glumă drept cealaltă pereche a ei. Belinda a zâmbit, de parcă s-ar fi aflat în fața unui aparat foto, s-a lovit ușor cu cravașa peste coapsă (ce fată obraznică!) și s-a dus cu pași grăbiți spre bibliotecă, unde i-a găsit adunați pe ceilalți oameni din casă care aveau un cult pentru trezirea la ora 8:30 duminica dimineața. A aruncat în treacăt o privire către cadavru, a tușit brusc și a remarcat:

— S-ar părea că a fost aruncat pe fereastră.

Apoi s-a răsucit pe călcâie și a plecat la ora de călărie. Considera că un galop sănătos, cu o parte din șuvițele de păr negru și lung scăpate de sub șapcă și fluturând în urmă, astfel încât să poată fi recunoscută de departe, o făcea să uite toate aspectele neplăcute și grețoase ale vieții.

Jimmy a socotit reacția Belindei destul de tranșantă, dar oricum nimeni n-o considera gingașă ca o perniță din puf, decât poate pe vremuri, când stătea frecvent între perne. În prezent… mda, Jimmy s-a întrebat în treacăt cum se mai descurcau Vic și Belinda în probleme de iatac după aproape șapte, ba nu, opt ani. Avusese vreunul din ei ceva activități extramaritale? Adică, având în vedere trecutul lor și că presiunea aburului nu mai urca prea des până la valoarea la care să pornească mașinăria lui Vic, la ce te poți aștepta? Acela era un subiect căruia Jimmy îi dedica uneori câteva eforturi de gândire. Pe Jimmy nu-l dădea inteligența afară din casă, plus că, având capul teșit la ceafă, nici nu părea deștept; cu toate acestea, se

încăpățâna să gândească. De pildă, uneori se gândea că provine dintr-o familie bună, dar părea, din câte reușea el să-și dea seama, să nu aibă niciun ban în buzunar, în vreme ce bătrânul Vic Crowther, gazda lui, simplu ca un țărănoi (a, așa îl caracteriza Jimmy – Vic ar fi preferat să fie considerat simplu, ca buricul pământului), avea cantități mari de foșnitori cu care puteai cumpăra multă, multă fericire. Pe scurt, puțea de bogat ce era. Adică putred de bogat, după cum s-ar fi exprimat Jimmy. S-a chinuit să-și îndrepte gândurile asupra problemei cu care se confruntau în acele momente, operațiune care l-a făcut să întindă brațul drept și să cuprindă umerii Angelei. Asta s-a dovedit o treabă mai anevoioasă decât părea, pentru că Angela plângea apăsat și se cutremura, parcă în convulsii. Neconsolata văduvă, s-a gândit Jimmy și și-a urmărit brațul tresăltând pe spatele Angelei, de parcă ar fi scos apă cu pompa dintr-un puț.

Și chiar amintea de așa ceva: brațul lui Jimmy pompa în sus și-n jos, iar din ochii Angelei curgea apă. Ce nenorociți, ce ticăloși! Îl iubise pe Ricky. Lacrimile o împiedicau acum să-l vadă limpede pe Ricky, însă nu era nevoie să-l privească pentru a simți prezența acelor ochi blânzi, expresia dulce, părul frumos și cârlionțat. Ticăloși blestemați! Ea plătise, iar ei nici nu aduseseră vorba de Ricky. Și atunci, de ce o făcuseră? Niște jigodii. Făcuse Ricky vreun rău cuiva? Suspinele ei au devenit mai înfierbântate, iar Jimmy a simțit că ea încearcă să-i îndepărteze brațul, ca și cum ar fi vrut să se arunce asupra cadavrului. N-o să tolerăm așa ceva, a gândit Jimmy, și a prins-o pe Angela mai strâns de umăr. În aceeași clipă a surprins privirea doamnei Colin și i-a făcut cu mâna liberă un semn prin care cerea ceva de băut. Doamna Colin a dispărut discret.

În vârstă de șase ani, Nikki, puțin surprinsă că mama ei plecase atât de brusc, strânse mâna tatălui

ei și se întrebă dacă Ricky ajunsese în Rai. Doamna Colin spusese că Nikki n-ar trebui să intre în bibliotecă, însă profitând de tulburarea tuturor, ea se strecurase înăuntru și-l luase de mână pe tatăl ei. Ce urât arăta fereastra aceea, spartă, cu cioburi pe jos. S-a întrebat dacă asta însemna că vreme de câteva zile nu va mai putea vedea filme. De obicei spunea că vrea să urmărească *Bambi, Supergran* ori *O sută unu dalmații,* dar recent descoperise că, dacă se cățăra pe un scaun, găsea alte filme, mult mai interesante. Nu povestise nimănui despre asta, însă doamna Colin o surprinsese mai zilele trecute și amenințase că o va spune mamei. Nikki se văzuse silită să plângă în hohote, susținând că filmul respectiv nimerise din greșeală în altă cutie. Ce băgăreață e doamna Colin asta! De fapt, a avut impresia că o recunoscuse pe mami într-unul dintre acele filme, însă culoarea părului nu se potrivea, așa că Nikki nu putea fi sigură. A rămas agățată de mâna tatălui, a privit picioarele țepene ale lui Ricky și s-a întrebat încă o dată dacă el era în Rai.

Vic Crowther, un bărbat masiv cu un ten roșcovan, trecut de cincizeci de ani, îmbrăcat cu haine cumpărate de la un lanț faimos de magazine, avea o expresie amuzată, pe care polițaii o luau mai mereu drept insolență. În situația de față nu mai părea atât de bine dispus.

— Trebuie să-l trag de urechi pe Duffy pentru asta, i-a zis el lui Jimmy. Iisuse, îi dai unuia un deget, și uite ce se întâmplă.

— Cine-i Duffy ăsta?

— Tipul care a instalat sistemul de alarmă. A fost afacerea vieții lui, că doar nu e cel mai tare în probleme de securitate. Și uite aici, o treabă frumoasă, la o casă mare de la țară, nu m-am zgârcit la bani… I-am spus că următoarea comandă o va avea de la Palatul Buckingham, să instaleze fire de declanșare pentru mine antipersonal. Și când colo? Și-a bătut joc. Cineva

l-a azvârlit pe sărmanul Ricky pe fereastră, iar alarma nu s-a declanșat. O să-i țin o morală lui Duffy de-o să mă țină minte.

— Poate a ieșit din garanție.

Jimmy a făcut sugestia pe un ton îngrijorat.

— Garanții? Garanțiile sunt apă de ploaie în lumea mea. (Vic se ambalase destul de tare.) Garanțiile sunt pentru agenți de bursă și directori de școală. Eu nu m-am uitat la bani când a fost să-mi facă instalația și nici nu păstrez chitanțele, dar dacă cineva îmi face o treabă, să nu-mi dea rasol.

— Aici ai dreptate, a zis Jimmy.

Vic și-a dres glasul. Nu se tocmise la plată și nu păstra documente, plus că disprețuia agenții de bursă și directorii de școală – uneori râdea amintindu-și că pornise de jos, ajungând să aibă casa aceea la țară și o nevastă pentru care alții ar da totul. În realitate, nu se gândea la asta, și nici la Duffy. În timp ce mâna fiicei sale se zbătea ca un șoricel prins în palma lui, se gândea cu ușurare că nimeni nu umblase la filmele din biblioteca sa. Ce se făcea dacă cineva ar fi intrat prin borta aceea din fereastră și i-ar fi șterpelit caseta cu *Goi așa cum ne-a făcut natura*? Aceea era mândria oricărui colecționar, păi nu? Filmele de altădată aveau să revină curând la modă.

Doamna Colin nu bea alcool. Era, în schimb, o catolică ferventă care venise la locuința de la granița comitatului Buckinghamshire cu Bedfordshire tocmai din Filipine și care trimitea cu regularitate jumătate din salariu mamei ei, sumă din care o parte ajungea la surorile de la Biserica Sfânta Fecioară a Pocăinței. Doar nu făceai atât drum ca să risipești banii aiurea pe lucruri personale, iar să-i torni pe gât nici nu se punea problema. Chiar și după cinci ani petrecuți cu familia Crowther, doi în Londra, înainte ca domnișoara Blessing să se retragă, și alți trei la țară, încă rămânea uimită cât de mult bea lumea în țara asta rece, umedă, cenușiu-verzuie, unde se

făceau bani buni. Pesemne că beau atât tocmai pentru că era frig și umezeală, iar frunzele păreau să cadă din copaci tot anul. În țara ei, între neamuri, se consuma bere San Miguel, iar asta ajungea. Aici, însă, se bea orice, ba chiar mai multe feluri de orice decât își imaginase vreodată doamna Colin.

Se duse în spatele barului din camera de zi – ornat de sus până jos cu piele și cu accesorii din alamă – și se întrebă ce să-i ducă domnișoarei Angela. Șirul de sticle, cutii, mixere, shakere, obiecte de împuns, deschis, strivit, stors, decojit, plus culorile vesele ale tuturor băuturilor o făceau să se simtă ca un farmacist în laborator. Poate că tocmai de aceea spuneau englezii chestii precum: „Ce medicament să-ți ofer?" sau, uneori, „Ce otravă bei?" Probabil că domnișoara Angela avea nevoie de câte puțin din fiecare băutură preferată. Doamna Colin a turnat doi centimetri de *crème de menthe,* a adăugat încă unul de vin alb și apoi tot pe atât gin. S-a oprit o clipă, și-a adus aminte de fața brăzdată de lacrimi a domnișoarei Angela și a mai adăugat doi centimetri de gin. A ales unul dintre ultimele shakere, proaspăt cumpărat de domnul Crowther – care avea o cască de polițist la un capăt, și o pereche de cizme de polițist la celălalt – și a pregătit doctoria pentru domnișoara Angela. După aceea, s-a grăbit cu ea spre biblioteca video. Jimmy a luat paharul, a ridicat din sprâncene văzând culoarea aceea ciudată și, fără o vorbă, l-a ținut în fața Angelei, mult mai liniștită acum, care a golit jumătate din conținut fără să comenteze. Doamna Colin a înțeles că făcuse alegerea cea mai înțeleaptă.

Aproape pentru sine, dar cu o voce fermă care i-a făcut pe toți cei care l-au auzit să ia vorbele drept instrucțiuni, Vic Crowther a zis:

— Cred că deocamdată nu vom informa poliția. Apoi, unul după altul, toți cei care se treziseră la 8:30 într-o duminică dimineață au părăsit

biblioteca video cu pași de păcătoși care ies dintr-o biserică. Doamna Colin a închis ușa și a rămas singură cu Ricky.

Adevărul era că doamna Colin nu-l plăcuse deloc. O speria. Nu mărturisise nimănui asta și probabil că nu avea legătură cu Ricky, ci cu o întâmplare petrecută pe o stradă lăturalnică din Davao, după căderea întunericului; dar așa stăteau lucrurile. Acum, privindu-l cum zăcea nemișcat, s-a simțit puțin vinovată că-l displăcuse. Ochii îi erau goliți de viață, membrele, toate patru, stăteau țepene, iar coada aceea era clar că nu avea să se mai miște niciodată.

ALEEA

În aceeași duminică, la ora 8:45, în reședința de la granița dintre Buckinghamshire și Bedfordshire, doamna Colin din Davao l-a vârât pe Ricky într-un sac încăpător din plastic, folosit de obicei pentru rufe. A rămas apoi pe gânduri, întrebându-se dacă protocolul permitea păstrarea lui la frigider; socoti că nu era cazul și porni cu el spre vestiarul din spate. Nimeni nu vizita acel vestiar prea des. Încăperea găzduia un număr considerabil de cizme înalte, dintre care nicio pereche nu părea să se potrivească vreunui locatar al casei, un set de crose de crochet, comandat de Belinda, care se săturase imediat de ele, un lavoar cu robinetul defect și un scaun de toaletă, al cărui interior era decorat cu un model floral de un albastru-închis. Orice botanist, fie el și amator, ar fi fost în stare să identifice florile imprimate pe porțelan, însă doamna Colin nici măcar nu încercase: ea considera că există unele lucruri care merită decorate, și altele care nu, iar scaunele de toaletă intrau în cea de-a doua categorie. Acasă, în Davao, nu auzise așa ceva. Ferindu-și ochii de scaunul decadent, s-a uitat la șirul de cuiere pentru pălării din partea dreaptă a vestiarului. De un cui atârna o pelerină de ploaie mânjită cu noroi, pe care un oaspete de peste week-end nu se mai deranjase să și-o mai ia. Uneori, vreun amic de vânătoare îi oferea lui Vic Crowther câte o pereche de fazani, și tot aici – la două cuie depărtare de haina de ploaie abandonată – rămâneau și aceștia nebăgați în seamă vreme de câteva zile. Doamna Colin a ridicat sacul de rufe și tocmai se pregătea să petreacă urechea acestuia peste cuiul rezervat de obicei fazanilor, când s-a întrebat dacă era bine ce făcea; a șovăit, apoi a ales următorul cui. Coada lui Ricky, mai precis o porțiune de cincisprezece centimetri din ea, ieșea

din sac. A încercat s-o vâre înăuntru, dar fără rezultat.

În aceeași duminică, la 8:45, Duffy își ducea de-a lungul Goldsmith Avenue, Acton W3 sacul cu rufe din folie de plastic galben. Dacă s-ar fi aflat din întâmplare prin zonă în căutare de câini uciși, orice polițist ar fi considerat conținutul sacului drept inofensiv. În termeni juridici, mai precis, deși unele dintre obiectele dinăuntru era departe de a fi inofensive din punctul de vedere al mirosului; unele ar fi putut constitui atentate minore la sănătatea publică; altele – dacă s-ar fi găsit prin preajmă un apărător al legii – puteau fi chiar confiscate pentru a fi îngropate într-o groapă cu var. Duffy era conștient de acest aspect. Asta nu pentru că-și schimba hainele prea rar, ci, pur și simplu, pentru că nu se ducea suficient de des la spălătorie. Își depozita rufele murdare în pungi din plastic pe care le așeza în partea de jos a dulapului; după câteva săptămâni, când considera că pungile se cunoșteau atât de bine între ele, încât puteau chiar să se împuieze, golea conținutul lor în sacul mare din plastic de culoare galbenă și pornea pe Goldsmith Avenue.

Lui Duffy îi plăcea mult acea corvoadă duminicală. Pe de o parte, era vorba de eliberarea de sentimentul vinovăției, pe de alta, de liniștea de pe stradă. Noaptea de sâmbătă se dusese la culcare. Acum sforăia, așteptând mahmureala de duminică dimineață, pe care trebuia doar să o stârnească nițel. Când a ajuns la șirul de magazine unde se găsea și spălătoria, în preajmă nu se afla nimeni. Ușurat, a luat în șuturi câteva farfurioare din polistiren în care fuseseră cârnați, dar care acum zăceau pe trotuar. Un bețiv grijuliu făcuse o stivă din opt cutii de bere pe trotuarul din fața casei de pariuri. Alt bețiv, mai puțin grijuliu decât primul, socotise că intrarea în casa de pariuri, ceva mai retrasă în comparație cu fațada clădirii, era perfectă pentru a fi folosită drept closet public,

deoarece, dacă n-ar fi găsit intrândul acela, ar fi mers la următorul magazin, dar, pe de altă parte, nu aici pierduse zece lire punându-le pe un cotonog de cal nu mai departe de săptămâna trecută? Duffy a strâmbat din nas, dându-și seama că izul din sacul cu rufe murdare ocupa locul doi după duhoarea din acel loc, pierzând doar cu cel mult jumătate de cap.

Duffy și-a încredințat rufele unei mașini care a început să facă spume, a traversat strada și a deschis ușa lui Sam Widges. Sam era un chinez între două vârste, pe care îl chema Sam de când se știa și care își petrecuse treizeci de ani lucrând în domeniul alimentației publice din Marea Britanie. După zece ani în eșaloanele inferioare, reușise să-și deschidă propria afacere și, drept urmare, își schimbase numele în mod legal în Widges. Deloc surprinzător, la vremea aceea nu vânduse altceva decât sandvișuri. În ultimii zece ani își diversificase cunoștințele culinare, iar în prezent era mândru de priceperea cu care folosea cuptorul cu microunde; însă numele îi rămăsese.

— Ca de obicei, Sam.

— Vine imediat.

„Ca de obicei” era un mic-dejun englezesc, pregătit în stil britanic. Lui Sam îi trebuiseră câțiva ani până să-l deprindă – fiindu-i necesare vizite de informare la stabilimente similare – însă acum era capabil să stăpânească, separat, arta de a prăji insuficient șunca și, simultan, de a arde ouăle, permițând roșiilor să se înmoaie, în vreme ce carnații rămâneau *al dente,* și asigurându-se că fasolea gătită, atunci când era pusă pe farfurie, păstra forma originală a lingurii de servit. Cum Duffy era un client privilegiat – bineînțeles, întrucât la ora aceea matinală nu puteai vedea alt consumator – Sam i-a oferit, din partea casei, o felie de pâine englezească prăjită: tăiată gros, doldora de grăsime, nici prea crocantă, nici prea rumenită.

— Delicios, a zis Duffy, cu mintea la antrenamentul dinaintea începerii sezonului. Juca pe post de portar în echipa Western Sunday Reliables, iar peste doar cinci săptămâni avea primul meci.

— Mulțumesc.

Urmărită cu furculița, pâinea prăjită s-a plimbat prin farfurie și a alunecat, trasând o dâră lată de grăsime, ca o urmă lăsată de un melc. S-a gândit la tânărul Karl French, zvelt ca un ogar, care probabil că la ora aceea deja alerga. Cu toate astea, ca portar nu-i trebuia cine știe ce viteză, s-a consolat Duffy. Avea mai curând nevoie de… soliditate. A încolțit cârnatul fugar fixându-l de dunga farfuriei; cu un amestec de șiretenie și forță brutală, a reușit să-i străpungă pielița.

În drumul de întoarcere pe Goldsmith Avenue, ținând sacul galben, doldora de rufe spălate, cu ceva mai multă mândrie, Duffy a analizat eterna întrebare pe care și-o pun cei care folosesc spălătoriile: ce s-a întâmplat cu cealaltă șosetă? Puneai la spălat douăzeci și patru și scoteai din mașină douăzeci și trei. Dacă băgai două, te alegeai cu una. Mașinile măcar erau cinstite: furau cu aceeași măsură și de la cei bogați și de la cei săraci în șosete. La început, presupuneai doar că ai uitat una dintre șosete lipită de tambur sau pe uscător, ca pe o bucată de gumă de mestecat, dar sigur nu se întâmpla așa. Oricât de meticulos ai fi fost – le numărai la scoaterea din mașină și după ce le băgai în sac – întotdeauna o șosetă dispărea. Pesemne că în partea din spate a fiecărei mașini exista o ușiță, care se deschidea doar o frântură de secundă, suficient ca să-ți fure șoseta. Ori poate era o modalitate prin care proprietarii acelor instituții își rotunjeau profiturile. El renunțase de mult să se mai opună perceperii acelui tarif suplimentar. În schimb, intra în jocul cu mașina. Avea numai două feluri de șosete: negre, din amestec de bumbac cu nailon de la Marks &

Spencer, și roșii, din amestec de bumbac cu nailon de la Marks & Spencer. În acest fel, dacă pierdea una, nu avea motive de îngrijorare, iar când o pierdea și pe cealaltă din pereche, îi venea să râdă.

— Telefonul, a zis Carol, somnoroasă, în timp ce el închidea ușa apartamentului.

— Dejunul, a răspuns Duffy către claia de păr negru și cârlionțat răsfirată pe pernă. A scos din frigider iaurtul, musli și laptele smântânit, iar din dulap a adus pâinea integrală, zahărul brun și mierea. Ai nevoie de sănătate și forță, așa se spunea. Dejunul luat la localul lui Sam Widges fusese pentru forță; cel de acum, pentru sănătate. Pe de altă parte, merita o recompensă pentru drumul făcut până la spălătorie.

După ce a auzit apa gâlgâind în baie, a pornit robotul telefonic. Mesajul era scurt, ușor de priceput. *Duffy, sunt Vic Crowther. Dacă am scos din buzunar bani de ordinul miilor pentru un sistem de alarmă, vreau să și funcționeze. Să-ți miști curul acela mare încoace.*

Mare? Ce tot îndrugase Vic la telefon? Doar nu-i văzuse fundul de trei ani, și atunci de ce vorbise așa? De acord, Duffy recunoștea că e scund, dar musculos; avea fața lată, bineînțeles, dar fără fălcuțe. Și-a examinat palmele: pătrățoase, cu degete cam scurte, dar deloc pufoase. Cu un gest agitat, a mai băgat în gură o lingură de iaurt, ca și cum asta ar fi rezolvat problema. Ei, măcar mai reducea îngrijorarea în legătură cu asta, ceea ce era totuși un început.

— Plec la Vic Crowther, a anunțat-o pe Carol în vreme ce ea își umplea din nou ceașca.

— Deci nu mă scoți la prânz duminică…

Duffy și-a dres glasul. Sigur că nu. Când o mai scosese în oraș pentru prânz? De câtă vreme erau împreună, sau cel puțin pe jumătate împreună? Șapte ani, ceva de genul ăsta, nu? Zece? Optzeci și patru? *Niciodată* nu o invitase în oraș la masa de

prânz. De unde până unde îi venise ideea asta? A privit-o; ea îi zâmbea.

— Bun, acum măcar ai cămăși curate, a zis ea. Sau acolo trebuie să te duci la costum și cravată neagră? Trebuie să vă călcați cingătoarea, Sir?

— Am treabă, a precizat Duffy. S-a paradit alarma.

— Pesemne că Vic a încercat să-și spargă singur casa pentru a încasa asigurarea.

— Ușurel, a spus Duffy, devenit dintr-o dată apărătorul fostului său client. Vic n-a fost niciodată prins cu ocaua mică.

— Nici Pilat din Pont, a spus Carol Lucas, în calitate de polițist.

— Serios? Vezi, nu știam asta. Tu de unde ai aflat?

— E în baza computerizată de date, Duffy, păi ce credeai? Pilate P., vârstă foarte înaintată, trăsături distinse, nas roman, bănuit de încercare de obstrucționare a justiției, ucidere și pregătire în vederea crucificării.

— Serios, de unde știi?

— Nu mai țin minte, Duffy. Cred că de la televizor. Ziceau că până la urmă s-a sinucis, dar nu s-a putut dovedi.

— Nu-l văd pe Vic luând un pumn de pastile.

— Sau străpungându-se cu spada.

— Habar n-aveam că are spadă.

— Duffy! Carol s-a aplecat peste masă și l-a bătut ușor cu degetul peste tâmplă. Alo, e cineva acasă?

— A, acum am înțeles.

Chestia cu spălătoria îl epuizase, fără discuție.

— Apropo, ce mai face Domnișoara Balcoane? Duffy s-a întrebat în treacăt dacă era cazul să se simtă vinovat. Nu știa pe nimeni care să corespundă acestor semnalmente.

— Hî?

— Micuța Domnișoară Țâțe. Belinda Nu-Știu-Cum.

— Aha. Blessing[1].

— Așa, Blessing. Ce nume nesuferit. Belinda Blessing. Cred că trebuie să te detextilezi la piele dacă te cheamă așa, nu?

— Nu-i adevăratul ei nume. Și l-a schimbat.

— Ca să se poată dezbrăca mai ușor.

— Probabil.

— Mă-ntreb ce altceva și-a mai schimbat.

— *Carol*! Ce te-a apucat?

A privit fața ei atrăgătoare și proaspătă, tipic irlandeză, încadrată de cârlionți negri.

— Dar pe tine? a zis ea și i-a zâmbit din nou.

— *Ca-rol*! (S-a ridicat.) Ai de toate în frigider. Câteva bucăți de pizza. Și niște pește cu sos hipocaloric.

— M-ai dat gata. Ai grijă cum conduci. Te pup.

Duffy ar fi condus atent și fără sfatul lui Carol. În primul rând, nu se omora după Autostrada M1, devenită cea mai mare pistă neoficială de curse din țară; până și cei cu mașini familiale socoteau că era locul potrivit unde să facă o încercare de doborâre a recordului de viteză terestră. Pe de alta, avea o nouă furgonetă, Sherpa și, când stătea pe scaunul înalt, era mereu îngrijorat că ar putea fi lovit din lateral. Avusese un sentiment de ușurare când își cumpărase o mașină nouă și renunțase la rabla ruginită pe care o condusese până atunci. Ei, „nouă” mai degrabă pentru el, fiindcă furgoneta nu mai era nouă: doar nu-i mergea chiar atât de bine. Așadar, dacă n-ar fi existat ceilalți participanți la trafic, i-ar fi plăcut să stea mândru la volan în Sherpa lui albă, inscripționată cu *Duffy Security* pe lateral, și să gonească pe banda de mijloc cu viteza constantă de 90 de kilometri la oră.

Pe Autostrada M1 se făcuse nu demult o escrocherie foarte inteligentă. Ca fost polițist, Duffy nu agrea ideea ca gaborii să fie escroci; însă la gândul șmecheriei folosite de aceștia nu-și putea reține un hohot de râs. În loc să ofere cadouri constând din pahare de vin sau ursuleți koala din

pluș, pe care să ți-i atârni la lunetă, o companie petrolieră avusese o altă idee pentru a-și atrage clienți. În fiecare lună, alcătuiau o listă de aproximativ cincizeci de numere de înmatriculare, culese de la stațiile de benzină. Șoferul mașinii al cărei număr se afla pe listă putea câștiga un premiu între o sută și o mie de lire. Sigur, câștigătorul trebuia să fi cumpărat și benzină de la stațiile companiei; casierul nu lăsa pe orice șmecheraș să-și plimbe degetul pe lista cu pricina.

Planul a contribuit la creșterea numărului de cumpărători, dar i-a pus pe gânduri și pe câțiva „filosofi", îndeosebi pe un grup de gabori însărcinați cu supravegherea Autostrăzii M1, care au gustat din plin acea provocare. Activitatea se desfășura în haine civile, desigur, și în afara orelor de program. Doi dintre ei mergeau la o stație de benzină, cumpărau benzină, totul pe barba lor, și cereau să vadă lista de numere. Chiar dacă nu-și găseau numărul de înmatriculare, memorau câteva de pe listă. Pentru că, bineînțeles, cumpărau doar câțiva litri, curând trebuiau să realimenteze și se vedeau siliți să tragă din nou o ocheadă la listă. A doua zi, îmbrăcați în uniformă, verificau – în interes de serviciu, normal, nu? – câte un număr, două, pe computerul poliției. Numele și adresa conducătorului auto, vă rugăm. Apoi, dacă acesta locuia în zonă, se deplasau până la el acasă, îl întrebau dacă știa cum ar putea primi câteva sute de lire, totul legal, doar conducând câțiva kilometri. Bineînțeles, trebuia să li se ofere și lor o atenție, ceva de băut, facem juma-juma, nu? La urma-urmei, fără noi nu te-ai fi ales cu niciun penny, corect? Nici nu era nevoie să le spună câștigătorilor că sunt polițiști.

Duffy considera acțiunea respectivă necinstită, dar în niciun caz nu-l indigna. Cine avea de pierdut? În niciun caz compania petrolieră, care oricum punea în joc acele sume. Și nici automobilistul, care nu se deranja să verifice lista

în fiecare lună, iar acum primea un cadou: jumătate din ceva era mai mult decât nimic. Și nici băieții în albastru nu pierdeau ceva. Ei doar dădeau dovadă de spirit întreprinzător și comercial, care contribuie la dezvoltarea națiunii. Cine pierdea, chiar, pierdea cineva? Infracțiunea însemna ca o persoană să aducă un prejudiciu alteia. În cazul respectiv existau doar câștigători. Asta, până într-o zi, când totul a ieșit la iveală, și câtorva polițiști li s-a dat peste mână. Curând după aceea, compania a sistat planul de premieri și toată lumea s-a apucat din nou să colecționeze pahare de vin și ursuleți koala, ceea ce, după părerea lui Duffy, nu avea niciun haz.

Deci, gonind pe banda de mijloc cu 90 pe oră, și-a îndreptat gândurile spre Belinda Blessing și Vic Crowther. Micuța Domnișoară Balcoane, așa îi spusese Carol. Duffy a zâmbit. Termenul *micuț* se aplica doar domnișoarei, nu și sânilor. În niciun caz. Belinda Blessing fusese una dintre primele fete de la pagina 3 care fuseseră asmuțite împotriva țării. La micul dejun, milioane de bărbați aruncau o scurtă privire la titluri, apoi întorceau pagina și rămâneau muți de admirație și încântare văzând-o pe Belinda… ei, nu chiar pe Belinda, în sine… ci, ei bine, sânii ei, cărora nu li se putea da alt nume decât Balcoane, cu majuscule. La milioanele de mese la care luau micul-dejun, domnii își dregeau glasul, ba uneori chiar trebuia să se așeze picior peste picior. Belindei îi ieșise din nou lucrătura de dimineață.

Avea părul negru și lung, o față prietenoasă, ochi de o culoare greu de precizat, ceea ce nu conta, deoarece pagina 3 nu era color, plus ceea ce redactorul scrisese cu ingeniozitate, anunțând prezența ei pentru prima oară în ziar sub titlul *Binecuvântările Belindei.* Deloc uimitor, numele inventat le-a oferit nenumăraților redactori prilejul de a-și demonstra inventivitatea. *Belinda își numără binecuvântările,* după care urma – pentru

cazul în care cititorului i-ar fi scăpat aluzia – *Unu*! *Doi*! Cititorii au început să o placă și să scrie reclamații dacă nu-i vedeau Balcoanele vreme de o lună. Detractorii cinici, dezlănțuiți după două beri, susțineau că fără Binecuvântările ei, Belinda ar fi fost doar o fată oarecare. Însă asta era, susțineau apărătorii ei împătimiți, aflați tot cu o bere în față, ceea ce o scotea în evidență. Părea prietenoasă, înțelegeți, genul de fată care ți-ar fi putut turna acea bere, care poate crescuse în cartier cu tine, pe care o puteai prezenta mamei fără teamă – așa fată bună era. Doar că avea acele… Binecuvântări.

După vreo șase luni de renume câștigat prin intermediul ziarelor, Belinda Balcoane și-a concediat agentul. A angajat în schimb un agent de publicitate personal, specialist în promovare, căruia îi plătea un onorariu de douăzeci la sută. A reușit să facă din ea o celebritate la Salonul Auto (fiindcă Belinda nu ar fi pozat lângă orice vechitură, a dus-o să inaugureze câteva supermarketuri, a regizat sesiuni de fotografii în fața unor cluburi de noapte, a declanșat, din câte s-a crezut, un incident în care ea a aruncat șampania din pahar asupra unui binecunoscut actor care încercase să-și vâre prea mult nasul în decolteul ei și a reușit să o strecoare la o serie de emisiuni de dezbateri de la televiziune. Acolo, naturalețea sa și glumele pregătite dinainte au făcut-o să fie agreată chiar și de cei pe care în alte condiții i-ar fi supărat. Și-a luat un iubit, iar curând după aceea s-a descotorosit de el. Prietenul și-a vândut memoriile în luna următoare unui ziar rival: „De ce mi-am cumpărat un MG? Păi m-am gândit că aveam nevoie de o mașină decapotabilă pentru păsărica mea topless.” Cititorii fideli ai ziarului în care apărea Belinda au fost șocați de acel exemplu dezgustător de oportunism și i-au aplaudat mărinimia, pentru că ea nu s-a răzbunat imediat, declarând lumii ce sculă mică avea individul.

Flatată de recrutori și fotografi, Belinda se bucura de fiecare clipă de glorie. Însă nu și-a uitat mama și cele două surori, pe care a reușit să le mute dintr-o locuință a primăriei în alta mai bună, și știa că va sosi și vremea când bărbații nu se vor mai arăta la fel de dornici să o vadă fără sutien. Și atunci ce se va întâmpla? Va reuși să facă saltul și să devină o celebritate adevărată? Dintr-un cotlon al ființei ei s-a auzit un murmur de teamă și îndoială. A privit în jur, la bărbații pe care îi cunoscuse până atunci și a descoperit doar două tipuri: cei pe care îi speria faima ei și cei excitați de ea. Pe primii trebuia să-i prindă cu arcanul fie și numai dacă voia să ia ceaiul cu ei; ceilalți doreau să o întâlnească doar pentru a mai trece o cucerire amoroasă pe răbojul de la capul patului.

Apoi l-a cunoscut pe Vic. A, sigur că lumea a remarcat ceea ce sărea în ochi: că Belinda își pierduse tatăl pe vremea adolescenței și încă era în căutarea unei figuri paterne; s-a afirmat că a ruinat căsătoria lui Vic; s-a spus chiar că a rămas însărcinată dinadins. Însă nu se întâmplase chiar așa. Ea și Vic se înțeleseseră încă de la început; el o făcea să râdă – iar acest lucru e foarte important, nu? Nu se temea de ea pentru că avea notorietate; era un om de succes în propriul domeniu, așa că nu avea motive să se simtă amenințat, iar când ea i-a spus: „Știi ceva, Vic, aș vrea să renunț la toate astea ca să trăiesc la țară și să am un cal”, el nu a zis „Ce vacă!”, ci a lovit ușor cu palma peste ceea ce el numea „cealaltă pereche” și i-a răspuns: „Ar fi frumos.”

Sigur, căsătoria lui Vic se clătina de mulți ani, iar Belinda n-a rămas însărcinată în mod premeditat: era unul dintre acele lucruri care se petrec atunci când oamenii se îndrăgostesc, nu? Asta îi dăduse ceva bătăi de cap agentului ei, dar ceea ce, în alte cercuri, ar fi dat naștere unor titluri precum „*Soția părăsită pentru amanta însărcinată*” s-a transformat în „*Copilul din*

dragoste al Belindei”, iar acest lucru a făcut situația mai acceptabilă. Evident, activitatea ca model a mai pierdut din intensitate, dar a găsit altceva, apărând cu un maiou mulat pe corp, ca să le arate tinerelor mame în devenire cum să-și păstreze formele. Belinda nu mai punea suflet în toate acestea și, după ce s-a îngrășat din cauza sarcinii cu viitoarea Nikki, aștepta cu spaimă să dea jos din kilograme și să vadă dacă bărbații vor mai fi dispuși să o privească fără sutien după ce devenea mamă. A continuat cu încăpățânare un an sau doi după nașterea lui Nikki, până într-o zi când, scoțând capacul sticlei de piña colada, a zis, fără să insiste mai mult ca de obicei: „Știi ceva, Vic, aș vrea să renunț la toate astea ca să trăiesc la țară și să am un cal.” La care Vic a surâs larg și a spus: „Păi, am văzut un locșor, înțelegi?”

Ieșirea 13, asta e, s-a gândit Duffy și a virat atent furgoneta albă, pătrunzând pe banda de viteză redusă. Nu se dăduse în vânt după Belinda – nici măcar când îl atacase din paginile ziarului ca o echipă de intervenție a poliției. Iar când se dusese să instaleze sistemul de alarmă în urmă cu trei ani, a considerat că aducea prea mult a Lady Face-tot pe acea proprietate ca să-l impresioneze plăcut. Cu alte cuvinte, probabil că Braunscombe nu era una dintre casele de țară superelegante, care să fi aparținut vreunui membru al Camerei Lorzilor, însă avea distincție. Iar Belinda Blessing și Vic Crowther erau aproape neschimbați, chiar dacă locuiau acolo, nu? Îți venea să râzi, iar în felul lui discret, Vic chiar râdea uneori de situație; după prima vizită, Duffy a rămas cu impresia că Belinda Blessing își propusese solemn să devină Belinda Braunscombe, matroana locului.

Era puțin probabil ca Vic să se fi schimbat. De când îl cunoștea Duffy (iar asta însemna ani de zile), Vic rămăsese același. Se dăduse ca fiind trecut de cincizeci de ani – ca unul care văzuse destule în viață și nu avea să se lase impresionat de

nimic – când, de fapt, certificatul lui de naștere arăta totuși că avea sub patruzeci de ani. Și asta datorită purtării sale degajate în public, de genul celei adoptate de negociatorii sindicaliști când vorbesc în fața camerelor de televiziune. O asemenea amabilitate îi făcea pe cei cu mintea îngustă să se arate suspicioși. Cu ani în urmă, Duffy încercase să-l înfunde pe Vic Crowther. Fără să se simtă deloc insultat, Vic se mulțumise să râdă, apoi a telefonat celor de la Laski & Lejeune, firma lui preferată de avocați șmecheri, ca să le explice că doar printr-o coincidență ceasurile din depozitele clientului lor erau identice cu cele din raportul lui Duffy, însă în niciun caz nu erau furate, vai de mine, cum se poate așa ceva?

Asta rămăsese în urmă cu ani, când Duffy era polițist începător în sudul Londrei, iar Vic Crowther era… oare ce, mai precis? Când apărea în vreun ziar, se spunea despre el că era „omul de afaceri Vic Crowther”, dar când i se cerea să precizeze ce fel de afaceri făcea, Vic arbora un zâmbet nevinovat și răspundea: „A, câte puțin din toate.” Începuse afacerile în construcții și, după ce constatase că această activitate era mai plăcută când altcineva realiza partea cea mai grea, se profilase pe instalarea de aparatură de bucătărie. Apoi a început să înțeleagă că întotdeauna era mai frumos când altul făcea partea grea în locul tău. Francize, sub-leasinguri – acestea păreau domeniile preferate de Vic: fă-l pe altul să-și pună la bătaie economiile de o viață, încasează zece la sută și, dacă operațiunea dă greș, ce-am avut și ce-am pierdut, nu? La un moment dat, Vic devenise proprietarul unui lanț de spălătorii; hei, a gândit Duffy, pariez că Vic a conceput ideea mașinii de spălat care-ți șterpelește de fiecare dată câte o șosetă. Existaseră și două saloane de pompe funebre Crowther; gustase și din afacerile cu restaurante fast-food, iar în închirierea de casete se băgase chiar de la început. Dacă și cât de curate

fuseseră toate afacerile lui era un subiect fierbinte al polițiștilor locali, însă nu se ajunsese la o concluzie de nezdruncinat, cu o singură excepție: dacă Vic Crowther era curat ca lacrima, însemna că regina Angliei făcea pipi din picioare. Câțiva gabori se străduiseră să-l prindă cu câte ceva, iar Vic se arătase prietenos, apoi mai puțin deschis, după care îi chemase pe cei de la Laski & Lejeune, care erau de-a dreptul descurajanți. Dacă Vic reușea să stătea cu fundul în două luntrii era pentru că, probabil, era la fel de isteț și când se arăta necruțător. Și fără îndoială că principiul rămânea același: francize, sub-leasinguri, iar dacă firma dă faliment, „se mai întâmplă, dar eu mă aflam la ora aceea la Duke of Clarence, domnule ofițer, lucru ce poate fi confirmat de majoritatea membrilor Clubului Rotary.”

Duffy a oprit furgoneta la intrarea pe proprietatea Braunscombe Hall. Hei, stâlpii aceia sunt noi, a socotit el. Doi piloni pătrați, din cărămidă roșie, fiecare având la capăt un glob din piatră, care se cojise; cel din dreapta avea un animal din piatră, tot cojit, lipit de conturul globului. O nevăstuică trecută prin multe, din câte și-a dat el seama. Amestecul de cărămidă nouă și piatră veche, mâncată de vreme, degaja un aer ciudat. Duffy a rămas cu privirea la cele două bile mari până când ele i-au readus în memorie zilele când deschidea ziarul și se trezea cu o rafală dublă direct între ochi când o vedea pe Belinda. Da, probabil că asta era explicația. Însemnele de armă ale Belindei Blessing și ale lui Vic Crowther. Două Țâțe Hrăpind (ridicate), cu o nevăstuică încercată care se strecoară peste ele.

Duffy încă zâmbea la acea idee când a frânat brusc, împrăștiind pietrișul de pe aleea din fața conacului Braunscombe Hall. Vic Crowther a ieșit să-l întâmpine.

— Șefu’, vrei să merg prin spate? l-a întrebat Duffy pe un ton vesel.

— Aici nu suntem la Marele Premiu al Marii Britanii, i-a răspuns Vic. Uite ce mi-ai făcut la pietriș. Va trebui să pun pe cineva să-l grebleze.

În același moment, o femeie măruntă cu ochelari, despre care Duffy a crezut că e japoneză, a apărut aproape alergând dinspre o latură a casei.

— Domnule Crowther, a zis ea imediat ce a ajuns lângă ei, apoi s-a oprit și l-a măsurat pe Duffy din cap până-n picioare, înainte de a continua: Domnule Crowther! Cineva l-a furat pe Ricky!

BUCĂTĂRIA/SUFRAGERIA

Dulapurile de la nivelul ochilor din bucătărie arătau mai grozav decât oricare altele pe care Vic Crowther le instalase pe vremuri. Erau confecționate din stejar nemțesc lustruit, iar prețul acestora sugera că lustruirea fusese făcută de pitici îmbrăcați cu pantalonași din piele, care frecaseră lemnul cu fundurile vreme de cel puțin treizeci de zile. Sub dulapurile suspendate se aflau nenumărate aparate de uz casnic de ultimul răcnet, care păreau să fi fost furate de la Sala de Comandă a Misiunilor Spațiale de la Houston. Oare la ce puteau sluji toate acelea, s-a întrebat Duffy, a cărui bucătărie suferea influențe oarecum spartane. O femeie între două vârste, plinuță, evident nu din Orient, pe care Vic i-a prezentat-o drept doamna Hardcastle, se învârtea de la o mașinărie la alta, deschizând din când în când câte o trapă din care scotea plăcintă aburindă sau tarte cu slănină și omletă. Cu o bucătărie ca aceea, puteai porni o afacere hotelieră.

— Ai gânduri pentru o familie mai mare? l-a întrebat Duffy.

— N-o avem decât pe Nikki, a răspuns Vic. (Arăta mai solid și mai necioplit decât și-l amintea Duffy; pesemne că începuse să-i placă ceea ce bea.) Ne oprim aici. Cred că ceva în plus ar afecta orele de călărie.

A oftat, lăsând impresia că ar mai avea ceva de adăugat, însă ceilalți ocupanți, mai mult sau mai puțin temporari ai reședinței, începuseră să apară în zona bucătăriei-sufragerie. Considerând bucătăria drept Sală de Comandă, sufrageria devenea turistic-rustică. O masă lungă, semănând cu una dintr-o mănăstire, grinzi din stejar, pe care Duffy le-a apreciat ca fiind vechi de două sute de ani, un șemineu deschis, ale cărui extremități erau împodobite cu alămuri pentru harnașamentul

cailor, un candelabru din fier forjat, care fusese transformat să folosească becuri sau, mai probabil, așa fusese proiectat din capul locului, un grup de scaune cu spătar rotunjit și două scăunele pentru rezemat picioarele. În colț se lăfăia o roată de tors din lemn de stejar, pentru cazul în care Vic și Belinda ar fi vrut să se apuce să-și toarcă lâna pentru confecționarea propriilor haine.

Cea de-a treia servitoare a dat mâna cu Duffy și i-a acordat un zâmbet superior, ca de castelană, părând complet nedumerită de motivul pentru care Vic îl invitase la masă cu restul lumii. Era convinsă că omul avea la el o ceapă și o bucată de brânză înfășurată într-o batistă cu picățele roșii, pe care le putea mânca pe treptele din spatele casei, în timp ce câinii de pe proprietate i-ar fi lins pantofii, nu? Doamne, Doamne, s-a gândit Duffy, s-a ajuns și asta; atenție, pantalonii aceia nu o ajutau deloc să-și pună fundul în valoare.

— El e Duffy, a zis Vic către cei deja așezați la masa rotundă. Un vechi amic. A venit să repare sistemul de alarmă.

Cei cinci oaspeți păreau să nu fi depășit pragul vârstei de patruzeci de ani și puteai băga mâna în foc că niciunul dintre ei nu se atinsese vreodată de un aparat de bucătărie, de francize sau de spălătorii. Duffy i-a fost prezentat pe rând Angelei, care avea ochii cam umflați și al cărei păr roșcat strălucea într-un mod ciudat, care putea proveni de la folosirea unui întreg flacon cu gel; lui Jimmy, pe cale de a cheli, care s-a ridicat și a răcnit: „Ce mai faceți, domnule ofițer”; lui Damian, cel cu costumul din catifea, care nu s-a ridicat, întorcându-se în schimb către blonda Lucretia; ea l-a salutat scurt din cap pe acest truditor care venise să împartă prânzul cu ei; plus lui Sally, o adevărată cascadă de chicoteli și cârlionți negri, care a întrebat: „A ta e furgoneta aceea?” Când se pregătea să se așeze, Nikki s-a apropiat de el și a ridicat privirea spre fața lui.

— Vrei să-ți dansez?

— Mai târziu, scumpo, i-a șoptit Vic discret.

— Dar vreau să-i arăt. N-a văzut cum dansez.

— Acum stăm la masă, a insistat Belinda. Nikki s-a așezat îmbufnată, iar când doamna Colin a încercat să-i aranjeze șervetul prins în jurul gâtului, fetița a înțepat-o în braț cu furculița. Filipineza nu s-a plâns; ceilalți nu au pus-o la punct pe Nikki, ori s-au prefăcut că nu bagă de seamă. Lui Duffy nu i-a scăpat scena.

— Unde-i Taffy? a întrebat Vic. Dar Henry?

— Taffy și-a luat niște sandvișuri și a plecat în pădure, a spus Damian, ca și cum acela ar fi fost cel mai straniu mod de comportare pe care îl pomenise vreodată, unde încearcă să măcelărească fauna locală cu ajutorul unei carabine. Deși nu-mi explic de ce nu prinde pur și simplu micuțele animale ca să le smulgă capul cu dinții lui de fier.

— Iar ticălosul de Henry n-a apărut, a adăugat Angela.

Pe parcursul prânzului, Duffy a trebuit să se oprească mereu, gata să se înece – reacție care sigur nu fusese provocată de plăcinta făcută de doamna Hardcastle. Damian a monopolizat mai toată conversația. Avea gene lungi și păr lung și ondulat, iar vârful nasului i se mișca discret în timp ce vorbea. Fața lui rubicondă părea să sclipească de simpla plăcere că îi aparținea lui Damian. Făcea referire la subiecte și persoane despre care Duffy nu auzise, întrerupându-se din timp în timp ca să fluture deasupra capului câte o sticlă goală de vin, de parcă s-ar fi aflat într-un restaurant; moment în care doamna Hardcastle apărea și o înlocuia. Jimmy îl asculta cu gura căscată, râzând însă o idee în urma celorlalți. Vic a rămas tăcut; Belinda a spus câte ceva, dar lucruri normale, după părerea lui Duffy. *Rezolvă după prânz problema cu alarma și alătură-te nebunilor adunați pe pista de curse.* S-a întrebat în același

timp dacă prietena lui, Carol, alesese pizza sau peștele cu sos fără calorii pentru prânz.

— A ta e furgoneta?

Întrebarea venise din partea lui Sally, care stătea la masă vizavi de el. Avea un păr negru bogat și cârlionțat, care îi cădea până pe gât și ochii negri, ce nu păreau să se uite fix la el. Poate avea nevoie de ochelari; sau poate că nu era vorba de așa ceva. În orice caz, era a doua oară că-i punea aceeași întrebare.

— Îhâm, a răspuns el.

— Duffy Security, a continuat ea, pronunțând apăsat pe silabe și chicotind când a ajuns la sfârșit. Ești sigur? Îmi plac bărbații siguri. A chicotit din nou. Oferi siguranță?

Duffy nu știa ce să-i răspundă. Ce voia să afle? Dacă avusese parte de spargeri? Dacă avea de plătit ipotecă? O prietenă stabilă? Precaut, a răspuns:

— Uneori.

— Mereu am susținut, a zis Damian cu o voce care se adresa tuturor celor prezenți, ignorându-l totuși pe Duffy, că polițiștii și cei care poartă căști ca angajații Băncii Wells Fargo și ne duc banii în siguranță au cu siguranță o viață sexuală aparte. Adică, în primul rând au *pulane.* Sally a scos un chicotit. Apoi, *cătușe.* Doamne, ce se poate face cu o pereche de cătușe… Ca să nu mai vorbim de *câinii* aceia mari…

Angela, care rămăsese mută până atunci, s-a ridicat brusc și a fugit spre ușă. Ceilalți au tăcut.

— Tembelule, a zis Lucretia.

— Of, iar am comis-o, a zis Damian. Lipsă de tact. M-am scăpat și eu, după cum s-a confesat actrița către episcop. Doamne, acum va trebui să mănânc plăcintă și să-mi țin gura. Apropo, doamnă Hardcastle, a zis el, ridicând glasul către zona de bucătărie, plăcinta e minunată. Doamna Hardcastle i-a zâmbit. Felicitările mele pentru bucătăreasa-

șefă. Ea i-a mai aruncat un zâmbet; părea să țină la Damian.

— Tu ai câine? îl atacase iar Sally.

— Nu.

— Pentru treburi, la asta mă refeream. Sigur ai câine ca să rezolvi anumite cazuri.

— Nu.

Lui Sally i-a luat ceva timp ca să rumege răspunsul. Se vedea că se gândea intens cum să continue.

— Presupun că rolul câinilor a fost preluat de tehnologia pe care o folosești. Progresele tehnice au eliminat… (S-a oprit; cuvintele mai lungi o lăsau fără suflare.)… nevoia… de a folosi… un câine.

— Nu. Întâmplător, nu-mi plac câinii.

Sally a socotit că nu auzise demult o replică atât de amuzantă; a scheunat, a exclamat, apoi a explodat în râs.

— Auziți, nu-i plac câinii, a repetat ea, iar ochii au lăsat impresia că priveau cu totul altfel decât înainte.

Duffy s-a uitat către capătul mesei. Lucretia îl urmărea cu un aer nepăsător; n-a clipit când i-a surprins privirea lui Duffy, continuând să-l examineze. Cu părul lung curgându-i pe umeri și trăsături precis conturate, era genul de fată pe care o puteai vedea doar într-o revistă exclusivistă de modă. Modelele de acolo își petreceau luni de zile ca să se antreneze în arta de a stăpâni privirea sinceră, disprețuitoare, care te trimitea la origini; fata aceea avea succes în lumea din afară. În niciun caz nu făcea parte din lumea lui.

— Dat fiind că nu-ți plac câinii… Asta venea din partea lui Damian, care abia acum i se adresa lui Duffy. Atunci poate că tu ești tipul de care avem nevoie. Ne poți da amănunte despre felul în care ți-ai petrecut noaptea de…

— Termină, i s-a adresat Vic, destul de tăios. Ricky a dispărut. Mai precis, cadavrul lui. Doamna

Colin l-a pus într-un sac de rufe și l-a agățat în vestiarul din spate, dar cineva l-a furat de acolo.

— Păi, aici se face multă plăcintă cu carne, a zis Damian înveselit. Poate că degetul acuzator ar trebui îndreptat spre doamna Hardcastle.

S-a prefăcut apoi că examinează o plăcintă cu pui și șuncă de dimensiuni considerabile și a mimat un acces de greață.

— Damian, băiatule, scutește-ne, l-a sfătuit Vic. Ce-ar fi să o cheme cineva pe Angela?

Belinda a plecat să o caute și, după câteva minute, au revenit împreună. Li s-a servit apoi șarlotă, plus pudding de Crăciun, care sigur stătuse la congelator vreme de aproape opt luni. În timp ce li se aducea cafeaua, pe ușă a intrat un bărbat masiv, cu cap pătrățos și chip congestionat, în vârstă de aproximativ patruzeci de ani. Purta un costum pepit din lână, de culoare deschisă, vestă din moleskin, cu o croială demodată, o cămașă pepit și papion cu picățele roșii. S-a uitat plin de entuziasm la logodnica lui, aflată de cealaltă parte a mesei.

— Henry, dragule, unde-ai fost până acum? a întrebat Angela cu glas plăcut. (Duffy ar fi putut jura că nimeni de la acea masă nu era în stare să se exprime atât de dulce.) De ore întregi încerc să te găsesc.

— Iartă-mă, fetițo, i-a răspuns Henry. Doar știi cum se întâmplă. A trebuit să mă întâlnesc cu cineva în legătură cu un câine.

Angela a scos un țipăt. Cei din încăpere au rămas muți. Henry s-a foit nedumerit de pe un picior pe celălalt.

— Dar ce-am spus?

După masă, Vic l-a dus pe Duffy până în biblioteca video. Peste gaura din geam se lipise cu bandă adezivă o foaie mare de hârtie cafenie.

— Pe acolo a fost azvârlit Ricky înăuntru, a explicat Vic.

— Sigur. (Lucru curios, Duffy a rămas impresionat. Polițiștii și foștii polițiști se familiarizează atât de mult cu omorurile, încât orice mică inovație este aproape binevenită. Duffy era convins că nu mai văzuse așa ceva până atunci.) A fost un câine mare, nu?

— Hm, în fine, a făcut Vic, părând nesigur și neajutorat. Era, cum să zic, înțelegi tu, ca un câine.

— Am priceput, a spus Duffy. Era de o anumită marcă?

— Nu se spune marcă, Duffy, ci rasă. Până și eu știu asta. Nu, cred că a fost, da, ceva aproape standard. Păr ondulat, coadă…

— Patru picioare? a întrebat Duffy.

— Da. Era unul dintre ăia cu patru picioare. Nu m-aș putea lăuda că mă pricep la câini.

Aceea fusese o remarcă nu tocmai necesară din partea lui Vic.

— Era mort când a zburat prin fereastră?

— Hm, era sigur mort când l-a descoperit doamna Colin. Vic a făcut o pauză. Nu cred că se iau amprentele unui câine, așa e?

Duffy a analizat problema pe scurt.

— Nu, dacă a dispărut.

— Ai dreptate.

— Și când va veni poliția?

— Poliția? Nu mă dau în vânt după ei.

— Da, n-am uitat.

Duffy a zâmbit. S-a întrebat apoi cât de mult fusese amestecat Vic în afaceri necurate și ce infracțiuni mai comitea în prezent. Spălătoriile, saloanele de pompe funebre și magazinele de închirieri casete scoseseră atâția bani pentru cumpărarea acelei case? Sau mai existase o sursă mai puțin curată de venituri?

— Și, în orice caz, dacă Ricky a dispărut, ar fi o pierdere de vreme să vină poliția, mai ales că e sfârșit de săptămână. Mă gândeam să…

— … să nu întărâtăm *câinii*?

— Cam așa ceva, a zis Vic și a râs în barbă. Știi ceva, e o plăcere să discuți cu cineva care folosește același limbaj ca tine.

— Nu toți s-au născut în Catford, a spus Duffy, făcând un semn cu capul către sufragerie.

— Da, în fine, sunt în principal amicii Belindei. Oricum, dacă ai o casă mare, te întâlnești vrând-nevrând cu oameni de la case mari. Nu-s chiar așa răi cum crezi, a spus Vic. Cam gălăgioși uneori, dar sunt și ei tineri.

— Mda, cred că nu-mi prea plac cei din înalta societate.

— Nu-s chiar din înalta societate.

— În orice caz, sunt deasupra mea, a insistat Duffy, cu un aer destul de sumbru.

— De obicei, fiecare pornește cu șanse egale, aș zice. (Acum venise rândul lui Duffy să râdă în barbă.) Uită-te la Damian, de exemplu. E fiu de vicar, băiat isteț, a terminat nu știu ce colegiu, și-a frecat coatele cu lumea bună. *Damian* nu-i un nume care să impresioneze.

— Impresionează mai mult decât Vic.

— Adevărat, dar asta-i Anglia zilelor noastre, nu, Duffy? Orice Vic poate sta alături de un Damian, și s-ar putea ca vreunul ca el să cunoască un Hugo. Toate chestiile astea cu clasele sociale nu mai fac doi bani acum. Contează ce ești, nu cine ești. De pildă, eu și Belinda, uită-te la noi. Când eram mic – cred că-ți aduci aminte, ba nu, ești prea tânăr ca să știi, dar pe vremea mea existau monede de trei penny din argint.

— Am auzit de ele.

— Lumea obișnuia să le pună în budinca de Crăciun. Vezi tu, le ascundeau, apoi făceau un semn discret pe prăjitură, ca să știe unde erau și să dea feliile respective copiilor. Ei, în casa noastră nu existau asemenea bănuți. Tata învelea alte monede, din cupru, în staniol. Cu atât ne alegeam. Pesemne că ne și otrăveam puțin. Iar acum uite-mă în casa asta mare. Așa a devenit Anglia ceea ce

este acum, a zis Vic, încheind pe o notă de patriotism recunoscător ceea ce sigur se voise o cuvântare gândită de mult. Da, asta e Anglia. N-o uita pe Belinda. Altădată nu s-ar fi întâmplat așa ceva. Știi că țin la ea, dar pe vremuri n-ar fi reușit. Oamenii ar fi privit-o de sus pentru că apărea dezbrăcată în ziare. Acum așa ceva nu-i mai deranjează. Acum iese la vânătoare cu persoane care acum cincizeci, ba nu, douăzeci de ani în urmă, n-ar fi lăsat-o nici măcar să le țină calul. Asta-i Anglia, și e foarte bine că-i așa, după mine.

— Mda, poate că mi-ar plăcea mai mult oamenii din înalta societate dacă aș avea o casă mare ca asta, a zis Duffy.

— Nu-i nevoie să fii tăios, amice. De acord, casa e un exemplu potrivit. Știi de la cine-am cumpărat-o? Mai ții minte trupa The Filth? Duffy a dat din cap în semn că da. Grupul se bucurase de un succes de scurtă durată la începutul anilor ’60: trei sau patru cântece de Top Ten, fără să ajungă totuși pe primul loc, dar asta le-a adus mulți admiratori, care i-au susținut vreme de câțiva ani. (După părerea lui Duffy, trupa nu se ridicase la valoarea altora, ca Hollies sau Tremoloes, și totuși…) Îl mai ții minte pe cel care cânta la clape? (Duffy și-a amintit de un spiriduș îmbrăcat în catifele, cu un zâmbet permanent pe față, care cânta întotdeauna având o pană lungă ce-i ieșea prin turul pantalonilor.) Izzy Dunn? Ții minte? De la el am cumpărat-o. În concluzie, case ca asta sunt deținute de oameni ca noi – Vic s-a oprit puțin, ca să refacă puțin fraza – de oameni ca mine, în orice caz, din generația a doua. A, casa a cam suferit cât Izzy a locuit aici; ținea morțiș ca lumea să-l vadă mâncând, așa că a acoperit cu scânduri galeria menestrelilor, apoi a transformat sala de squash în studio de înregistrări, după care a instalat câteva ferestre panoramice, ba chiar a încercat să populeze lacul cu pești piranha; cu toate acestea, casa a rămas destul de frumoasă. Există turiști care

trec prin zonă și mă consideră stăpânul conacului, un lord. De câte secole locuiește familia Crowther în această zonă? Parcă-i aud punându-mi întrebarea asta, a zis el și a chicotit.

— Apropo, a spus Duffy. Sferele acelea de piatră de la poartă. De ce s-a cocoțat nevăstuica pe una dintre ele?

— Duffy, nu meriți să trăiești într-o asemenea casă. Nu e nevăstuică, nepriceputule, ci salamandră.

— Și asta e un soi de nevăstuică? În fine, ce-o fi, îi lipsesc niște bucățele.

— E o salamandră erodată de vreme, Duffy. Arată de parcă ar sta acolo de secole. Să-ți pasez un mic secret. Există un loc unde poți cumpăra așa ceva gata erodat. La fel ca blugii prespălați, înțelegi? Vezi tu, te scutește de efort, nu? Și au tot felul, urși, pelicani, lucruri ce nici nu-ți trec prin minte.

— Și de ce-ai ales o salamandră?

Vic l-a privit cu șiretenie.

— Ei, sincer să fiu, când am văzut-o, nici eu n-am știut că e salamandră. Adică, mi-am dat eu seama că e un fel de șopârlă sau ceva de genul ăsta, și l-am întrebat pe vânzător: „Ce-i cu șopârla aia?” El mi-a zis că e salamandră și că pe vremuri oamenii o socoteau ieșită din comun. Credeau că poate trece prin foc fără să pățească nimic. Și-atunci mi-am zis: „Asta aduce puțin cu bătrânul Vic Crowther, salamandra aia. Și el poate merge prin foc fără să se pârlească, să bat în lemn, cel puțin până acum”. De aceea am luat-o.

— Și pe piatra cealaltă de ce n-ai pus una la fel? Sau a căzut?

— Nu. Doar una se pune. Așa-i în heraldică, parcă așa îi spune, a zis Vic nu tocmai lămurit.

Cât au discutat, Duffy s-a uitat în jur și și-a amintit sistemul pe care-l instalase în urmă cu trei ani. Și-a cerut scuze și s-a dus să examineze tabloul de comandă fixat în spatele unui lambriu

fals, aflat în dormitorul cel mare. În drum, a întâlnit-o pe doamna Colin care, în încercarea de a o scoate pe Nikki la plimbare, se alesese cu câteva lovituri de picior. Când s-a întors, era puțin iritat. A închis ușa bibliotecii video. Mai era și duminică după-amiază, la naiba.

— Când am făcut instalația, am discutat în amănunt, Vic. Uși, ferestre, plăci de presiune. Am hotărât să nu punem alarme la ferestre pentru că în caz de vânt puternic se declanșează sistemul. Am convenit să punem senzori la uși și să plasăm plăci de presiune sub ferestrele de la parter. Numai că tu ai decis să nu punem o placă de presiune și în bibliotecă deoarece e vorba de o cameră mică și nu voiai ca cineva care a rămas până târziu aici să pornească alarma când toată lumea doarme. Evident, foaia de geam nu are senzori. Dar dacă ar fi încercat să forțeze fereastra, ai fi avut un vuiet…

— Deci, punctul slab al instalației ăsteia scumpe cu care m-ai pricopsit este că dacă cineva îmi azvârle câini morți pe fereastră n-o să aflu decât după ce doamna Colin își face rondul de dimineață, nu? Vic i-a zâmbit când a spus asta.

— Ba da, dacă auzi zgomotul de sticlă spartă. Dacă vrei, pot instala o placă de presiune.

— Nu, mai bine nu.

Duffy a început să se bășice.

— Oricum, dacă tot sunt aici, o să verific tot sistemul.

— Da, bună idee, a zis Vic. S-ar putea să-ți răpească ceva timp. Și, dacă mă gândesc mai bine, instalează și placa aceea. Dar cred că nu ți-ai adus sculele și toate chestiile în furgonetă. Și, bineînțeles, mâine băncile sunt închise.

— Nu înțeleg, a spus Duffy.

— Chiar dacă ar fi forțat cineva fereastra, tot nu s-ar fi întâmplat nimic, a spus Vic. N-am activat alarma.

— Iar nu înțeleg, a repetat Duffy.

— Sper că vei înțelege, fiule. Și chiar curând.

În aceeași clipă, ușa bibliotecii s-a deschis și în prag a apărut Nikki, cu chef de vorbă. L-a măsurat pe Duffy și a întrebat:

— Acum pot să-ți arăt dansul?

— Mai târziu, scumpo, mai târziu, a spus Vic.

— Dar pentru Taffy pot dansa când se întoarce de la pădure?

— Foarte frumos din partea ta, scumpo. Bun, iar acum fugi.

Vic a deschis fereastra peticită cu hârtie cafenie și a pășit, destul de greoi, afară, pe terasa acoperită cu dale. Duffy l-a urmat. Între pietrele de formă rectangulară creșteau niște plăntuțe – pesemne ierburi medicinale sau cine știe ce erau – pe care Duffy nu le cunoștea. Două urne mari, care fuseseră achiziționate gata erodate sau poate că erau originale, adăposteau un șir sclipitor de flori de geranium. Un bondar a trecut bâzâind pe lângă el, zburând stângaci, de parcă ar fi fost încărcat de sacoșe pline cu cumpărături. Șovăitor, a mirosit aerul. Se simțea ca o persoană căreia i se cere să guste vinul la un restaurant scump și nu știe precis dacă băutura trebuie să aibă acel gust sau nu.

— Miroase altfel, a anunțat el cu fereală.

— Ciudat, nu? a zis Vic. Și eu am observat. Asta din cauza anilor petrecuți în Londra. La țară miroase altfel, nu-i așa? Parcă aerul ar ieși dintr-un atomizor. Vine Dumnezeu cu flaconul și se gândește: „Ce să le dăm în dimineața asta? O idee de Flori-de-primăvară sau o picătură de Prospețime-de-toamnă?” Vezi tu, uneori ies aici și îmi vine să trag o țigară, doar ca să dau aerului un miros adevărat. Și nici măcar nu mai fumez.

Tot discutând, s-au aplecat peste balustrada de la capătul terasei. Cu coada ochiului, Duffy a surprins o mișcare spre dreapta. O siluetă dăduse colțul pe după terasă și se îndrepta spre ei. Se târa, chiar repede, pe coate, lovind pământul cu vârfurile degetelor de la picioare. Cu capul plecat, bărbatul a trecut la vreun metru și jumătate pe sub

ei, furișându-se către capătul îndepărtat al terasei, unde a dispărut.

— Parcă era o salamandră, a spus Duffy, ceva mai informat.

— Jimmy a lucrat în armată, i-a explicat Vic. I-a plăcut, vai, și încă mult. Dar s-a spus că nu era suficient de deștept. Mereu mă bârâie să-i dau voie să construiască un teren de asalt pe proprietate. E convins că oaspeților mei le-ar plăcea să facă o încercare – adică să se strecoare prin conducte de canalizare și să traverseze lacul bâțâindu-se pe frânghii – ca să-și merite ginul cu apă tonică.

— Și-acum cu ce se ocupă?

— Cred că e agent imobiliar, parcă așa se cheamă, a spus Vic pe un ton sceptic. Dar nu-mi amintesc să-l fi auzit vorbind despre munca lui.

L-a condus pe Duffy către o bancă rustică, amănunt care a confirmat bănuielile acestuia privind lipsa de confort de la țară.

— Te ascult, Vic, a spus Duffy.

— E vorba de Angela. Ne cam îngrijorează. Pe mine și pe Belinda.

— Roșcata?

Grație unei cutii întregi de vopsea de păr, a adăugat Duffy în sinea lui.

— Exact. O cunoaștem de când ne-am mutat aici – mai demult decât pe ceilalți. E bună prietenă cu Belinda și sunt… țin mult la ea.

— Asta înseamnă cumva ce cred eu?

Vic a ignorat întrebarea.

— Nu știu cum să mă exprim, dar Angela a fost mereu puțin… trăsnită. A cam umblat brambura, după cum se afirmă, poate ceva cam mult. Adică, așa o chestie e mai ușor de observat la țară. La Londra, nimeni nu se sinchisește unde îți arunci guma de mestecat, dar aici trebuie să fii mai prevăzător. Iar ea n-a fost niciodată atentă. Fă orice, încearcă totul, asta i-a fost mereu lozinca.

— Deci se culcă cu oricine și consumă droguri, a conchis Duffy, adoptând un ton profesional. Ce

altceva?

Vic a ridicat din umeri.

— S-ar putea să ți se pară greu de înțeles, la prima vedere, dar nu-i așa. Tocmai de aceea se înțelege bine cu Belinda. Vezi tu, amândouă lasă impresia că știu mersul lucrurilor, dar în esență, aici Vic a schimbat puțin registrul, tot niște fete neștiutoare au rămas. Niște copii rătăciți în pădure.

A făcut o pauză. Duffy nu s-a simțit chinuit de milă pentru cele două fecioare pierdute în desișuri.

— Aruncă o privire la încheieturile ei, dacă ai prilejul. Arată ca triajul Clapham, unde se întretaie atâtea linii. Asta a fost a doua oară, acum vreo doi ani. Înainte de asta, a luat pastile. Au spălat-o pe dinăuntru, s-au străduit să o binedispună, au sfătuit-o să nu mai procedeze așa, dar ea a făcut tot ce știa. În urmă cu doi ani, cum spuneam, când își rădea picioarele în baie, a scos lama din aparat și… A găsit-o cineva după o oră. A fost un miracol că n-a murit.

Ba nu, n-a fost un miracol, s-a gândit Duffy; sau nu tocmai. Suna mai curând a nepricepere. Pe vremea când era polițist, Duffy avusese prilejul să vadă câteva încercări de sinucidere. Se spunea că cei că dădeau greș nu voiau cu adevărat să moară. Duffy susținea altceva. Și anume că oamenii nu se pricepeau să facă așa ceva. Lumea credea că era ușor să-și taie venele de la încheieturi, de aceea făceau crestătura la unghi drept, însă apăsarea palmelor deseori închidea tăieturile. Cei care aveau intenții serioase își tăiau venele în diagonală.

— Sărmana copilă. De ce a făcut-o?

Vic a făcut un gest din umeri.

— A zis că voia să moară. Că n-o iubește nimeni. Înțelegi tu, chestii din astea. Părinții ei s-au separat când era mică, asta ar putea fi o explicație. Acum sunt morți amândoi.

— Ce vârstă are?

— Treizeci și șapte, sau opt. Pare mai tânără, nu? Așa se întâmplă acum. Dincolo de aparențe, e un copil bun.

Duffy și-a dres glasul. Așa se spune mereu despre alții. *Dincolo de aparențe, e un copil bun.* Duffy voia mereu să întrebe de ce trebuiau să existe atâtea aparențe.

— Așa, deci ai înțeles în mare, nu? Treburile sunt cam delicate.

— Are bani?

— Are. În orice caz, e destul de complicat; și s-au încercat toate metodele obișnuite, doctori și clinici și câte altele, cu o grămadă de promisiuni, urmate de promisiuni încălcate. Chiar dacă ții la astfel de oameni, te cam saturi de ei. Iar cu un an în urmă l-a cunoscut pe Henry.

— Cel care a spus că fusese plecat să discute cu cineva despre un câine?

— Bravo. Henry ne vizitează de multă vreme. Provine dintr-o familie cu un oarece trecut.

— Vic, toate familiile au un trecut. Și eu am tot atâția strămoși ca și oricare altul. La fel și tu. Tot așa și o nevăstuică.

— Nu mai face pe sensibilul. Cred c-ai înțeles unde băteam. Henry are în jur de patruzeci și cinci de ani și lumea și-a cam pierdut speranța să-l vadă la casa lui. Mă refer la căsătorie. E destul de ciudat, să știi, nu prea îți poți da seama ce-i în mintea lui. În orice caz, contrar tuturor așteptărilor, s-a apropiat de ea. Pesemne pentru că era altfel. Vreau să spun că lui Henry i-au plăcut mereu fetele cu broboade și care merg pe cal și la vânătoare, pentru care distracția înseamnă să țină pasul cu el la tras cu pușca.

— Deci miroase a nuntă, nu?

— Peste trei săptămâni. S-a și făcut rezervarea la biserică.

— Păi atunci e bine, a zis Duffy, încă așteptând amănunte.

— Ea locuiește într-o căsuță, puțin în afara satului. În urmă cu două luni, au început să se întâmple tot felul de lucruri. Mărunțișuri. Zgomote în grădină, despre care nu poți spune că ar fi făcute de un câine sau de o pisică. Într-o zi a găsit o pasăre moartă în prag – ei, poate o abandonase vreo pisică acolo. Ciocănituri la miez de noapte. După aceea, într-o dimineață, o piatră i-a spart fereastra. Asta a pus capac. Fata a luat un pumn de pastile ca să se calmeze și a leșinat. Atunci i-am spus să se mute la noi.

— De unde a făcut rost de atâtea pastile? Și de alte chestii, dacă tot vorbim de asta?

— Cei bogați pot oricând să găsească ce vor, Duffy. Oricum, din nefericire, e stresată rău. S-a mai potolit după ce a venit la noi, apoi și-a făcut griji în legătură cu casa și s-a întors, și știi ce ne-a spus? Că o stivă de lemne se mutase cu doi metri. O stivă întreagă. Asta a dat-o peste cap, și cum nu-și dă seama dacă nu cumva își imaginează toate astea, n-avem cum s-o ajutăm.

— Și Henry ce crede despre toate aceste… activități ale ei?

— Cred că i s-a servit versiunea prescurtată. Adică, nu cred că pricepe cum stau lucrurile cu ea. Probabil își închipuie că așa sunt fetele, când emotive, când tăcute.

— Deci e cu nervii la pământ.

— E terminată. Uite, nu știu cum stă treaba, și n-am idee ce-și închipuie, dar sunt convins că trebuie să o ținem aici în siguranță, vreme de trei săptămâni. Asta e ultima ei șansă, așa credem eu și Belinda. Henry e ultimul ei tren. Credem că își pierde mințile de tot dacă nu se mărită.

— Iar chestia cu câinele n-a ajutat-o deloc.

— Exact. Cine ar fi în stare de așa ceva, Duffy? O ființă nevinovată…

— Aveam impresia că nu-ți plac câinii.

— Nici n-am spus că-mi plac. Am zis că era un animal nevinovat.

— Corect. Ce altceva ar mai putea fi?

— Ea a spus că e șantajată.

— Abia acum zici asta? Cine, de ce și cu cât?

— N-a vrut să dea amănunte. Ține pentru ea. Să nu insiști prea mult în caz că…

— Sigur, a spus Duffy. Cheamă poliția.

— Nu vrea. Și nici eu nu vreau gabori pe-aici, dacă se poate. Obiceiurile vechi mor greu. (Da, iar gaborii cu nas fin ar putea aduce câini cu nasuri și mai fine. Se ridicară de pe bancă.) Deci, mai rămâi câteva zile?

Duffy a dat din cap.

— Pentru cei din înalta societate am tarif mai mare.

Vic a clătinat din cap cu tristețe.

— Duffy, nu te pricepi deloc la afaceri. O să te plătesc la tariful normal.

— În regulă.

Au ocolit încet casa, de parcă ar fi verificat dacă mai existau și alte modalități de efracție. Când au ajuns la alee, lui Duffy i-a scăpat o înjurătură. La dracu', cineva îi umblase la furgonetă. Stătea într-o dungă. S-a apropiat pe aleea cu pietriș, privind cu un ochi spre casă și cu celălalt la mașină. Cele două roți din partea opusă casei erau pe jantă.

Paznic la un eșantion de oameni din lumea bună, s-a gândit Duffy. Ee, dacă pentru asta vor să-l plătească… După părerea lui, cei de la Braunscombe Hall nu aveau nevoie de el. Aveau nevoie de polițiști, de o asistentă de psihiatrie, de o curățenie sănătoasă de primăvară și de o stropitură bună cu un atomizor uriaș care să-i facă pe oamenii aleși să se învârtă pe loc vreme de câteva clipe, bâzâind ca o freză de dentist, după care să cadă lați cu picioarele în sus, dar de Duffy nu aveau nicicum nevoie. Pe de altă parte, pe cine angajai dacă voiai să fii sigur că cineva se va căsători? Oare în Pagini Aurii se găseau oameni care să te ducă cu forța până în fața altarului? S-ar putea să i se ceară să o conducă pe Angela la altar,

ca să fie convinși că o va însoți cineva tot drumul până acolo. Va trebui să-i pună cătușe ca nu cumva să scape? Da, domnule, în afară de un costum gri pentru dimineață, plus mănuși și pălărie, vă recomandăm această pereche de cătușe argintate. Foarte discrete, domnule, după cum puteți constata. A, în prezent, toată lumea se căsătorește așa. Așa cum mirele pune verigheta pe degetul miresei, tot astfel și consilierul de securitate desface cătușele și azvârle cheia către grupul de fete nemăritate. Cea care o prinde va urma să pășească de-a lungul navei, până la altar.

Cu toate astea, clientul plătea, iar patruzeci de lire pe zi, plus cheltuielile (a, n-ar fi trebuit să spună că dorește un onorariu mai mare pentru servicii aduse oamenilor din lumea bună – era suficient să ridice tariful) îi ofereau, măcar pentru o scurtă perioadă de timp, dreptul de a avea îndoieli. Și încă n-o analizase mai îndeaproape pe această Angela; o văzuse numai țâșnind afară din cameră când auzise cuvântul „câine”. Cât va sta aici va trebui să aibă grijă ce vorbește. Să nu-i scape cuvântul „lup” într-un moment neprielnic. Relațiile cu publicul, Duffy, relațiile cu publicul, ai grijă. Nu acesta era punctul lui forte, și știa prea bine asta.

— Duffy o să mai rămână câteva zile, a anunțat Vic pe un ton neutru, imediat ce s-au așezat la masa de seară. Sistemul de alarmă e făcut varză.

— Poate c-a fost prost instalat, a zis Belinda, cu sarcasm în glas. „Îți mulțumesc prea plecat, Belinda”, a gândit Duffy. A încercat să-și imagineze discuția dintre Vic și ea când el i-a spus că Duffy avea să mai stea o vreme pe proprietate. S-a întrebat unde va fi cazat. Pesemne că în pod, cu ziare pe podea și cu vreo fereastră spartă, dacă ar fi fost după voia Belindei.

— A, ce bine, a zis Damian, măsurându-l distant pe Duffy. Ai putea fi al patrulea la bridge.

Apoi a clipit mărunt din gene și și-a mișcat nasul, un gest ce a părut să fie intenționat.

— Nu joc bridge, a spus Duffy.

— Atunci te facem mână moartă, nu? a zis Damian rânjind, iar Sally, cea cu ochi mari ca de bețiv, care se hlizea tot timpul, s-a hlizit și de astă dată.

„Fii atent, fiule," a vrut să spună Duffy, „să nu te trezești cu costumul acela din catifea tăvălit prin noroi." Însă, cu voce tare, după ce a privit în jur, a spus:

— Cine și-a făcut de lucru cu furgoneta mea?

— De lucru? a răspuns Damian. Cu furgoneta? Nu mi-aș vârî nasul în mașina altuia.

— Mi-au fost dezumflate două cauciucuri. Asta e periculos. Iar dacă jantele au tăiat pneurile, asta înseamnă producere premeditată de daune, a adăugat el, străduindu-se să strecoare în glas un ton cât mai autoritar.

— Ridicați-i pe toți suspecții obișnuiți, a răcnit Jimmy, ca și cum ar fi alcătuit deja grupul de identificare.

„Tembel și chel", a gândit Duffy și și-a adus aminte cum se târa Jimmy pe sub terasă ca o salamandră. Ba nu, ca o nevăstuică.

— Mi-am închipuit că oferi siguranță, a spus Sally. Duffy Security, a repetat ea și i-a surâs, arătându-și toți dinții.

— O să-ți umflu eu sărmanele cauciucuri dacă joci bridge cu noi, a spus Damian pe un ton ce mima extenuarea, ca și cum aceea era ultima lui ofertă și nimic nu l-ar determina să o îmbunătățească, indiferent ce ar face Duffy.

— Ridicați-i pe toți suspecții obișnuiți, a repetat Jimmy. Lucretia a rămas tăcută.

— Bagi în nota de plată dacă ai daune, a spus Vic, și terminați cu prostiile, copii, dacă a făcut-o vreunul dintre voi.

Îi trata ca un unchi prea răbdător, s-a gândit Duffy; ca și cum una la fund și câteva lacrimi

înainte de culcare n-ar fi fost binevenite.

Răsucindu-se ușor în timp ce mânca, Duffy a încercat să arunce o privire la antebrațele Angelei. Încheieturile ca un triaj, spusese Vic. Ei bine, triajul era acoperit cu o prelată: un pulover bej pe gât, cu mâneci lungi, trase până la încheieturi. Nici nu vorbea prea mult acea femeie pe care el trebuia să o păzească.

În aceeași clipă, în cameră a intrat un bărbat scund cu un pulover negru. Barba neagră, tunsă frumos, îl făcea să semene cu un membru al unui grup de jazz care cânta piese tradiționale la festivaluri neînsemnate; însă forma corpului făcea ca acest lucru să pară improbabil. Torsul îi era aproape triunghiular: umerii masivi și largi făceau capul mic să se simtă jenat. Brațele îi erau foarte dezvoltate, în schimb mâinile rămăseseră destul de mici. Avea talia îngustă și se mișca cu delicatețe.

— Taffy, a exclamat Vic. Tot ne întrebam unde ai dispărut.

Bărbatul cu păr negru a ridicat tăcut o mână și a arătat celor de la masă trei porumbei, având gâturile legate laolaltă cu sfoară.

— Plăcintă de porumbel, a spus el, cu glas foarte potolit.

Duffy s-a așteptat ca de pe buzele înfoiate ale lui Damian să pornească o replică savuroasă, însă el s-a mulțumit să spună:

— Îmi place plăcinta de porumbel.

Duffy și-a amintit abia după ce păsările au fost înmânate doamnei Hardcastle. Iisuse, te-ai ramolit, niciodată nu erai atât de prostovan pe vremea când îți făceai rondul! Bine, atunci nu te așteptai să dai exact de acest ucigaș de porumbei pe felia dintre Buckinghamshire și Bedfordshire. Taffy era un galez, un hoț. Taffy a venit la mine și mi-a furat o jumătate de carcasă de vită. Doar că, în cazul de față, Taffy era englez, iar numele lui era o prescurtare de la Tafford. Taffy era englez și ceva mai mult decât hoț.

Într-o vreme Taffy apăruse pe pagina întâi a aceluiași ziar de scandal în care o puteai găsi, la pagina 3, pe Belinda amenințându-te cu balcoanele. Niciunul dintre ei nu semăna prea mult cu imaginile din poze. Belinda nu părea deloc genul de fată gata să traverseze camera în goană ca să ți se așeze provocator pe un genunchi, pentru ca apoi să-ți desfacă nasturele de sus de la cămașă; iar Taffy, așezat vizavi de ea, nu semăna cu ceea ce ziariștii denumeau „Inamicul public numărul 1”. Unde era privirea sticloasă de vânător-ucigaș care a făcut să se vândă atâtea ziare?

Cariera lui Taffy era îndelungată și debutase, ca mai toate carierele infractorilor, mediocru: mici găinării, furturi și fugă de la locul faptei, câteva jafuri comise cu delicatețe. Nu fura mult, nu era deosebit de violent și se lăsa prins destul de des. Având în vedere frecventele întreruperi ale școlii, Taffy a avut slabe șanse să ajungă la universitate. Trecuse bine de douăzeci de ani când a evadat din cercul îngust și păgubos al micilor furtișaguri, al violenței reduse și al condamnărilor de scurtă durată. Și-a dat seama că suma pe care o putea fura avea o legătură directă cu cantitatea de violență pe care era pregătit să o folosească. Această descoperire epocală a adus o nouă dimensiune carierei lui: o burdușeală urâtă de tot, administrată unor soți din Sussex, în schimbul căreia s-a ales cu o mare cantitate de argintărie de pe vremea regelui George, bineînțeles, nu toată etalată generos. Taffy a mai înțeles că dacă fura mai mult dintr-o lovitură, atunci nici nu era nevoie să fure atât de des și, cu cât ieși la treabă mai rar, cu atât mai rar au și băieții în albastru prilejul să pună gheara pe tine. Drept urmare, o vreme Taffy a putut să ducă o viață socială normală; cu toate acestea, la universitate tot n-a ajuns.

Ceea ce l-a propulsat pe prima pagină, ajutând-o astfel și pe Belinda să contribuie la vânzarea unor exemplare ale aceluiași ziar, a fost o manifestare

de entuziasm nestăvilit în folosirea unei bare de fier într-o perioadă în care știrile de senzație cam dispăruseră. Tocmai executa o condamnare de doi ani la Maidstone pentru faptul că se arătase prea iubitor față de ceea ce nu-i aparținea când, brusc, l-au apucat pandaliile și l-a lovit în cap pe un paznic cu o bară de metal, după care a evadat. Nimeni n-a reușit să afle de unde își procurase arma. Fotografia paznicului, cu toată fața însângerată, era foarte atrăgătoare pentru ochiul format profesional al redactorilor de primă pagină; iar ea a fost urmată foarte curând de o poză a lui Taffy, în care nici el nu părea a fi într-o formă deosebită. În acea vară, vreme de câteva săptămâni, s-a bucurat de o celebritate efemeră. Un ziar a oferit o recompensă pentru prinderea lui; un altul a lansat zvonul că evadase cu intenția de a declanșa un protest public – pesemne plănuia să tulbure desfășurarea unei nunți de mai mică importanță din cadrul familiei regale, care urma să aibă loc peste două săptămâni. Publicul a dedus neîntârziat că Taffy era un fugar dispus să apeleze la maximă violență împotriva oricui i-ar fi stat în cale și plănuia să arunce în aer întreaga familie regală. Un cititor galez a scris ziarului *The Times,* afirmând că Taffy nu-i era concetățean.

În realitate, Taffy nu era deloc fugar: se refugiase undeva, în compania unei femei și a unei lăzi cu berea preferată, fiindcă ambele îi lipsiseră cumplit în închisoare și, ca orice alt cetățean, a urmărit nunta la televizor, gândindu-se că la noi chestiile astea se desfășoară mai frumos decât oriunde altundeva. A bănuit că va mai încasa cinci ani pentru că-l lovise în cap pe gardian și că va fi bătut zdravăn de ceilalți deținuți, ceea ce i se părea oarecum cinstit; dar, când s-a predat, a făcut-o în mod inteligent, cerând recompensa pentru prinderea sa și aranjând ceea ce redactorii ziarului și-au închipuit că este o întâlnire secretă într-un loc public, dar care, în fapt, a fost surprinsă de

oamenii altor câtorva ziare și chiar de un post de televiziune. Nu s-a ales cu recompensa, desigur, dar s-a bucurat de o enormă publicitate, care a sugerat că și el era o ființă umană care, deși înrăită, putea fi recuperată de societate. Așa că s-a întors în închisoare, a luat bătaie pe ascuns și a primit cinci ani, așa cum anticipase; după care a început să meargă la capelă cu regularitate, a urmat cursurile de sociologie ale unei universități la distanță; ambele activități i-au impresionat pe cei din comisia pentru eliberări condiționate. A fost eliberat discret, în zori, pe o vreme umedă și după aceea nici că a mai călcat în biserică.

Taffy a rămas foarte tăcut pe durata mesei, nespunând multe și ferindu-se să râdă la remarcile celorlalți. Gâtul și umerii îi erau de dimensiuni enorme. Duffy mai văzuse foști deținuți cu o așa dezvoltare musculară. Cei care nu deveneau apatici în închisoare se apucau cu furie de activități de întreținere; dar cum ocaziile de pregătire erau ceva mai limitate – mai ales dacă ispășeau o perioadă la izolare – oamenii se mulțumeau să facă genuflexiuni și flotări în propria celulă. Omul putea deveni obsedat de acel exercițiu fizic, iar obsesia se vădea în forma pe care o căpăta trupul lui.

— Îți asumi cam multe riscuri, i-a spus Duffy lui Vic după masă, când au rămas singuri.

— Ce insinuezi?

— Taffy.

— Taffy? Nu-ți place?

— Vic, dar știi *cine* e?

— Adică, dacă știu cine *a fost*? Sigur că știu. Vic a clătinat din cap cu destulă părere de rău. Duffy, nu crezi în reabilitare? În societatea care dă o mână de ajutor infractorului? „Veniți la mine, voi care ați ispășit mai mult de cinci ani?” Nu crezi în așa ceva?

Duffy nu avea cum să-și dea seama cât de mult credea Vic într-o asemenea gogoriță, de aceea a

evitat să răspundă.

— Am observat că ucide animale, a zis el fără să se implice.

— Porumbelul nu e animal, Duffy. E pasăre. Acum te afli la țară. Iar dacă ții să-i bagi la răcoare pe cei care ucid păsări ai putea începe cu ducii, marchizii și alții ca ei.

— Ar fi un început bun.

În acel moment, se apropie doamna Hardcastle.

— Știu că sună ridicol domnule Crowther, dar m-am gândit că ar fi mai bine să vă spun. A dispărut o parte din argintărie.

SALA DE BILIARD

Duffy a deschis încet ușa bucătăriei și s-a strecurat pe o dungă, ieșind pe terasă. Oarecum îngrijorat, a amușinat aerul. Știa la ce se referise Vic în legătură cu dorința de a aprinde o țigară pentru a face ca locul să miroasă ca lumea. Toate mirosurile de la țară erau un amestec greu de identificat: flori, copaci, iarbă și diverse alte chestii. Oamenii de acolo își dădeau capul pe spate și făceau o gargară pe nas: se opreau sub copaci ca să tragă pe nări o doză de duhoare; apoi gustau orbește din izul trandafirilor. După părerea lui Duffy, nu comiteai niciun păcat privind florile, dar socotea că dădeai dovadă de degenerescență dacă te apropiai să le miroși. Deja ducea dorul mirosurilor orașului; putoarea acră a fumului de motorină scos de motoarele diesel ale autobuzelor; aroma de ceapă prăjită ce năvălea pe ușa unui fast-food; monoxidul de carbon al traficului înțepenit la intersecții.

Vic îi spusese să aștepte vreo zece minute, iar apoi să vină cu el în sala de biliard ca să stea de vorbă cu Angela. Duffy strâmbase din nas. La țară mai exista ceva ce nu-i plăcea: găseai peste tot animale moarte. Cineva pusese o pasăre moartă la ușa Angelei; cineva îi aruncase câinele pe fereastră; un fost pușcăriaș apăruse cu trei porumbei morți. Din experiența lui, toate cazurile în care apăreau animale moarte deveneau foarte încurcate. În urmă cu câțiva ani, avusese unul petrecut în Soho, în care un motan din Surrey pățise ceva urât de tot. Ceva legat de folosirea unei țepușe pentru făcut friptură la cuptor. Nici acum nu-i făcea plăcere să-și aducă aminte.

Pentru observatorul neștiutor sau detașat, Braunscombe Hall arăta ca un conac din epoca elisabetană dar, în realitate, fusese construit după 1880 pentru un bancher care a ratat cursa pentru

postul de primar al Londrei. În mod normal, o porțiune a parterului fusese rezervată în mod tacit bărbaților: fumoar, camera armelor, sală de biliard; iar la subsol se găseau trei pivnițe mari, unde primarul neîmplinit își depozita vinurile de soi pe care nu a mai apucat să le savureze. Camera armelor dispăruse, acolo rămânând doar un dulap a cărui cheie era păstrată de Vic; fumoarul căzuse de multă vreme victimă emancipării femeilor; iar în ceea ce privește colecția de vinuri alese, Vic cumpăra suficient Vinho Verde de la supermarket, cât să-i ajungă pe durata week-end-ului. Doar sala de biliard își păstrase funcția originală, deși chiar și aceasta suferise unele modernizări pe vremea când Izzy Dunn, care cântase la clape în trupa The Filth cu o pană înfiptă în turul pantalonilor, fusese proprietarul casei. Izzy se înfuriase cumplit pe o bucată de postav verde, cu dimensiunile de patru metri pe doi, apoi turbase în legătură cu incapacitatea proprie de a vârî bilele acelea nenorocite în buzunarele mesei, dom'le, de aceea dăduse masa de biliard în schimbul uneia de snooker. În același timp, în spațiile pătrate de pe tavanul alb și boltit al încăperii lipise fotografii uriașe ale fraților lui de arme din domeniul muzicii, iar asta mai înveselise atmosfera, nu? După o perioadă de timp în care sala de biliard de deasupra localului *Burton the Tailor*'*s* fusese cel mai potrivit loc pentru a petrece o după-amiază ploioasă, Vic reintrodusese tradiția și găsise un amic dispus să-i procure o masă recondiționată care costase ceva cu numai patru cifre, pentru care primise bonus un set de bile din supercristalit și cinci sau șase tacuri. Belinda insistase să învioreze puțin încăperea, astfel încât, în locul abajurului îngrozitor și greoi care atârna exact deasupra mesei, se instalaseră o serie de spoturi chiar pe tavan; tot ea a plasat o canapea îmbrăcată în creton roz la un capăt al camerei, pentru cazul în care cineva ar fi vrut să urmărească jocul, scosese

fotografiile cu vedete rock și acoperise nervurile transversale ale tavanului boltit cu ceva roz, să se asorteze. Cu toate aceste modificări, chiar dacă înclinau să o numească sală de snooker în loc de sală de biliard, în mare, ea arăta aproape ca pe vremuri.

Vic i-a cedat lui Duffy locul său de pe canapeaua îmbrăcată în creton. Angela n-a părut să observe schimbul de personaje de lângă ea. În timp ce Vic s-a îndreptat spre ușă, rostogolind întâmplător o bilă când a trecut pe lângă masa de snooker, Duffy a examinat profilul Angelei. Fălci ușor pătrate, plinuțe în jurul obrajilor, fața puțin buhăită sub ochi, ochii căprui, obrajii palizi, ceea ce accentua strălucirea părului vopsit și o făcea să arate mai artificială. Era o femeie care arăta bine, dar, ca și un automobil, avea nevoie de o revizie tehnică după ce parcursese vreo douăzeci de mii de kilometri.

— Vic mi-a spus că ai unele necazuri.

Ea l-a privit cu seninătate. Privită din față, falca apărea mai puțin pătrată, nasul mai subțire, iar ochii căprui, mult mai mari. În privire i-a apărut o ușoară vibrație, ceea ce a lăsat impresia unei ființe vii, surâzătoare, sexy; însă cu siguranță departe de a semăna cu o tânără înstărită care nu știe decât să meargă la călărie și vânătoare. Apoi s-a înnegurat din nou, iar întrebarea a părut că o atinge în cele din urmă.

— Totul e absolut perfect, a răspuns ea, fără nicio inflexiune a vocii.

— Îmi pare rău de câine. Cine ar fi putut face așa ceva?

— Există nenumărați perverși pe lume, a zis ea cu un aer visător.

— Dar n-ai vrea să afli cine a făcut-o?

Angela a ridicat din umeri.

— Ce rost are să găsești un pervers căruia îi place să ucidă câini?

— Ca să nu mai facă încă o dată. Ca să fie pedepsit.

— Fiecare ne autopedepsim, nu? a zis Angela, privindu-l cu un surâs resemnat care, poate, avusese rolul să arunce puțin mister asupra întâmplării, dar Duffy nu și-a dat seama exact.

— Serios? Uite, știu că nu mă privește direct…

— Exact, nu e treaba ta. Totul e bine, doar ți-am spus.

— Te șantajează cineva.

— Ba nu. Totul e bine. Curând mă căsătoresc. Fumezi?

— Nu. Da, am auzit. Felicitări. Vic mi-a spus că ești șantajată.

— De unde până unde ideea asta? Vic e un drăguț. Cred că a înțeles greșit vorbele mele.

— Bătrânul Vic nu e prost.

— Nu, nu e prost, e un dulce. Dar nu înțelege întotdeauna situația.

— Dar a înțeles că trebuie să te protejeze cineva. La o adică, de aceea te-ai mutat aici.

Cu părul aruncând sclipiri din cauza luminilor din tavan, Angela a continuat să privească în altă parte.

— Ei, toate femeile sunt puțin agitate înainte de marele eveniment, nu? Am fost agitată, asta s-a întâmplat.

„Așa nu ajungem nicăieri”, s-a gândit Duffy. În același timp, nu știa cât de mult putea să insiste. Era obositor din cale-afară să continue discuția în același fel; semăna cu pornirea în trombă a unui dric. Acea primă scânteie de viață părea să fi dispărut cu desăvârșire.

— A, în legătură cu câinele. Tu l-ai furat, adevărat?

— Ce vrei să spui?

— L-ai furat din vestiar ca să-l poți îngropa undeva. Cum se cade, adică.

— E o sugestie de-a dreptul ridicolă.

— Serios?

— Da, ridicolă.

Dacă ar fi fost atât de ridicolă, ar fi fost de așteptat ca ea să se supere pe el. Însă Angela nu dădea semne de supărare. Reacționa ca și cum interesul lui față de viața ei nu avea nicio importanță, ceea ce, din punctul ei de vedere, probabil că era adevărat. În aceeași clipă s-a auzit zgomotul ușor făcut de deschiderea ușii.

— Așadar, *aici* erai. O mică discuție intimă? Îngăduie-mi să ghicesc despre ce vorbiți.

— Am terminat, Damian, a spus Angela, ridicându-se și părăsind încăperea fără să se grăbească.

— Faci curte viitoarei mirese? întrebă Damian. Mare îndrăzneală. Va trebui să te torn marelui Henry.

— Are ceva?

— Angela? E în cea mai bună formă, nu crezi?

— N-o cunosc atât de bine. Henry unde e?

— Acasă, așa cred. La casa *lui,* a adăugat Damian, ca și cum Duffy ar fi fost prea tâmpit ca să priceapă înțelesul cuvântului *acasă.*

— Și unde-i asta?

— La vreo cinci kilometri.

— Și ce face acolo?

— Cum adică ce face? După părerea mea, își numără vitele. De fapt, probabil că joacă scrabble cu mămica lui.

— Nu, voiam să știu de ce nu stă aici, cu Angela?

— Așa-i tradiția din vechime. Pesemne că în familia ta nu se aplică acest principiu. Soțul și soția se văd cât mai puțin în săptămânile dinaintea căsătoriei, pentru ca beatitudinea sa fie mai aprinsă după cununie și nuntă. Ce-ai zice de o mică partidă?

— Cred c-am înțeles, a zis Duffy. Damian tocmai așeza bilele roșii în triunghi; a închis un ochi pentru a le alinia mai bine, apoi a terminat piramida cu bila roz. Nu, sunt cam obosit.

— Vai, vai, sărmanul Damian va trebui să se distreze singur. Veșnica poveste a vieții mele, a adăugat el pe un ton plângăreț. (Dacă Sally ar fi fost de față, probabil că ar fi considerat lamentația lui Damian drept cel mai amuzant lucru pe care-l auzise de la ultima chestie distractivă încoace. Ținându-și gura, Duffy l-a dezamăgit pe Damian.) Hai, măcar dă prima lovitură, a insistat Damian.

Duffy a aranjat bila albă în D și a hotărât să etaleze o lovitură de clasă. Două ricoșeuri din mantă, evitarea bilei negre și rostogolirea ușoară a bilei în zidul de roșii. În orice caz, acela fusese planul, dar ceva legat de tac, lumină, postav ori, cel mai probabil, de starea de spirit, l-a făcut pe Duffy să trimită bila rostogolindu-se calm în cea neagră.

— Ai pierdut șapte puncte, a strigat Damian în derâdere.

— Cred că-s cam obosit, a zis Duffy. O lăsăm pe mâine.

— Promisiuni, promisiuni, a murmurat Damian, lovind ușor bila de tac și scoțând-o din colțul pachetului de bile, apoi aducând-o cu siguranță în zona neutră.

În timp ce închidea ușa sălii de biliard, Duffy s-a gândit: „Ești unul dintre aceia care face bărbații de râs.” Îi venea greu să precizeze orientarea sexuală a lui Damian deși în numeroase ocazii Duffy nu era sigur nici de a lui, dar, din câte îl ghicise pe Damian, își dăduse seama că dacă el, Duffy, ar fi fost un tip absolut normal, l-ar fi plasat pe individul acela îmbrăcat în catifele și cu nasul mișcător în categoria homosexualilor pasivi care sar în ochi. Sigur, Duffy era departe de a fi un bărbat cu o orientare sexuală clar definită și îi plăcuse ceea ce numise Damian drept „beatitudine” pentru ambii parteneri. Cu toate astea, până și acea înclinație de a se exprima ambiguu însemna că îl preocupa propria sfiiciune, imposibilitatea de a spune limpede ce era; și dacă

l-ar fi găsit pe Damian la Clubul Alligator sau la Carmel pe un scaun înalt de bar cu un sac doldora de batiste vârât în buzunarul din spate al pantalonilor și ținând în mână un snop de chei de la o mașină folosită la furat, ar fi avut aceeași reacție. Duffy nu agrea homosexualii care aveau comportament de femeie, iar pe tipii deștepți care absolviseră facultatea și se purtau ca femeile îi înghițea și mai puțin. Oamenii care știu să folosească cuvinte lungi au datoria să fie normali, așa considera Duffy.

A mers pe un coridor întunecat prin dreptul unei încăperi unde fusese cămara, dar care acum devenise loc de parcare pentru diferite tipuri de aspiratoare; se simțea debusolat. Nu mai călcase într-o casă atât de spațioasă, iar unul dintre aspectele care îl dezorienta și mai mult era faptul că nu știa unde se aflau cei care locuiau în ea. Unde era Angela? (Înghițea ceva ce nu-i pria?) Unde era Taffy? (Dezactiva alarma de pe acoperiș?) Dar Belinda? (Își perfecționa accentul folosind un walkman Sony și un set de casete de învățat engleza?) Nu avea cum să cunoască mișcările fiecăruia prin casă, iar asta îl irita. În mediul din care provenea el, dacă o persoană ieșea din cameră și n-o găseai la bucătărie, atunci sigur era la toaletă, așa că nu apăreau probleme. Braunscombe Hall avea mai multe băi, după cum îl auzise pe Vic numind toaletele, decât camerele casei în care crescuse Duffy.

În încăperea pe care un agent imobiliar ar fi numit-o cameră familială, dar căreia Vic îi spunea salon, Duffy a găsit-o pe Lucretia. Așezată pe o canapea, stătea aplecată într-o parte și, în timp ce fuma, citea un articol din revista *Tattler*. Pe măsuța din alamă – pe care Belinda ar fi ales-o din Burma, dar mai curând o cumpărase din Marbella – se găsea un pahar de whisky cu gheață.

— Unde sunt ceilalți?

Lucretia a fluturat o mână, dând de înțeles pesemne că își vedeau de ale lor, în căutarea fericirii, la fel ca și ea.

— Ce faci?

Lucretia a ridicat ochii și l-a măsurat cu un aer calm. Părea foarte elegantă, de parcă o armată de croitori, coafori și instructori o dichisiseră cu doar câteva momente înainte de intrarea lui. Încă nu știa cum arăta Lucretia atunci când zâmbea.

— Citesc un articol scris de un prezentator foarte bun de restaurante, pe nume Basil Seal, dintr-o revistă care se cheamă *Tattler.* Nu cred că face parte din lecturile tale obișnuite.

— Așa e.

— Scrie despre un restaurant numit *L'Escargot.* Ce părere ai despre mâncarea de acolo?

Duffy a rămas tăcut. S-a gândit că era o întrebare cu schepsis. Într-un târziu, a răspuns, cât de relaxat a fost în stare:

— Foarte bună, așa mi s-a părut ultima oară când am mers acolo.

Lucretia a surâs, abia schițat. Duffy s-a întrebat cum arăta acea femeie când zâmbea ceva mai mult.

— Vezi tu, dacă încerci să faci conversație cu mine în felul acesta neconvingător, ar trebui totuși să-ți dai seama în ce domeniu pătrunzi.

— Corect. Dacă mă gândesc mai bine, cred că o să mă retrag.

Lucreția s-a reîntors la acel Basil Tontălăul care scria despre Cârnatul de Aur în *Revista labagiului.* Asta e, a gândit Duffy. Partea comică era că Lucretia se purtase cu răceală față de el, iar el nu se sinchisise. Măcar avea parte de un tratament diferit de al lui Damian. Iar dacă-i plăceau restaurantele, ce-ar fi fost să o invite la Sam Widges cât aștepta ca o parte din rufe să-i fie șterpelite în spălătoria de peste drum? Pâine prăjită, două felii, Sam. Vine, vineee!

S-a dus în dormitorul ce-i fusese repartizat. În ciuda temerilor în legătură cu locul de dormit pe care i-l va găsi Belinda, încăperea era chiar plăcută: covor, pat comod, perdele, teancuri de reviste și nu avea de mers decât vreo jumătate de kilometru până la toaleta cea mai apropiată. Dar poate că asta și avusese în plan Belinda: i-a dat cea mai proastă cameră, iar el își închipuia totuși că e drăguță – ceea ce confirma părerea ei despre el. Va trece peste asta, Belinda era ultima pe lista lui de griji. S-a dus la fereastră, care nu avea geamuri sparte, a deschis-o și a inspirat. Nu, îi ajungea cât mirosise până atunci, a considerat, și s-a grăbit să închidă fereastra cu un gest ferm.

Îmbrăcat cu un halat scurtuț pe care i-l dăduse Vic, s-a întins pe pat și a răsfoit un exemplar din revista *Viața la țară* în cel mult patruzeci și cinci de secunde. Nici mirosul publicației nu-i plăcea: o fotografie a unei fete elegante purtând un șirag de perle la gât, gata să trăiască un sentiment de beatitudine nupțială, nenumărate poze cu mobilă scumpă, apoi o pagină de scrisori ale unor oameni care întrebau cum să procedeze pentru ca aricii să nu le fugă de pe proprietate. Revista putea prea bine să fie scrisă și într-o limbă străină, pentru că Duffy nu a înțeles mare lucru.

A rămas întins pe spate și a încercat să-și pună în ordine informațiile despre Angela. În afară de faptul că nu-i spusese adevărul, nu pricepuse mai nimic. De ce ar fi vrut cineva să-i ucidă câinele? Avea vreo legătură cu șantajul pe care nu-l recunoștea? Dar de ce dispăruse cadavrul? Fusese furat tot de ucigaș? Avea ceva de-a face cu substanțele interzise care se consumau, probabil, în acea casă, deși el nu văzuse nicio dovadă clară privind asemenea practici, onorată instanță, toate informațiile provin din bârfe. De ce i se dezumflaseră cauciucurile? Fusese un gest inutil, clar; putea fi interpretat drept sfidare, ca și cum cineva i-ar fi declarat: „Du-te de-a dura, Duffy, cu

furgoneta ta de nimic și cu sistemul tău de alarmă care nu funcționează.” Iar acum plecase la plimbare și argintăria.

Când și-a consultat ceasul electronic de la mână și a văzut că se făcuse ora 1, a socotit că putea încheia ziua. Dar era preferabil ca mai întâi să facă o vizită la toaletă. Îi spusese lui Vic să izoleze plăcile de presiune și să pornească alarma doar la ușile ce dădeau spre exterior astfel încât să poată, dacă avea chef, să se strecoare afară din casă pentru a-i spiona pe ceilalți; cu toate astea, a pășit pe coridorul acoperit cu o mochetă moale, cu un model foarte complicat, de parcă sub ea ar fi fost plasate plăci de presiune la fiecare pas. S-a simțit cam nerod în halatul scurt; era din mătase de un albastru regal, iar pe spate avea o pasăre mare și aurie, cu aripile desfăcute, care arăta ca un vultur, ba chiar și mai elegant. Trebuia să-l întrebe pe Vic ce lighioană era aceea. Halatul era chiar mai scurt decât crezuse inițial: dacă doar atât reușea să-i acopere din trup, atunci cum stătea pe Vic, acesta fiind cu peste zece centimetri mai înalt decât el? Pesemne că existau și pantaloni la costumația aceea, dar aceștia nu-i fuseseră oferiți.

Când a ieșit din ceea ce s-a dovedit a fi baie, fiindcă era evident mai elegantă decât oricare dintre toaletele pe care le văzuse vreodată, Duffy a simțit că s-a trezit de-a binelea. Casa părea tăcută, deși din loc în loc erau montate lămpi de veghe, ceea ce însemna că, dacă voia, putea da o raită. Pesemne că lămpile erau lăsate aprinse noaptea drept semn de bogăție. Te trezeai în miez de noapte, vedeai dunga de lumină de sub ușă și te gândeai, o ce ușurare, încă avem bani de ars, apoi te culcai fericit la loc. Sau poate că luminile rămâneau aprinse spre a ușura orientarea celor care nu dormeau în patul lor.

Duffy a decis să se ducă până în camera familială ca să împrumute revista aceea lucioasă din care citise Lucretia. Era evident că trebuia să-și

pună la punct cultura despre restaurante. A coborât pe furiș scara. Mochetă peste tot: nici nu era de mirare că Vic îi spusese că nu are nevoie de papuci. Deplasându-se discret, fără un motiv anume decât că așa i se părea politicos, Duffy s-a îndreptat către camera familială, sau salon. A ridicat revista de pe măsuța cu tăblie din sticlă, apoi s-a oprit. Aș putea fi mai isteț, a socotit el, de aceea a lăsat publicația și a privit de jur împrejur, căutând din ochi suportul pentru ziare, pentru a lua numărul din luna precedentă al revistei. Da, așa era mult mai puțin bătător la ochi.

Tocmai se pregătea să urce, când i s-a părut că aude un zgomot. A pășit de-a lungul coridorului, trecând prin dreptul debaralei în care dormeau aspiratoarele și a intrat în ceea ce altădată era camera rezervată exclusiv domnilor. Ca și cum ar fi acceptat pe deplin acea tradiție defunctă, în acel loc mocheta făcea loc unui covor simplu, ca o pânză de sac, iar acest lucru l-a perceput imediat prin tălpi. Au! A rămas într-un picior și și-a frecat talpa piciorului stâng de mușchii gambei celuilalt picior. Când a făcut asta, poalele halatului s-au desfăcut și a rămas așa, expus, semănând cu o barză. Duffy, trebuia să fi rămas cu ceva pe tine. Da, zgomotul venea din sala de biliard, fără niciun dubiu. Delicat, a deschis ușa și a pășit înăuntru.

Există multe variante ale jocului de snooker, iar Duffy cunoștea destule. Erau unele mai puțin practicate, care se jucau doar în cluburi londoneze de către bărbați cu voce behăită, iar acelea i-ar fi fost familiare, normal. Dar jocul practicat pe masa de la Braunscombe Hall n-ar fi putut fi găsit în niciun manual de snooker, oricât de restrânsă ar fi fost acea ediție. Exact în fața lui Duffy, o siluetă purtând pantaloni din catifea stătea aplecată deasupra capătului de început al mesei, aliniind bila albastră. În colțul îndepărtat față de siluetă și, bineînțeles, de Duffy, Sally stătea cocoțată pe masă, cu fundul îndesat într-unul dintre buzunare.

Fusta îi devenise un soi de guleraș în jurul taliei; picioarele, unul întins până la manta laterală, celălalt, proptit de manta de vizavi, formând un unghi drept. În acel fel se vedea fără ochelari, chiar și din poziția lui Duffy, că Sally nu purta chiloți. Se înțelegea de la sine unde încerca Damian să plaseze bila. Încercările precedente erau dovedite de bilele abandonate, care rămăseseră lipite de coapsele ei. Sally râdea de se prăpădea. Lui Duffy nu i-a scăpat faptul că ea rămăsese cu pantofii în picioare, iar aceștia lăsaseră deja urme pe postav.

Damian a jucat bila albastră, făcând-o să ricoșeze dintr-una roșie care se afla aproape de coapsa fetei. Prin acea deviere, bila și-a atins ținta.

— Punct, a strigat Damian.

— Oho, mai bine-ți încălzeai bilele, a zis ea.

— Ce impertinent vorbești, a zis el, luând bila albă și pregătindu-se pentru o nouă încercare. Urât mai gândești.

Lui Duffy i-a fost limpede că amândoi erau conștienți de prezența lui, dar îl ignorau în mod deliberat. S-a întors ca să iasă. Când să închidă ușa, Duffy l-a auzit pe Damian murmurând:

— O, ce detest halatul acela.

Vic îi propusese lui Duffy să rămână câteva zile la Braunscombe Hall prefăcându-se că repară sistemul de alarmă, dar stând cu urechile ciulite și ochii larg deschiși. Din nefericire, dacă se apuca să scoată scânduri din podea pentru a verifica instalația și plăcile de presiune, lui Duffy i-ar fi fost greu să o urmărească pe Angela ca să o ferească de cel care ar fi vrut să o lovească în cap cu un săculeț de nisip. Pe de altă parte, dacă și-ar vârî nasul prea mult, asta i-ar afecta reputația de profesionist și l-ar face pe bătrânul Vic să pară puțin ridicol: întâi îl angajează pe acest individ care i-a instalat prost sistemul de alarmă, iar când acesta se defectează, îl angajează din nou ca să-l repare și când colo, ce se apucă omul să facă?

Începe să cutreiere prin casă de parcă ar fi într-o excursie și profită de dejunul oferit pe de-a moaca. Știi ceva, l-am surprins pe omul acela de la întreținere șterpelind un exemplar din *Tattler* din salon la ora 1 dimineața. Uite ce a ajuns Anglia!

Duffy a bănuit că va trebui să joace comedia cu remedierea cât mai mult timp, fără să dea nimănui de bănuit, iar apoi, împreună cu Vic, va trebui să găsească altă scuză sau să le spună celorlalți adevărul fără atâtea ocolișuri. Cu toate acestea, luni băncile nu lucrau și probabil că cei prezenți în casă ar fi impresionați dacă l-ar vedea făcându-și de lucru. Când era elev, se spunea că puteai umbla fără rost prin orice parte a școlii și nimeni nu te întreba nimic dacă aveai în mână o foaie de hârtie pe care să scrie ceva: toți profesorii întâlniți presupuneau că vreun alt cadru didactic te trimisese cu vreo treabă și nici nu trebuia să dai vreo explicație. Duffy nu încercase trucul acela până în acel moment, însă, spre uimirea lui, a constatat că dacă se plimba de colo-colo cu un aer gânditor, cu o bucată de sârmă în mână și cu cleștele în cealaltă, oprindu-se din când în când să examineze un zid sau o fereastră, lumea presupunea că lucra de zor, deși nu pricepeau ce anume, și chiar încercau să nu-l tulbure, ca să nu uite la ce se gândea. Poate că și electricienii procedau la fel.

A găsit-o pe doamna Colin în sala de biliard, târând după ea un aspirator de dimensiuni industriale. S-a uitat la masă, întrebându-se dacă ceea ce văzuse în noaptea trecută fusese un vis bolnav, dement. „O, ce detest halatul acela” – cuvintele i-au revenit în minte. A privit silueta delicată a doamnei Colin trăgând de aspiratorul acela uriaș din oțel și și-a pus întrebarea de ce nu se fabricau asemenea aparate special pentru case atât de mari. Când era mic și se plimba prin parcuri îl impresionau mașinile de tăiat iarbă cu motor, care erau conduse ca niște tractoare; nici

vorbă să transpire cineva împingând la ele. Tot așa ar trebui să se facă și aspiratoarele. Și-a imaginat-o pe doamna Colin conducând mașina de aspirat peste covoare și porțiunile de parchet de la Braunscombe Hall, claxonând ca lumea să se dea la o parte.

— Doamnă Colin. Vă deranjează dacă vă pun o întrebare? (Ea a oprit aspiratorul și a așteptat.) De ce vă cheamă doamna Colin?

Ea i-a zâmbit, și-a mutat privirea de la el, a pornit din nou aparatul și și-a continuat treaba. Poate că aceea era o sugestie. Duffy și-a continuat explorarea prin casă. A deschis ușa cămării și a coborât câteva trepte de beton. Se aștepta ca înăuntru să fie umezeală, dar se înșelase; a simțit în schimb un miros stătut și uscat. Sub casă se întindeau șiruri de rafturi pentru vin, pe care cel care fusese cât pe ce să devină primar nu apucase să le mai bea. Vic făcuse o încercare neconcludentă să urmeze exemplul ilustrului predecesor: în două dintre cele mai apropiate rafturi trona o cutie de Vinho Verde și alta, cu șampanie roze. A ridicat o sticlă de șampanie și a examinat eticheta. Pe peretele apropiat atârna un termometru foarte vechi, pesemne așezat acolo chiar de pretendentul la primărie, astfel încât să poată fi controlate fluctuațiile dăunătoare ale temperaturii de păstrare. Duffy a bănuit că vinurile lui Vic nu stăteau în acea pivniță suficient de mult pentru ca variațiile de temperatură să le afecteze.

În bucătărie, i-a găsit pe Belinda în costumul de călărie pe care îl umplea foarte frumos și pe Vic, căruia i-a sugerat o posibilă modificare a sistemului de alarmă, despre care puteau discuta cel mai bine afară, pe terasă, dincolo de peluză, departe de casă și de urechile oricui. Înainte de a ieși, Duffy a întrebat-o pe Belinda dacă îi putea acorda câteva minute ceva mai târziu.

— Regret, dar prefer să las firăraia în seama altora, i-a răspuns ea. El a privit-o de parcă ar fi

vrut să-i spună: „Lasă, dragă, doar știi despre ce discutăm.” Ea l-a măsurat din cap până-n picioare, parcă răspunzându-i: „Știu la ce te referi, dar n-am putut rezista tentației.”

Ajuns pe peluză cu Vic, unde nu-i putea auzi nimeni, decât dacă Jimmy nu săpase cumva deja o serie de tuneluri ce făceau parte din terenul de asalt și instalase dispozitive de interceptare (ceea ce nu era deloc imposibil), Duffy a zis:

— Ar trebui să-mi oferi mai multe date despre fiecare.

— Aștept întrebările.

— De ce le îngădui acestor oameni să te stoarcă de bani?

— Duffy, băiatule, păzește-ți limba, altfel o să ți-o taie cineva și-o va folosi la plăcintă. Ăștia sunt amicii mei, oaspeții mei.

— Amicii Belindei, oaspeții tăi.

— Se poate. Și, ce-i cu asta? Îmi place să am pe câte cineva aici. Nu-s chiar un sărăntoc. Și, oricum, trebuie să mă gândesc la Angela.

— De aceea se află ceilalți aici?

— A, nu, nici vorbă. Adică, ar fi Damian și Sally, cei pe care i-am chemat s-o facă să uite de toate problemele.

Duffy s-a întrebat unde era Angela când Damian și Sally uitaseră de orice în sala de biliard.

— Iar Lucretia?

— E o prietenă de-a Angelei. A stat pe-aici multă vreme. Presupun că o ajută cu rochia de nuntă… sau, cine știe. (Vic părea destul de nelămurit.)

— Și Jimmy?

— A, Jimmy, vine și el pe la noi. Nu stă mereu aici. Are tabără undeva în pădure.

— Vorbești serios?

— Sigur. Adică, are o casă la câteva sate depărtare și stă pe la noi, dar are un soi de tabără, înțelegi, ascunziș, în pădure. Îi place aici. Cred că-i aduce aminte de armată, știu eu?

— De acolo își face meseria de agent imobiliar?

— Nu cred că Jimmy vinde prea multe case, ca să fiu cinstit, a zis Vic.

— Și Taffy?

— A, Taffy e… omul casei. Vic a spus asta ca și cum încă nu se obișnuise să folosească acea exprimare.

— Mda, e cu totul altceva decât să fie omul casei la Maidstone sau Scrubbs.

— Văd că nu ierți pe nimeni, Duffy.

— Așa e, dar mă gândeam că dacă adăpostești un infractor recunoscut, iar argintăria ta a dispărut, ar fi cazul să tragi o anumită concluzie.

— Știi ceva, Duffy, nu cred că-ți stă în fire să folosești acel cuvânt, „adăpostești”. Nu mi-a plăcut niciodată. Și nu cred că pe Taffy l-ar interesa să-mi fure argintăria. Să nu furi de la un frate, parcă așa se zice, nu?

— Deci Taffy ți-e frate?

— Duffy, o să fiu cinstit cu tine. Îl cunosc demult. Încă dinainte de a ajunge subiect pentru pagina întâi a ziarelor. Și, te asigur, s-a schimbat. S-a îndreptat.

— Zău?

— Sigur. Și-o să-ți ofer și dovada. A devenit plicticos.

— Cum adică?

— Mă refer la cursul acela de sociologie pe care l-a făcut cât era închis. Acum a ajuns să găsească explicații pentru orice. Avea obiceiul să salte diverse lucruri pentru că alții le aveau, iar el le voia. În prezent, dacă îi arăți un seif deschis dintr-o bancă, mai întâi citește o istorie a Wall Street-ului și abia după aceea analizează dacă e corect să se servească.

— Oricum, e o fațadă perfectă.

— Duffy, ai devenit cinic, ăsta-i necazul cu tine. Știam eu că gaborii sunt mai cinici decât infractorii. Să-ți spun ceva, pariez că ei dau mai mulți bani la acțiuni caritabile decât polițiștii.

— Pentru că ei câștigă mai mult.

Vic a pufnit în râs.

— Vezi tu, eu nu l-aș lua pe Taffy peste picior în legătură cu asta. Omul ține mereu să dovedească ceva.

— De când e aici?

— De-o lună sau două, nu mai știu. (Mirat, Duffy a ridicat din sprâncene.) Acum îi vine greu să-și găsească o slujbă. Nici n-ai idee ce prejudecăți au oamenii.

— Mda, atunci ai grijă să nu beneficieze de serviciile vreunei instituții. Asta pentru că s-a învățat să trăiască doar în case de la țară.

— Asta mă privește pe mine.

— Și pe cei de la bancă.

— N-o să sărăcesc din asta, Duffy. Nu-ți mai face atâtea griji.

— În regulă. Acum spune-mi ce droguri consumă lumea de pe-aici.

— Mai mult nicotină, după părerea mea. Și ceva alcool, probabil. (Duffy nu s-a grăbit să insiste.) Nu știu, și nici nu pun întrebări. Nu mă interesează cine cu cine se culcă și nici nu țin să aflu dacă folosește vreunul tutun mai altfel.

— Dacă îngădui ca proprietatea să-ți fie… a început Duffy, parcă citind dintr-un act de acuzare.

— Hai, termină, Duffy. Eu te plătesc, doar n-o să mă dai pe mâna poliției.

— Corect. Atunci cine s-a înhămat cu Angela?

— Păi, sper că Henry. Dar, după cum îți ziceam…

— Scutește-mă, Vic, chiar dacă nu întrebi, asta nu înseamnă că nu știi cam totul.

— Se aprobă.

— Și atunci?

— Păi, Jimmy ține la Angela de ani de zile.

— S-a simțit respins când ea s-a logodit cu Henry?

— Greu de spus. (Duffy a pufnit de iritare.) Nu, niciodată nu știi, când *este* vorba de Jimmy. După

ce s-a făcut anunțul, a rămas în tabăra lui din pădure destul de mult, din câte țin minte. Dar… știi tu, a fost o vară frumoasă și pesemne că a găsit destui iepuri.

— Chiar că m-ai convins. Altcineva?

— A stat mai mult aici, cum ți-am spus.

— Damian, Taffy?

— Crezi că Damian are asemenea preferințe? Iar Taffy? Mai ales de când s-a logodit cu Henry, fata n-ar risca, tu ce părere ai?

— Dar tu?

— Duffy, să iau asta drept măgulire? (Duffy a rămas în așteptare.) Ai uitat ilustrata de la mare? Când ai între douăzeci și treizeci de ani, de trei ori pe săptămână, între treizeci și patruzeci, încearcă de trei ori pe lună. Între patruzeci și cincizeci, încearcă atunci când îți aduci aminte. Păi, nu? Chiar c-ar trebui să ții seama de asta. (Duffy nu s-a aventurat să răspundă.) Vorbești *serios,* nu? Ascultă, dacă ai avea-o pe Belinda, n-ai avea nevoie de Angela, corect? De asta te asigur.

— Ai dreptate, a spus Duffy. Deocamdată atât, domnule, a adăugat el, redevenind polițist vreme de câteva clipe, dar să nu părăsești localitatea fără să ne înștiințezi, clar? Și am dori să ne predai pașaportul.

— Hai, noroc, a spus Vic.

— A, și aș mai avea câteva întrebări, dacă tot ne-am apucat de anchetă. De ce o cheamă așa pe doamna Colin?

Vic a rânjit.

— Imediat după ce am angajat-o, a apărut un tip pe care ea l-a plăcut, dar și el a plăcut-o, iar noi îi spuneam mereu: „Când o să te cheme doamna Colin?” și alte chestii dintr-astea. Ea a rupt-o cu el – n-am aflat amănunte – și ne-am gândit să nu-i mai spunem așa, dar când încercam asta, se supăra. Ciudată chestie. Și, de atunci, a rămas doamna Colin.

— Am înțeles. Ar mai fi ceva. Cu halatul pe care mi l-ai dat. Ce-i cu vulturul acela de pe spate?

— Nu e vultur, ci o pasăre phoenix.

— Iar e vorba de heraldică?

— Da.

— Nu cred c-o să mă pricep vreodată la asta.

— Păi, pasărea phoenix a fost…

— Nu-mi spune, Vic. Nici nu vreau să aud.

Duffy s-a întors pe alee, a dat roată pe după latura casei și și-a continuat drumul pe pietrișul care scârțâia sub tălpi, până a ajuns la grajduri. Construcția cu schelet din lemn în stil elisabetan era ceva mai sărăcăcioasă, dar pentru Duffy ea rămânea de dimensiunile unei case foarte mari dintr-o suburbie londoneză locuită cu precădere de oameni cu bani. Grajdurile de la Braunscombe Hall adăposteau doi cai, trei automobile, plus pe domnul și doamna Hardcastle. Caii se bucurau de condițiile cele mai bune și, bineînțeles, beneficiau de partea cea mai dulce a Belindei; iar familia Hardcastle avea două camere la etaj și două jos, precum și spațiu de parcare cât pofteau. Duffy încă nu-l zărise pe Ron Hardcastle, care avea slujba de grădinar, meșter la toate și grăjdar; și nici de data asta nu l-a văzut. După ce a ciocănit la ușă, cea care i-a deschis a fost doamna Hardcastle.

— Verific sistemul de alarmă și domnul Crowther s-a întrebat dacă acesta n-ar trebui extins și la grajduri. Vă deranjează dacă…

— Poți să arunci o privire, a zis doamna Hardcastle. Eu tocmai plec la reședință, ca să pregătesc prânzul. Ron e dus pe undeva. Nu cred că avem ceva care să merite furat.

— Mda, ce să spun, poate pentru cai…

Duffy și-a dat seama că vorbele lui sunaseră neconvingător. Ori poate da: să protejeze caii, dar nu și pe familia Hardcastle. Da, probabil că asta ar fi și părerea Belindei.

A ocolit grajdurile, ținându-se cât a putut de departe de zona în care erau adăpostiți caii. Aceștia

mușcă. Își vedeau de paiele lor până-ți băgai capul înăuntru ca să-i cauți, iar atunci, hați! Îți și retezau nasul și probabil chiar jumătate din față. Duffy s-a uitat în garaj și a văzut un Range Rover crem, un MG roșu și un Datsun Cherry de o culoare purpurie nedefinită. A continuat până a ajuns la porțiunea de casă locuită de familia Hardcastle. Și acolo, la fel ca la grajdul cailor, erau două uși tăiate la jumătate. A întins mâna peste jumătatea inferioară și a tras zăvorul.

Căsuța celor doi era foarte ordonată: la parter, bucătăria și camera de zi cu televizor, baie și două dormitoare micuțe la etaj. Duffy s-a uitat peste tot cu pricepere profesională; adică nu i-a făcut prea mare plăcere. Existau unele case în care era o încântare să scotocești: acestea aparțineau unor oameni mai bogați sau mai răi decât tine. Aha, deci *asta* ai făcut cu toți banii pe care i-ai scos măsluind registrele, așa-i? Și atunci doar ridicai cu cleștele o perniță decorativă cu o tapiserie oribilă. Însă în cazul oamenilor simpli sau al celor săraci, nu mai simți aceeași plăcere. Ai senzația că cineva îți răscolește propriile bunuri. S-a uitat rapid prin cele două dormitoare, apoi a coborât la parter și a ieșit pe ușa din față. Gândindu-se că s-ar putea să-l urmărească cineva din casă, s-a dat câțiva pași în spate, a măsurat din ochi ferestrele de sus și acoperișul, apoi a dat din cap. S-a dus apoi în spate, trecând pe lângă grădina mică și cochetă din dreptul bucătăriei. În spatele casei se aflau un buncăr pentru cărbuni, o magazie de lemne și un mic șopron. Cu un gest automat, a încercat să deschidă ușa, dar aceasta era încuiată. Cu un reflex la fel de mecanic, s-a uitat împrejur după cheie. În materie de chei, exista o regulă: dacă nu erau în primul loc evident, atunci se găseau în al doilea loc evident. Nu cumva sub pietroiul acela? Atunci sub piatra mai mică. Ori, în situația de față, nu era sub ghiveciul mare? Dacă nu, încearcă sub cel mic. A ridicat cheia ruginită și a descuiat ușa șopronului.

Furci, greble, hârlețe, lopeți și tot ceea ce le trebuie celor care aveau de îngrijit grădini, stăteau înșirate în fața lui, dar Duffy nu la ele se uita. A întins mâna spre spatele șopronului și, de pe un morman, a tras o bucată mare de pânză de sac. Măi, să fie! Încă nu-l cunoscuse pe Ron Hardcastle, desigur, și pesemne că acesta reușea să deosebească pasta de dinți de cea de ras, numai că acum Duffy descoperise că pivnița cu vinuri a acestuia era de două ori mai dotată decât a lui Vic. Mai exact, două cutii de Vinho Verde și două din aceeași șampanie roze după care Vic se dădea în vânt.

A încuiat și, în același timp, a perceput o mișcare la marginea câmpul său vizual. Cu un gest nonșalant, a pus cheia la loc sub ghiveciul mic, s-a întors și a pornit către capătul grădinii familiei Hardcastle. O potecă îngustă traversa un colț al pădurii și ducea către peluză. A urmat poteca, pășind cât de discret putea, trăgând cu urechea și regretând că nu participase la antrenamentele Cercetașilor. Când a ajuns la marginea peluzei, s-a așezat pe o bancă și a continuat să ciulească urechile. La momentul cel mai potrivit, a zis:

— Jimmy?

— Pfui, drace, drace!

Duffy s-a întors și l-a văzut pe Jimmy lipit cu burta de pământ, la trei pași depărtare. Purta o haină de camuflaj și o căciuliță lucrată de mână, împănată cu ferigi.

— Drace, când m-ai depistat?

— A, abia acum. Cred că ai mișcat vreo rămurică, ceva.

— Aha. Dar de unde ai știut că sunt eu?

— Păi, puteai fi tu sau Strangulatorul din Boston.

Rămas întins pe terenul plin de ferigi de la marginea pădurii, Jimmy a lăsat impresia că analizează cea de-a doua posibilitate cu destulă seriozitate.

— Ei, *el* nu putea fi, a zis într-un târziu, așezându-se lângă Duffy. La naiba, a repetat el.

— Scuze dacă ți-am stricat distracția.

— Nu, ai avut dreptate. Să-ți spun ceva, ce-ar fi să mă urmărești acum?

— Nu azi, Jimmy. Trebuie să mă ocup de alarmă.

— A, așa e. Ai găsit ce căutai?

— Ce căutam?

— Mda. (Chiar dacă din creștetul capului porțiunea chelită cobora abrupt, iar bărbia îi era retrasă, ochii ușor bulbucați ai lui Jimmy îl fixau neclintit pe Duffy. „Să nu crezi că-i chiar așa de tâmpit precum e descris", s-a gândit Duffy.) Ce voiai. În șopron.

— Doar dacă ar fi fost vreun câine mort acolo care să-mi scape.

— A. Corect.

— Tu l-ai căutat?

— Pe cine?

— Pe Ricky.

— Nu. De ce.

— A, a făcut Duffy, mă gândeam că dacă l-am găsi, doar noi doi, să zicem, l-am putea îngropa cum se cuvine. Mi se pare cam nedrept ca întâi să fie omorât, iar apoi să dispară. Sunt convins că Angela ar aprecia gestul nostru.

— Am înțeles, a spus Jimmy. Aș putea încerca. În pădurea asta puține lucruri îi scapă lui Jimmy.

Duffy a dat din cap cu un gest conspirativ, încântat că Jimmy înghițise nada atât de ușor. Nu avea rost ca Duffy să cutreiere pădurea în căutarea unor movile de pământ proaspăt răscolit, alegându-se cu urzicături și înțepături de insecte când drăguțul de Jimmy o putea face în locul lui. Probabil că șederea în casa lui Vic te infecta cu filosofia acestuia: subcontractează, nu face niciodată treaba dacă se găsește vreun nătărău să se înhame la ea, iar dacă nu iese, asta e și n-am ce-i face, nu?

— Cred că Angela e foarte amărâtă din cauza acestei povești, a spus Duffy după o vreme.

— E o fată extraordinară, a răspuns Jimmy. E grozavă.

Duffy nu și-a dat seama dacă replica aceea slujea de răspuns.

— Se vede că… că ții la ea.

— Am iubit-o ani în șir, a zis Jimmy, de ani și ani o iubesc. Sărmanul Jimmy. N-am ce face. Să-i spăl mașina, doar la asta sunt bun. Nu-s destul de deștept. De parcă pe femei le-ar interesa treaba asta, a adăugat el gânditor. Nici nu pictez în ulei. De parcă femeile s-ar sinchisi. N-am nici bani. Deși pe femei nu le interesează nici asta. Nicio perspectivă. Ca și cum femeilor le-ar păsa de ceva! Cred că femeile vor o combinație din toate astea. Sărmanul Jimmy!

— Foarte neplăcut, l-a aprobat Duffy.

Se întrebă dacă spălarea mașinii presupunea și alte îndatoriri. Deplasări la Londra, de exemplu, ca să aducă diverse chestii care s-o facă fericită pe Angela.

— O să fie fericită cu Henry?

— Are bani – nu-i nevoie de perspective, a spus Jimmy cu destulă amărăciune.

— Cum e Henry?

Jimmy a rămas îndelung pe gânduri, privind visător peluza ce se întindea până la lacul sclipitor.

— E băiat bun, dacă-ți plac oameni ca el, a zis el într-un sfârșit.

— Bine spus.

Tăcuți, au continuat să stea pe bancă. Apoi, lui Duffy i-a venit o altă idee.

— Cred că știi să înoți.

— Destul de bine.

— Pariez că ai tub de respirat și labe.

— Cam așa ceva. Jimmy s-a uitat la Duffy, apoi, imitându-l, și-a îndreptat privirea spre lac. Exact. Da. Bine gândit. S-a ridicat. Încântat de conversație.

— A, încă ceva, Jimmy.

— Da.

— Numai noi și mamele noastre să știe de asta.

Deși începuse să se îndepărteze, Jimmy s-a oprit și s-a răsucit pe jumătate către Duffy.

— M-am întrebat de multe ori de ce folosesc oamenii expresia asta. Mama mea vorbea *tot timpul.*

În același moment, s-a auzit gongul prin care erau chemați la masa de prânz. Cât a mâncat, Duffy s-a simțit nelalocul lui. Când se uita la Jimmy, temându-se că acesta ar putea da în vileag planul lor de a scormoni pădurea și lacul după cadavrul lui Ricky. Privind-o pe Lucretia, s-a întrebat dacă planul lui de a citi reviste exclusiviste ca să o impresioneze fusese serios sau nu. Când a văzut-o pe doamna Hardcastle aducându-i lui Damian încă o sticlă de Vinho Verde, se întrebă dacă ceea ce văzuse avea înțelesul care îi venise atunci în minte. Iar când l-a văzut pe Damian primind sticla, n-a fost prea sigur de sentimentele lui. Jenă? Dezaprobare? Greață? Și, fiindcă venise vorba, ce sugerase întâmplarea din noaptea trecută în legătură cu preferințele sexuale ale lui Damian? Acel joc era hetero sau homosexual, dezmățat sau disprețuitor? Probabil că niciuna, nici alta; pesemne era un sport de moment, care-și râdea de sex, declarând astfel că era la fel de serios ca și snookerul. Ar fi putut afla întrebând-o pe Sally, numai că în acele momente era prea turmentată ca să poată face o alegere.

Indiferent ce părere avea Damian despre toată tărășenia, jena nu se găsea în niciun caz în capul listei. Când l-a surprins pe Duffy privindu-l, s-a uitat drept la el și a zis:

— Apropo, sper că n-o să uiți de micul nostru meci de astă seară.

— Joc?

— Mi-ai promis că facem câteva bile.

— Eu?

— Așa am crezut după ce te-am văzut strecurându-te prin casă noaptea trecută în halatul acela înfiorător. Poate voiai să exersezi înaintea marelui meci.

— Acela e de fapt halatul meu, a intervenit Vic.

— Vai de mine, a zis Damian înveselit. Iar mi-a scăpat porumbelul. Ce să spun, Vic, pariez că pe tine arată *mult* mai bine.

— Dacă te-ai trezi legat într-un sac, ai fi în stare să-l convingi și pe el să se deznoade la gură, a zis Vic.

— Aș *țipa,* a zis Damian. Aș tot țipa.

După prânz, Duffy s-a apucat să instaleze placa de presiune în biblioteca video – măcar o părticică a verificării putea fi reală – și, la un moment dat, a auzit ușa deschizându-se. A ridicat ochii și a văzut-o pe Sally. Ori se amețise binișor la masă, ori începuse devreme cu aperitivele; ori poate-și amestecase un cocktail după o rețetă proprie.

— Eram convinsă că o să te găsesc aici, a spus ea și s-a lăsat pe o canapea. Îți datorez scuze, înțelegi? A chicotit, de parcă scuzele ar fi fost la fel de amuzante ca și o glumă. Eu ți-am dezumflat roțile.

— Tu?

— Da. Îmi pare rău, bine? A, nici n-a fost ideea mea. Damian a zis să le dezumflăm, eu pe o parte, el, pe cealaltă, dar până am terminat pe partea mea, el o ștersese în casă, lăsându-mă pe mine acolo. A spus că i s-a părut că aude pe cineva apropiindu-se.

— Și de ce ai făcut-o?

— Mi s-a părut interesant. Distractiv. Îmi pare rău, înțelegi?

A întors capul într-o parte, iar cârlionții negri și grei i-au căzut peste față. Evident, chestia cu scuzele o plictisea.

— Apropo, a zis Duffy, încercând să nu dea semne de iritare, altă dată să-ți scoți pantofii.

— Data viitoare? N-o să mai repet treaba. Nu merită. În orice caz, ai fi bănuit că noi am făcut-o.

— Nu mă refeream la furgonetă. La masa de snooker. Tocurile strică postavul.

Ea a rămas tăcută, s-a gândit și și-a adus aminte de noaptea precedentă de parcă lucrurile s-ar fi întâmplat cu o lună în urmă.

— A, am înțeles. (Acum, când era limpede despre ce vorbeau, a început iar să râdă.) Data viitoare mi-i scot. O, ce reci erau bilele acelea!

— Nici n-ar trebui să faci așa ceva, a zis Duffy. Nu voise să o spună, ci să rămână distant. Însă avusese o scăpare. Oricum, vorbise serios.

— Fac ce-mi place, i-a răspuns ea îmbufnată.

— N-ar trebui să-i îngădui… *lui* să-ți facă așa ceva.

— A, adică nu mă respectă? (Duffy și-a dres glasul.) Parcă ai trăi în neolitic, înțelegi? Și, la o adică, ce te face să crezi că vreau să fiu respectată? (Duffy nu se referise la asta, dar nu reușise să găsească cuvintele potrivite.) E amuzant, a adăugat ea fără vlagă.

Duffy a socotit că nu conta ce-i spunea; oricum, fata avea memoria scurtă.

— N-ar trebui să bei atât de mult.

— Îmi place, a răspuns ea.

— Pentru alții, nu.

— Domnule Neolitic, ești primul care se plânge.

— Și nici n-ar trebui să iei chestiile pe care le iei.

— E plăcut, a zis Sally, plăcut, plăcut, e *plăcut.* Dar nu cu tine. Apropo, câți ani ai?

— Destui ca să-ți fiu frate.

— Atunci nu te da la mine de parcă ai fi taică-meu, clar? a zis ea, ajungând să răcnească ultimele cuvinte.

— Am înțeles.

Sally a ieșit cu pași apăsați, iar Duffy a continuat să realizeze legăturile la placa de presiune. Se simțea deprimat. Mereu aceeași problemă. Aceeași, fie că te aflai la Braunscombe Hall, fie pe vreo alee dosnică dintr-un cartier din

sudul Londrei, unde rata criminalității era mai mare decât media pe țară. Duffy era încă polițai când începuseră problemele legate de aurolaci. Copii care-și vârau capul în pungi de plastic și aspirau vapori de solvenți. Părea o prostie. Duffy citise toate articolele din presă. Aspirarea vaporilor producea dureri de cap, iritații nazale, apatie. Îi făcea pe elevi să aibă rezultate proaste la școală și le strica viața cât stăteau acasă, pentru că nu se gândeau decât să iasă afară, cu punga de plastic și sticluța de diluant. Iar acela era doar începutul. Sfârșitul era moartea din cauza acelor vapori. Da, moartea. Puști de zece, doisprezece, treisprezece ani morți pe stradă, și totul din pricina vaporilor. Duffy nu înțelesese. Dai vina pe părinți, pe profesori, pe vânzătorii care ar fi trebuit să-și dea seama și să nu vândă așa ceva minorilor, pe copii. Dar după ce împărțeai vina, rămâneai tot nelămurit.

Duffy voia să înțeleagă, iar într-o zi descoperise doi puști care au luat-o la goană când l-au văzut. El nu era nici educator, nici lucrător social, iar ei nu aveau încă vârsta sau istețimea de a mirosi un polițai. „E distractiv”, așa spuseseră. Ce fel de distracție? Diferite, răspunseseră ei. E distractiv să aștepți senzațiile, pe de o parte: nu știai niciodată ce avea să iasă din pungă atunci când aspirai. Și ce apărea? Tot soiul de chestii, spuseseră ei. Uneori, năluciri, cum ar fi broaște uriașe sărind peste case, asta era fantastic. Alteori, auzeau vânturi puternice măturând totul, dar nu le era frig, vedeau culori, culori nemaiîntâlnite, și se simțeau bine. E distractiv. Și după aceea cum era? Reveneau la realitate, ceea ce nu era deloc plăcut. Așteptau următoarea experiență. Asta era plăcut.

Nu vrei să accepți asta, s-a gândit Duffy, dar trebuie. Toți o fac pentru că e distractiv, în dosul unui pod, pe ploaie, cu punga la gură, ori într-o baie elegantă, pardon, toaletă, undeva la granița dintre Buckinghamshire și Bedfordshire. Ți se pare

că plăcerea obținută astfel nu merită, de fapt îți dai seama că nu merită. Dar pentru ei contează. Tu o numești dependență, că așa vrei, dar nu trebuie să ocolești celălalt adevăr: oamenii o fac pentru că e distractiv.

•

— Belinda.

— Ține-o puțin.

— S-o țin? De unde?

— Nu de coadă, deșteptule. *De aici.*

Duffy a apucat de o bucată de metal legată de o chestie din piele care, după părerea lui, se afla prea aproape de gura calului. Iisuse, ce mari erau caii ăștia! Mult mai înalți decât la televizor. Se simțea privit de un ochi uriaș; o venă de dimensiuni colosale cobora de-a lungul botului; buzele ca niște pernițe fantezi s-au tras, dând la iveală niște dinți mari și galbeni. La ce le trebuiau dinți atât de mari dacă nu mâncau decât fân?

— Mulțumesc, a zis Belinda.

Duffy aproape că a clătinat din cap, ca să-și desfunde urechile. Îi mulțumise? Făcuse ceva ca lumea, în sfârșit?

Ea se lăsase pe pământ cât el îi ținuse calul – ori, mai curând, cât el rămăsese ca paralizat, iar calul hotărâse să n-o rupă la fugă – apoi l-a luat în primire. L-a dus în grajd și a făcut semn că puteau discuta cât ea îl ștergea și făcea ceea se cuvine după o plimbare. Duffy a rămas temător în imediata apropiere a ușilor grajdului. Mai era ceva ce nu-i plăcea acolo: puțea a baligă.

— Cum se simte Angela?

— Bine.

— Ce face, totuși?

— Ia prea multe antidepresive. Ba e sus, ba e la pământ. Noaptea, de cele mai multe ori, vine să doarmă cu noi. E foarte apatică. Și nu face deloc mișcare.

— Doarme cu voi?

— Nu așa cum îți trece prin mintea aia de pervers. În cameră mai e un pat – în fine, un pătuț, iar când se simte rău intră și se culcă acolo, nici măcar nu ne trezește. O găsim acolo dimineața, dormind ca un bebeluș.

— Crezi că e…

— … un pericol pentru ea însăși, cum zic doctorii? N-aș putea spune. A dat greș de două ori până acum, nu? E cea mai veche prietenă a mea de aici – dar nu știu ce are în cap.

— Cine crezi că încearcă să o termine?

— N-am idee.

— Dar crezi că încearcă cineva?

— S-ar putea.

— E cineva – cum să spun, care e supărat pe ea?

— N-am auzit așa ceva.

— Vreun fost prieten căruia i-a dat papucii?

Belinda s-a oprit din bușumarea calului și a pufnit în râs.

— Să-i dea papucii? N-am mai auzit expresia asta de ani de zile. Vrei să spui, cineva cu care nu se mai culcă?

— Hm, e ceva mai mult de atât, cred.

— Adică să-i dea înapoi inelul de logodnă, chestii dintr-astea? A râs din nou. Nu, Angela n-a dat nimănui papucii.

— Are bani?

— Din câte știu, n-are probleme.

— Dar Henry?

Duffy abia dacă îl văzuse, un tip masiv, cu fața pătrată, purtând haine pe care Duffy nu le-ar fi purtat nici dacă l-ar fi omorât cineva.

— Ce-i cu el?

— A, de exemplu, îl iubește? întrebă Duffy.

— Sper că te pricepi mai bine la alarme decât la pus întrebări. Papuci? Iubire? Ascultă, Duffy, dacă ești femeie, ai treizeci… treizeci și ceva de ani, să spunem, și ai o viață dezordonată, n-ai purtat niciodată un inel de logodnă, iar individul e

prezentabil, are o fermă și provine dintr-o veche familie, atunci da, ești îndrăgostită.

— Așa stau lucrurile? Și pentru el cum e?

— Am înțeles unde bați. Fetele profitoare. Pentru el, lucrurile stau cam așa. Dacă ești bărbat și ai patruzeci și trei de ani, stai cu mămica, iar ei nu-i place să stea singură, tu nu ai o faimă prea grozavă de cuceritor între fetele de familie bună, nu prea ai amici pe care să-i cunoască toată lumea și, pe nepusă masă, cunoști o fată sexy care nu e căsătorită, are ceva bani și pe care nu o deranjează să se mute la tine și să trăiască alături de mămica ta bătrână după căsătorie, iar ea mai știe să și conducă mașina, atunci da, ești îndrăgostit.

— Cred c-am priceput, a spus Duffy. Apoi vor avea copii și vor trăi fericiți până la adânci bătrâneți?

— Nu știu dacă vor avea copii, a spus Belinda. Vor face asta dacă au chef. Și vor trăi fericiți ca toată lumea.

— Asta însemnând?…

— Că nu se știe. După o vreme, nu mai e vorba de iubire, ci, cum să mă exprim, de curaj.

— Ca un concurs ce ține trei zile?

Belinda a ridicat capul și l-a privit uimită.

— Bravo, Duffy. Unde-ai auzit de concursurile de trei zile?

— Cred c-am auzit sau am văzut la televizor.

Și-a amintit o casă de țară și o mulțime de bărbați cu șepci plate pe cap și cravașe în mâini. Pretutindeni se vedeau automobile Land Rover, călăreți care cădeau la săritura peste groapa cu apă și un comentator ale cărui vorbe sunau de parcă ar fi purtat și el o șapcă asemănătoare și își sprijinea bărbia în cravașă.

— În orice caz, sistemul de alarmă nu prezintă defecțiuni, a zis el pe neașteptate. N-ar fi vrut ca lumea să răspândească vestea.

— Așa e. Corect. Mi-a spus Vic.

— Atunci, să nu mai spui că e prost.

— Parcă asta ar trebui să susținem.

— Mda, dar să nu spui că te-a surprins când n-a pornit.

— Bine.

În clipa aceea au auzit un zgomot puternic și sacadat dinspre aleea acoperită cu pietriș, mai curând un soi de dupăit, decât sunet de pași. Belinda s-a apropiat de ușă și a rămas acolo, lângă Duffy. Cineva traversa aleea pentru automobile. Cineva în costum de scufundător, cu labe în picioare și cu masca pe față. Cineva care avea sub braț un tub de respirat care semăna cu un baston. Jimmy. El i-a observat pe Belinda și Duffy în ușa grajdului, dar nu și-a rărit pașii. În schimb a răcnit: „Escadronul special de scufundători… Stâng-drept, stâng…” și a întors capul spre ei, ca la o paradă. Când a trecut prin dreptul lor, a mai rostit o dată comenzile și a pășit pe iarbă, îndreptându-se către lac. Lui Duffy i-a venit să râdă, însă Belinda a rămas serioasă. Nu, probabil că nu era amuzant. Și pesemne sărmanul Jimmy acționase în mod premeditat. Dacă ai vrea să faci scufundări secrete în lac, cum procedezi? Treci la treabă, evident. Poate că citise ceva povestiri cu Sherlock Holmes.

— Și Taffy?

— Ce-i cu el? E oaspetele casei, a spus ea cu un aer mai degajat decât Vic.

— Doamna Hardcastle spunea că a dispărut din argintărie.

— Duffy, punctul unu: Taffy ni-e prieten, doi: Taffy s-a îndreptat, trei: dacă Taffy s-ar mai ocupa de furturi, s-ar orienta să ia Range Rover-ul sau casa, dar nu argintăria.

— Bun.

Decât dacă nu cumva năravul îi rămăsese în sânge. Doar așa, ca să nu-și iasă din mână. Nu, era imposibil.

Duffy a lăsat-o pe Belinda și s-a gândit că ea nu era chiar atât de răutăcioasă cum își închipuise, ci mult mai îngăduitoare; apoi a plecat în căutarea lui

Vic. După ce a primit îndrumări, a ocolit partea din spate a casei, s-a ascuns după un gard viu și, încet, s-a îndreptat spre pădure. În timp ce pășea precaut pe potecă, așteptându-se să dea peste urzici, și-a pus câteva întrebări despre Taffy. Doar oaspetele casei. Discret, politicos, puțin plicticos, înclinat să discute despre relațiile individuale în societate, arătând ca un cântăreț ocazional de jazz. Toate bune, doar că avea obiceiul de a bumbăci oamenii și de a le crăpa capul cu bare de fier. Acesta era, desigur, amănuntul care îl propulsa în societate. Se știa prea bine că oamenii cafenelelor din Londra îi primeau cu brațele deschise pe infractori, așadar de ce lumea de la țară n-ar fi reacționat la fel față de un infractor mărunt, care fusese subiect de pagina întâi a ziarelor vreme de câteva săptămâni? Potrivit exprimării gazdei, Anglia devenise un loc unde alde Vic se puteau amesteca cu alde Damian, iar aceștia puteau fi amici la cataramă cu alde Hugo. De ce nu s-ar bate pe burtă Taffy cu Vic, iar Damian cu Hugo? Pe de altă parte, aici nu mai era vorba doar de mobilitatea socială. Infracțiunea te făcea sexy. Acesta era un alt adevăr pe care Duffy, ca fost polițai, îl considera greu de acceptat, dar necesar. Drogurile erau amuzante, iar infracțiunile, sexy; nu întotdeauna, dar de cele mai multe ori așa era. Citeai mereu despre răufăcători din East End care se scăldau în șampanie roze la restaurantele prezentate de Basil Tontălăul în *Tattler*. Citeai despre foști pușcăriași (asta, dacă fuseseră cu adevărat violenți, așa încât să fi speriat poliția) – ba chiar îi puteai vedea – adunând fetele în jurul lor de parcă ar fi avut lipici. Nu era cinstit, socotea Duffy. Gaborii de ce nu erau sexy?

Grozav mod să-ți petreci o după-amiază de luni, care mai e și vacanță bancară. Poteca a devenit brusc mai abruptă, iar ferigile mai dese. Vic îi spusese că era o porțiune în care poteca părea să meargă drept, însă exista un semn făcut pe un fag și un drum care, în mod normal, nu era băgat în

seamă, dar care ducea în stânga. Acela să fie un fag? Iar acela un semn? Asta să fie poteca? Păcat că n-a fost la Cercetași. Până la sfârșitul săptămânii ar trebui să învețe cum se fac o serie de noduri și cum să aprindă focul frecând unul de altul două Ghiduri ale Fetelor.

Acela părea a fi locul. Vic îi spusese că trebuia să treacă de el, apoi să privească înapoi, altfel nu avea cum să-l observe. Da, așa era. Până și Duffy trebuia să fie de acord că tabăra lui Jimmy, deși la o depărtare de numai zece minute de casă, era bine ascunsă. Frunzele de pe sol cedau sub pașii lui ca o mochetă scumpă; Duffy se apropie cu precauție de ascunzătoare. Și-a adus aminte brusc, dintr-o carte pentru copii sau poate dintr-un film, de soiul de capcane folosite de pieile roșii sau de africani, în fine: brusc, pământul ceda, intrusul se prăbușea într-o groapă de trei metri și un par ascuțit la vârf îi intra în fund. Apoi rămânea acolo ca o bucată de carne într-o țepușă pentru făcut kebab până apăreau localnicii, care așezau o mulțime de lemne în jurul lui și gata cina. Duffy! Duffy! Ajunge cu aiureala. Chiar și așa, s-a întrebat el într-o doară, în timp ce se apropia de tabăra lui Jimmy, dacă n-ar fi fost bine să-și ia un băț lung cu care să înțepe covorul de frunze înainte de a mai înainta.

Nu era chiar o tabără, ci mai curând un ascunziș din care se puteau urmări păsările sau un loc pentru înnoptat, pregătit de un soldat extrem de ordonat dintr-un film de război. O bucată mare de prelată fusese întinsă între câțiva țăruși într-o zonă unde terenul alcătuia un fel de platou; pe acoperiș stăteau îngrămădite ferigi și iarbă. În acel moment nu părea deloc ascuns – se vedea chiar și un petic de sol înnegrit în apropierea ușii, unde, probabil, arsese focul – dar arăta ca și cum ar fi putut fi foarte discret, dacă era nevoie. Duffy a coborât panta pieziș, ca să arunce o privire mai de aproape.

Ascunzătoarea avea lungimea de vreo doi metri și jumătate și era alcătuită din două încăperi.

Practic, nimic nu le despărțea, dar se cunoștea că aproape doi metri erau rezervați dormitorului, restul bucătăriei și băii. La un capăt se găsea o saltea ce putea fi rulată, învelită într-o folie de polietilenă și prinsă cu țăruși în pământ. La celălalt capăt, Duffy a văzut o mașină de gătit tip primus, precum și diferite cutii de culoare verde și o oglindă. A deschis cutiile: ustensile de bărbierit, câteva felii de pastramă, împachetate în folie metalică și argintărie. Nu erau cele care făcuseră pași de la Braunscombe Hall, ci făceau parte dintr-o trusă de camping cuprinzând cuțit, furculiță și lingură, fixate laolaltă cu un șurub la mijlocul cozilor.

Într-un colț al spațiului de dormit, alături de saltea, stăteau aliniate alte câteva cutii verzi. Pentru lectură în pat, a gândit răutăcios Duffy. În prima a găsit o mică lampă cu parafină; în a doua, un borcan mare, conținând probabil parafină, plus un borcănel cu ceva ce mirosea a spirt; în următoarea, trei exemplare din *Playboy,* ținute într-o pungă din polietilenă. S-a uitat la data acestora: erau vechi de câțiva ani. La cea de-a patra, a fost cât pe ce să pună capacul la loc imediat ce l-a ridicat: ce căuta el acolo? Ei, niciodată nu se știe ce poți descoperi accidental. Deasupra era fotografia unui băiețel cu bărbia trasă înapoi; purta un soi de uniformă, pesemne cea de la Brigada Băieților. Următoarea dovedea că acel copil nu se schimbase prea mult după cincisprezece sau douăzeci de ani, moment în care purta o uniformă de adult, cea a armatei. Apoi, o fotografie mult mai veche, de căsătorie: o mireasă zâmbitoare, un mire cu aer sever, făcută, judecând după îmbrăcăminte și tunsoare, puțin după război. Părinții lui Jimmy, după toate probabilitățile. Sub aceasta era o fotografie la care n-a întâmpinat probleme în identificarea persoanei: Angela, cu ochii săi mari, evitând să privească spre aparatul foto; poza avea un mic retuș în zonă fălcii. Evident, făcut la un

studio fotografic; Duffy a răsucit-o, însă fotograful nu catadicsise să-și imprime numele. În sfârșit, un petic decupat dintr-un ziar, ceea ce la început l-a nedumerit pe Duffy, dar apoi a citit titlul: abia după aceea și-a dat seama că era un articol din ziarul local *Mail & Advertiser,* privind căsătoria lui Henry cu Angela. Nu reușise să înțeleagă din capul locului pentru că hârtia avea câteva găuri circulare, făcute prin ardere. Tipul de găuri pe care le faci cu capătul aprins al țigării spre sfârșitul serii, când ai ca tovarăș de pat doar un număr vechi de patru ani din *Playboy.* A privit lung la poza chinuită și a descoperit un motiv suplimentar de îngrijorare: arsurile nu avuseseră ca țintă doar fața lui Henry, ci și a Angelei.

Când a ieșit din pădure, reușind să evite ca prin minune capcanele pentru urși, păianjenii ucigași și indienii irochezi, a mers agale până lângă lac. Cu un gest, l-a făcut pe Jimmy să vină înot spre mal. Cu apa șiroind de pe costumul de scufundător, s-a ridicat în picioare și și-a scos masca. Arăta mai bine cu capul acoperit total de cauciuc.

— Ai dat de Ricky?

Jimmy a clătinat din cap.

— Nici urmă.

— S-a ascuns bine, a zis Duffy.

— Nu mi se pare amuzant.

Jimmy și-a tras masca la loc, și-a așezat în gură tubul de respirat, s-a întors și a reintrat în apă.

— Nu, probabil că nu, a murmurat Duffy pentru sine.

Așteptând sunetul gongului pentru masa de prânz, a stat întins în pat cu un exemplar din *Tattler,* deschis la paginile mondene. Domnișoara Olivia Fațacadosul se căsătorește cu Onorabilul Peregrine Bățîncur, fericita pereche urmând să locuiască în casa ancestrală de la Taurul Jugănit aparținând mirelui, unde va trăi din averea moștenită, iar ea va face o chintă roială de copii veseli, potriviți doar pentru cele mai bune școli.

Duffy și-a amintit gluma pe care o făcuse față de Belinda: căsătoriile ca un concurs hipic cu durata de trei zile. Poate că nu făcuse o comparație deplasată. Începea cu partea în care caii erau dichisiți ca să arate cât mai șic. Cum se chema proba aceea? Dresaj, așa. Se roteau de colo-colo pe vârful copitelor, fercheși și sclipitori, făcând tot felul de manevre cu multă îndemânare. Asta semăna cu flirtul. Urma partea principală, cursa cu obstacole. Acolo nu mai era vorba de etalarea copitelor și a eleganței; acolo trebuia să alerge sau să galopeze, parcă acela era termenul, pe un teren accidentat, iar asta părea distractiv și relaxant, doar că apăreau mereu tot felul de obstacole care trebuiau trecute, dintre care unele erau foarte înalte, apoi mai existau gropi cu noroi unde calul, dacă simțea că s-a săturat, avea tendința să-și azvârle călărețul din șa. În plus, partea asta, cursa cu obstacole, părea interminabilă, kilometri întregi. În cele din urmă, se încheia și calul era dus la grajd, unde i se dădea să mănânce; putea considera atunci că se descurcase onorabil – sau, dacă nu foarte bine, măcar își făcuse datoria. Apoi, în ziua următoare, când calul socotea că se poate odihni, îl scoteau din nou și-l puneau să sară peste o mulțime de obstacole, cu toate că se simțea doborât. Iar tot ce putea face în concursul de sărituri era să piardă puncte. La faza asta, nu se câștigau puncte, ci se pierdeau.

Așa era viața? Din afară, cam așa arăta? Duffy nu încercase să se căsătorească, nici măcar nu se simțise tentat să participe la acel concurs de trei zile. Sigur, faptul că era puțin homosexual nu-i îmbunătățise șansele de a se căsători. Sau, dacă nu era cu totul homo, atunci avea relații și cu bărbații și cu femeile. Fusese vreodată îndrăgostit? Nu era sigur, dar mai degrabă nu. Și-a adus aminte ce simțea față de Carol când începuseră să iasă împreună, avusese senzația că începea să înțeleagă anumite lucruri și mai ales faptul că întotdeauna va

găsi ceva de mâncare seara. Asta era iubirea? Pesemne că îi spuneai așa pentru că bănuiai că e lucrul cel mai bun pe care îl poți obține. Și atunci Belinda avusese dreptate să râdă de el. În lumea reală nu te căsătoreai ca să ai parte de iubire, ci pentru că se milostivea cineva să te ia alături, pentru că se găsea cineva care să te suporte și pentru că dacă n-o făceai rămâneai rătăcit. N-ar fi fost rău să-i telefoneze lui Carol.

În loc să facă asta, a mai dat câteva pagini din revistă și a ajuns la cea cu restaurante. Despre ce mai scrie Basil Tontălăul luna asta? Duffy a citit articolul cu o neîncredere crescândă. Asta e slujbă? Te duceai la niște localuri unde veneau doar barosanii – în cazul de față, unul dintre cele trei restaurante din Chelsea care serveau pește – te bucurai de o gustare pe cinste, o luai și pe doamna Tontălăul cu tine, copiai meniul, făceai o glumă, două, susțineai că doamna T. ar fi spus una sau alta, în timp ce mânuia cuțitele pentru pește, după care mergeai la următorul restaurant. Iar prețurile… Cu banii plătiți pentru o gustărică de pește în Chelsea puteai mânca șapte prânzuri solide la Sam Widges.

A aruncat revista și s-a grăbit spre cea mai apropiată toaletă. După aceea a coborât în salon. Lucretia stătea în poziția ei obișnuită de pe canapea, cu părul blond curgându-i valuri pe spate, cu țigara și whisky-ul cu gheață la îndemână. Fără nicio expresie pe chip, a dat din cap către Duffy. El s-a așezat pe scaunul aflat în fața canapelei și s-a trezit, cel puțin surprins, că își drege glasul. A rămas la fel de uimit de ceea ce a spus imediat după aceea:

— Sosul de la *Poison d'Or* mi s-a părut foarte bun.

— Poftim?

— Sosul de la *Poison d'Or* mi s-a părut foarte bun.

— Ce anume?

— Sosul. Pentru că pun șofran în el. (Oare reținuse corect amănuntul acela?) E tare bun.

— Unde asta?

— La *Poison d'Or.*

— Nu, a zis Lucretia apăsat, repetă după mine. *Poisson. Poisson*[2]. Când a pronunțat cuvântul, a desfăcut larg buzele și apoi le-a lipit într-un mod foarte, foarte plăcut, i s-a părut lui Duffy.

— Poison.

— *Poisson. Poisson.*

— Poison.

Lucretia l-a învrednicit cu o umbră de zâmbet, care l-a făcut pe Duffy să-și dorească să vadă unul complet.

— Promite-mi ceva. Să nu calci cumva într-un restaurant franțuzesc și să ceri pește pe limba lor, ai înțeles?

— Promit. A privit-o. Cum m-am descurcat?

— Ești o ființă ciudată, știai? Cât se poate de ciudată.

Asta însemna că era bine în limbajul ei? În orice caz, Duffy se simțea cam stânjenit în prezența ei. Tocmai se pregătea să schimbe subiectul discuției către ceva de interes mai general – de exemplu, dacă îi plăceau caii și dacă se plimbase vreodată într-o cotigă – când, brusc, s-a auzit un zgomot puternic dinspre ușă. Cu apa încă picurându-i din păr, dar, din fericire, fără să poarte costumul de scafandru, Jimmy a intrat în fugă și s-a așezat între cei doi, cu spatele la Lucretia și făcându-i furios semne din ochi lui Duffy.

După ce s-a holbat mirat la schimonoselile lui Jimmy, Duffy a priceput mesajul.

— A, iartă-mă, Lucretia.

Fără un cuvânt, aceasta i-a făcut semn că e liber să plece.

Agitat, Jimmy l-a dus pe după casă, până la niște tufișuri din apropierea lacului. Acolo, alături de costumul de scafandru, se găsea un sac de rufe

de culoare albastră, din care ieșea o coadă. Era legat la gură cu mânerele.

— A trebuit să tai șnurul, a explicat Jimmy. Pentru că avea legată o piatră de el. Piatra n-am putut s-o recuperez.

— Grozavă treabă, a zis Duffy și l-a bătut cu fermitate pe umăr. Acela era un gest cam forțat, dar s-a gândit că se cuvenea să vorbească pe limba lui Jimmy. Marele scufundător a zâmbit fericit și s-a apucat să explice cu mai multe amănunte decât era nevoie că împărțise lacul în secțiuni, cu ajutorul unor repere fixate pe mal, și cum scosese reperele după ce terminase de explorat fiecare secțiune. Duffy l-a ascultat răbdător până la capăt, iar la sfârșit a repetat: Grozavă treabă.

— Ange va fi mulțumită, nu?

— Sunt convins, Jimmy. Dar ar fi de preferat să nu-i spunem imediat.

— Aha.

A făcut o mutră nedumerită, ceea ce nu era deloc greu pentru el.

— Știi, m-am gândit la ceva.

— Ai dreptate.

Jimmy a lăsat impresia că acceptă ideea lui Duffy încă înainte de a primi explicații, ca și cum cel care gândea merita în mod automat să se bucure de respectul și supunerea celorlalți.

— Problema e că cineva l-a aruncat pe Ricky în lac pentru că nu a vrut ca Angela să-l îngroape. Poate că nici n-a vrut să îl examinăm mai atent. Iar cel care a făcut-o s-ar putea să fie pe aproape. Dacă le povestim tuturor, s-ar putea să se repete istoria. Iar Ricky ar dispărea. De data asta, fără urmă.

Jimmy a dat încet din cap.

— Și?

— Păi, eu sugerez să-l lăsăm într-un loc sigur. Asta, până ne gândim ce facem în continuare.

Duffy hotărâse deja cum să procedeze.

— Unde găsim un loc sigur?

— Păi, furgoneta mea, de exemplu.

— E sigură?

— Păi, scrie *Duffy Security* pe ea, deci trebuie să fie sigură.

— Are alarmă?

— Nu, n-are, ca să fiu sincer.

— În regulă, îl las în seama ta.

Jimmy și-a strâns costumul și labele de înot. Duffy l-a mai plesnit o dată peste umăr drept felicitare, apoi Jimmy s-a îndreptat spre casă. Rămas cu sacul de rufe în mână, Duffy s-a furișat pe după Braunscombe Hall până a traversat aleea pentru mașini undeva, pe la punctul ce marca două treimi din lungimea acesteia până la bilele din piatră, unde se afla și salamandra. A lăsat sacul într-un șanț. A fugit până spre casă, a sărit în furgonetă și a pornit pe alee. S-a întors după zece minute, o perioadă mai lungă decât îi trebuise ca să-și pună planul în aplicare. Ricky era în siguranță, dar nu în furgonetă.

Până să se întoarcă bătuse și gongul, așa că toată lumea era așezată la masa ca de refectoriu.

— Ai mai exersat ceva? l-a întrebat Damian.

— Ha?

— Ai mai făcut ceva planuri inteligente pe postavul verde în așteptarea confruntării nocturne?

— Nu. Am verificat cum merge furgoneta.

— Știți ceva, a zis Damian, punând în aplicare tehnica lui personală de a se adresa tuturor, mai puțin lui Duffy, mereu rămân uimit de ferocitatea cu care s-au apucat de snooker cei din clasele de jos.

— Ce înseamnă asta? a întrebat Vic, dându-și seama că Damian trebuia oprit repede printr-o întrebare tăioasă.

— Mă bucur c-ai întrebat. Pentru că jocul e foarte elitist. Cu alte cuvinte, de exemplu, unele bile au valoare mai mare. Cea neagră valorează șapte puncte, cea roz șase, iar sărmanele roșii valorează doar un punct. E ca atunci când unii au

mai mulți bani, nu doar pe moment, ci definitiv. Pariez că dacă am trăi în *Rusia,* a zis el, accentuând numele țării, *toate* bilele ar fi roșii și *toate* ar valora un punct. Pesemne c-ai prefera așa, nu, Duffy?

— N-ar mai fi interesant, a răspuns el. („Nu-i permite să te scoată din sărite", s-a gândit el. „Nu-l lăsa acum și nu-i îngădui să facă asta la masă.")

— Dar ar fi mai democratic, nu?

— Nu cred că prezintă importanță, a răspuns Duffy.

— Nu s-ar ridica la nivel, a intervenit Lucretia.

— Asta-i drama ta, scumpo, nu a mea, a zis Damian.

Auzind asta, Sally a chicotit nestăvilit, iar Jimmy s-a uitat în jur fără să priceapă.

În seara aceea la masă venise și Henry, iar Duffy a reușit să-l vadă mai îndeaproape. Era un bărbat corpolent, cu capul pătrat, mâini mari și congestionate și buze care coborau spre colțurile gurii; îl privea direct în ochi pe cel care i se adresa, dar părea să păstreze ceva anume doar pentru sine. Purta o haină de fermier, dintr-un material pepit, ale cărui carouri puteau fi văzute și de un jucător miop de „vaporașe", iar din buzunarul de la piept i se revărsa o batistă galbenă din mătase; papionul cu buline contrasta violent cu cămașa. Nu vorbea mult, nici măcar cu Angela, deși, atunci când ea îi spunea ceva, se întorcea fără grabă spre ea și-i zâmbea inofensiv. Duffy era de părere că arăta ca un exemplar model de persoană din clasa celor a căror ocupație erau exclusiv vânătoarea și călăritul; motiv pentru care Angela îi apăruse ca o surpriză plăcută. Pe de altă parte, Angela părea mai calmă în prezența lui, nici agitată, nici apatică, ci mai mult sau mai puțin normală, pe cât de firească putea fi o asemenea ființă.

Din când în când, Damian îi arunca lui Henry câte o replică izolată, ca și cum ar fi încercat să-l atragă într-o discuție. „Ai deparazitat oile,

Henry?”, a întrebat el pe un ton vioi la un moment dat, la care Henry i-a răspuns: „Nu e vremea deparazitării. Asta se face…”, dar până să-i spună lui Damian când, interlocutorul trecuse deja la o altă întrebare: „Ei, atunci cred c-ai împușcat câțiva fazani?” Iar când Henry s-a apucat să-i explice că nu făcuse nici asta, Damian a sărit la cu totul alt subiect.

Lui Duffy i s-a părut cam nedrept acel tratament, iar la un moment dat s-a întors și el spre Henry și s-a străduit cât a putut: „Henry, ai o fermă mare?”, dar acestuia nu i s-a permis să răspundă. „Câte hectare ai, așa se pune întrebarea, Duffy”, l-a întrerupt Damian, „dar asta e o întrebare care nu aduce nimic nou, pentru că știm cu toții răspunsul, așa că ai face mai bine să stai cuminte și să-l întrebi asta pe Henry când ești singur cu el. După părerea mea, la masă, subiectul discuției trebuie să atragă cât mai mulți oameni.”

— Întotdeauna ești așa? l-a întrebat Duffy.

— Cum așa, cum? a făcut Damian și a rămas în așteptare.

— Întotdeauna te porți ca un copil prost-crescut?

— A, ahaa, s-a văicărit Damian. Lovit mortal. Un pumnal înfipt drept în inimă. Ce exprimare, ce întorsătură magnifică de cuvinte!

— Terminați, copii, a intervenit Vic.

După cină, Damian a încercat să-i convingă pe toți să urmărească finala de snooker de la Braunscombe Hall, însă ceva din entuziasmul lui excesiv și gratuit – „rostogoliți-vă, fetelor, și ascultați clinchetul bilelor” – a reușit să descurajeze pe toată lumea. Vic și Belinda s-au dus la culcare; la fel și Angela; Taffy s-a dus să vadă la televizor o emisiune găzduită de o femeie-rabin care voia să se lămurească dacă oamenii fac rău în mod deliberat; iar Lucretia a dispărut fără nicio explicație. Duffy a rămas cam dezamăgit. Cu toate acestea, când va veni la Londra, poate va vrea să-l

vadă cum apără poarta echipei Western Sunday Reliables; exista posibilitatea să-i placă fotbalul mai mult.

Așa s-a făcut că doar Henry și Sally, așezați fiecare la câte un capăt al canapelei îmbrăcate în creton roz, au rămas să-l vadă pe Duffy începând partida – fără artificii, doar o lovitură normală, cu un ușor efect spre dreapta – în cea mai mare finală de snooker de la Braunscombe Hall, care avea să stabilească învingătorul din cinci partide. Când Damian a propus un pariu pe o sumă minoră, Duffy i-a răspuns:

— Consider că satisfacția victoriei este suficientă.

Iar când Damian a început să converseze cu Sally, Duffy a sugerat că astfel de conversații ar trebui să se poarte doar despre partida în desfășurare, nu despre data precisă la care va avea loc petrecerea dată de Petronella Visulpăstorului. Apoi, când Damian și-a lăsat bucățica de cretă albastră pe marginea mantei, Duffy a ținut să spună că asta era o încălcare a etichetei și l-a rugat să o ia de acolo înainte de următoarea sa lovitură. Duffy a jucat cu mult calm și cu deosebită atenție, presupunând că Damian era unul dintre acei jucători care devin autodistructivi când sunt puși la punct.

În momentul când Damian conducea cu doi la unu, Sally s-a retras la culcare, asta după spusele ei, sau poate că se dusese să-și facă plinul. În ciuda faptului că Angela era deja de o oră și jumătate în așternuturi, Henry a rămas neclintit pe canapeaua roz. Duffy a câștigat cel de-al patrulea joc cu ajutorul unor lovituri inteligente, dar în cel de-al cincilea a fost condus mereu. Spre sfârșit, avea nevoie de trei bile pentru a câștiga: albastră, roz și neagră, iar lovitura de siguranță încercată în bila albastră a făcut-o pe cea albă să intre cu o rostogolire nepăsătoare drept în buzunarul de la mijlocul mesei.

— Înăuntru și gata, a exclamat Damian, repetând faza din seara precedentă. Duffy și-a pus tacul în raft, drept semn că se recunoștea învins. Trebuie să-i povestesc lui Sally, a zis Damian. Scuză-mă că mă laud și eu cu nimica toată.

Henry a rămas tăcut pe durata întregii partide. După expresia de pe fața lui era imposibil de spus dacă înțelegea ce se petrecea acolo. La sfârșit s-a ridicat, a luat cel mai lung tac din raft, a pus bila albă înapoi pe masă și a zis:

— După părerea mea, nu te concentrezi suficient la loviturile ce presupun distanță mare. (A mimat mișcarea din cap cu care Duffy însoțea de cele mai multe ori loviturile de acel gen.) Henry a jucat de două ori aceeași bilă, ratând potul la bila albastră când a tresărit din cap la fel ca Duffy și trimițând-o cu precizie, fără să atingă marginile buzunarului, când a lovit în stilul lui propriu, fără să miște capul. Apoi a reușit să trimită în buzunar o bilă roz, deosebit de dificilă, după care a făcut bila neagră să se rostogolească pe toată lungimea mesei înainte să o introducă în buzunarul superior.

— Ești foarte bun, a spus Duffy. Cred că joci foarte mult.

— Biliard. Am jucat biliard cu tăticul meu de la o vârstă fragedă. Nu am jucat niciodată snooker. Tata considera snookerul drept un joc degenerat.

— Jucat de golani, a sugerat Duffy.

— Nu, nu e vorba de asta. În primul rând, faptul că jocul în sine decide cât durează partida. Tata spunea că biliardul e joc de gentlemeni pentru că jucătorii stabilesc cât trebuie să țină. E și mai subtil, firește.

— Altceva în afară de mișcarea aceea din cap la mine? a întrebat Duffy.

— Cred că ții tacul prea mult în spate. De obicei, așa procedează cei scunzi. Antebrațul nu stă perfect vertical.

— Și altceva?

— Cred că trebuia să dai mai multe lovituri la primul cadru. Acela este esențial.

— Asta știu. Așa voiam să procedez.

— Bine, atunci.

S-au așezat pe canapea, iar Duffy s-a întrebat de ce Henry rămăsese jos. Era trecut de 23:30.

— Ce face Angela?

— Bine.

De ce toată lumea îi spunea același lucru: „Bine”? Îl credeau dobitoc? Sau îi sugerau astfel să-și vadă de treburile lui?

— Treaba cu Ricky cred că a doborât-o.

— Ricky a fost un câine adorabil, a spus Henry, fără a răspunde direct la întrebare.

— Era al Angelei, sau al tău, sau al amândurora?

— Nu, era al ei. Dar nu uita, toată lumea se ocupa de el. Cu toții l-au iubit. Și Sally.

— Sally?

— Da, cred că îl scotea la plimbare mai des decât o făcea chiar Ange.

— Și Damian?

— Nu-l văd pe Damian amator să plimbe câini.

— Corect. A urmat o pauză. Seara se sfârșise. Ei, a făcut Duffy, întorcându-se către Henry și spunând pe un ton care să sugereze că aveau să petreacă o noapte solitară fiecare: Mai aveți două săptămâni până la cununie. Nu mai e mult până atunci, după părerea mea.

Duffy s-a întrebat apoi dacă nu era cazul să-și prezinte noua teorie despre căsătorie ca un concurs hipic cu durata de trei zile, dar a socotit că nu era momentul potrivit și, oricum, i-ar fi luat prea mult până să o expună.

Henry n-a reacționat la replica lui Duffy, apoi a zâmbit distant și s-a ridicat.

— În fine, mă așteaptă mama.

L-a bătut pe Duffy pe umăr fără să aibă un motiv anume, apoi i-a strâns mâna, fără să-și dezlipească de pe față zâmbetul amabil. Duffy a

rămas singur în camera de biliard, ca să mai exerseze unele lovituri și presupunând că era normal ca Henry să se ducă acasă la mama lui, în loc să stea cu prietena.

A doua zi, la micul dejun, Duffy, în înțelegere cu Vic, a spus față de toți că trebuie să plece la Londra să achiziționeze niște componente pentru sistemul de alarmă, pe care nu le putea găsi în zona Buckinghamshire/ Bedfordshire. Avea să se întoarcă în aceeași seară sau în următoarea zi. Trebuia să-și aducă propriul halat de casă, și a repetat asta în gând când a traversat aleea. Nu pentru că i-ar fi fost rușine de Damian. În realitate, dacă avea suficientă minte, trebuia să uite cu totul de acest Damian. Trei la doi. La naiba. Dacă n-ar fi fost atât de ambițios la lovitura aceea lungă în bila roșie din partida finală, lăsându-l pe Nascârmit să facă douăzeci și două de puncte. Poate că trebuia să mai exerseze. Era o idee. Poate când va ajunge la Londra îl va vizita pe specialistul local ca să-l bată la scor.

S-a apropiat nepăsător de furgonetă, examinând-o totuși cu atenție. Bine că Sally nu se retrăsese devreme în noaptea precedentă ca să-i dezumfle și celelalte două cauciucuri. A verificat încuietorile și modul de închidere a ușilor din spate pentru a vedea dacă încercase cineva să vâre vreun obiect ascuțit sau vreo rangă. Nimic. Mda, asta dovedea totuși ceva: Jimmy păstrase secret faptul că-l găsise pe Ricky. Furgoneta a pornit la a doua cheie, iar Duffy a plecat respirând ușurat. Acum putea coborî geamul, înjura în voie, ba chiar să asculte niște muzică îndrăcită la radio și să oprească la vreo cafenea de pe marginea șoselei să mănânce ca lumea, ceva care l-ar face pe Basil Tontălăul să verse în poala doamnei Tontălăul.

Întâi trebuia să-l recupereze pe Ricky. După ce a mers două minute, a ieșit de pe drumul principal și a virat spre est față de Braunscombe Hall, luând-o pe un drum aproape nefolosit, pe care încă se

vedeau urmele pneurilor lui de noaptea trecută. Cum plasticul albastru e o culoare care atrage atenția, pusese deasupra lui câteva crengi uscate și multe ferigi. Realizase o camuflare atât de bună, încât era cât pe ce să treacă mai departe. A luat sacul de rufe și l-a pus în spatele furgonetei. Ricky începuse deja să degaje un miros neplăcut, iar o parte din părul de pe coadă îi căzuse. S-a întrebat dacă nu era recomandabil să oprească undeva și să-și cumpere un hamburger cu ceapă din belșug, doar ca să facă furgoneta să miroasă frumos.

După ce a ajuns acasă, a dat câteva telefoane. Nu știa la cine să apeleze – în Pagini Aurii nu avea ce să caute – dar până la urmă a găsit pe cineva cunoscut de pe vremea cât fusese polițist și care, lucrând ca legist, mai avusese și unele ocupații independente. Apoi s-a dus până în Kensington, în apropiere de Muzeul de Istorie Naturală, și a predat sacul. L-a recunoscut imediat pe Jim Pringle, constatând că pierdea păr la fel de repede ca și Ricky.

— Scuze pentru miros, a spus Duffy.

— Ar trebui să te tratezi contra mirosului, să știi. Altfel îți e afectată viața socială.

— Am înțeles.

Așa era Jim. Nu-i păsa ce și cui spunea câte ceva. Poate de aceea nu fusese promovat, așa cum merita. După atâția ani, încă accepta rufele murdare ale altora.

Duffy i-a explicat ce dorea, l-a rugat pe Jim să nu-l îmbucătățească pe Ricky, pentru cazul în care trebuia înapoiat neconsolatei văduve, și a lăsat câteva numere de telefon unde putea fi găsit. Când s-a întors să plece, Jim l-a întrebat:

— Îl vrei și împăiat?

— Ha?

— Împăiat. Împăiat și pus pe un postament. Totul, la același preț. La o adică, dacă tot îl deschid…

— Jim, te caut eu.

— Te-ar costa mai ieftin dacă aș ști de acum.

Întors acasă, a deschis frigiderul să vadă dacă prietena lui, Carol, mâncase peștele cu sos hipocaloric. Nu. Atunci mâncase toată pizza. Nici asta. Atunci, ce mâncase? Unde? Și cu cine? Iar se întâlnise cu Robert Redford, cu Paul Newman și cu Steve McQueen… ba nu, ăsta murise; doar nu mâncase la Otrava de Aur cu Steve McQueen! Mintea lui Duffy o luase puțin pe arătură, bolnavă de o ușoară paranoia. Uite ce e, dacă el are drepturi, atunci și ea… Sigur, sigur. Iar dacă tu nu ești obligat să te confesezi, nici ea nu e obligată. Sigur. Iar dacă nu e vorba de ceva serios în ce te privește, nu afectează relația și pentru ea e totuna… Păi, sigur. Vreau doar să știu de ce n-a mâncat peștele cu sos hipocaloric.

— Am văzut că n-ai mâncat peștele, a zis el, destul de tăios, când Carol a sosit.

— Adică iar am avut o întâlnire cu Paul Newman, nu?

— De ce n-ai mâncat peștele?

Carol era obosită. Avusese o tură lungă și apăruse un alcoolic pe la miezul zilei. Își închipuise că bețivii de zi au mai puțin tupeu decât cei nocturni; că sunt mai puțin bătăioși. Se înșelase, așa că trebuise să cheme ajutoare prin radio. Nu-i plăcea să procedeze astfel, mai ales pe o stradă aglomerată. Și-a scos pantofii fără să se aplece și s-a trântit pe canapea.

— Astea sunt regulile tale, Duffy, s-a mulțumit ea să spună. Nu mă săruți?

A, sigur, sărutul. Și asta făcea parte din regulă. Poate c-ar fi trebuit să poarte o discuție. Nu mai făcuseră asta de ani de zile, așa i s-a părut lui Duffy. Dar așa conveniseră. Înainte, își dădeau explicații și erau deschiși, precum și îndemnuri de „mergi înainte tot așa”, dar asta nu dusese nicăieri. Apoi apăruseră discuții și reguli – principala regulă fiind *Fără comentarii.* Așa fusese mai bine? Duffy a mai sărutat-o o dată pe Carol, iar ea a

căscat, dar politicos, după care el s-a dus să transfere un pui de la congelator în cuptorul cu microunde.

— Și, ce mai face bătrânul Vic?

— În ce-l privește, bine. Trăiește ca-n sânul lui Avraam. Nu știu de unde-i vin atâția bani.

— Nimeni n-a știut vreodată. Și micuța domnișoară Balcoane?

— Belinda. Tare ca un cal de cursă. Cu nasul pe sus, dacă-mi pot permite. S-ar putea spune că balcoanele au rămas de domeniul trecutului.

Carol a râs.

— Pariez c-ai clocit-o pe asta tot drumul până aici.

Așa se și întâmplase.

— Mă cunoști pe dinafară, a recunoscut el.

— N-a fost rău, mai ales că te cunosc atât de bine, Duffy.

El a rămas cu capul plecat și a început să mănânce. A simțit un gust cam ciudat.

— Nu crezi că sosul ar trebui condimentat ceva mai mult?

— Ce?

— Nu crezi că sosul ar trebui condimentat ceva mai mult?

De data asta, Carol a râs cu adevărat. Mai tare decât la gluma lui de mai devreme.

S-a ridicat, s-a dus la frigider și s-a întors cu o sticluță cu sos Heinz.

— Uite, pune și ceva roșu. O să-i schimbe gustul.

— Ai vrut vreodată să te duci la un restaurant scump?

— Dacă mă duci tu, merg.

— Sunt niște restaurante grozave în Chelsea, unde se servește pește.

— Duffy, cred c-ai stat prea mult printre oameni din lumea bună.

Duffy și-a dres glasul.

— Mai mult printre neciopliți. Cam amestecată adunătura de acolo, serios. Fii atentă, am un caz cu de toate. Câini morți, argintărie furată, șantaj, numai că toată lumea neagă așa ceva, droguri, dar nimeni nu recunoaște. Principala mea sarcină e să ajut pe cineva să se căsătorească.

— Ce, nu mai vor să se căsătorească?

— Ba da.

— Și, care-i buba? Nu-și permit să cumpere verighete?

— Nu-i asta. Cum să spun… nu. (Asta era altă regulă. Să nu discute treburi de serviciu. Carol respecta cu strictețe acea regulă. Duffy nu reușea atât de bine.) Aseară am luat bătaie la snooker. Cu trei la doi. Și-am avut bila albastră. Asta din cauza mișcărilor capului… Carol a surâs, dar Duffy n-a observat. Fără să fie invitat în mod evident – sau măcar să-i fie sugerat – a vorbit despre fiecare bilă jucată, descriind loviturile-cheie, caracterizând stilul de joc al adversarului, analizând cu voce tare ce anume greșise.

La un moment dat, ea a murmurat:

— După câte se pare, meritai să câștigi, însă lui Duffy i-a scăpat ironia, de aceea a explicat, din nou, cu amănunte și mai convingătoare, că, mai mult sau mai puțin, așa stăteau lucrurile.

Și-a pregătit geanta de voiaj, verificând de două ori dacă și-a luat halatul ce-i ajungea până mai jos de genunchi, apoi a așezat-o în fața ușii, ca să o aibă la îndemână dimineață. După cum s-au desfășurat lucrurile, luase o hotărâre înțeleaptă. S-au culcat devreme, căci confruntarea cu bețivul o doborâse pe Carol, după cum și Duffy era la pământ după relatarea cu prelungiri a meciului de snooker cu Damian. Ea stătea întinsă cu spatele la el, o movilă de cârlionți negri pe o pernă. Totul era vizibil datorită luminii oranj ce se strecura prin perdea. Duffy s-a lăsat pe un cot, zâmbind spre Carol când telefonul a sunat.

— Mișcă-ți curul încoace, Duffy, dar repede.

Acela fusese Vic.
— Ce s-a întâmplat?
— A dispărut Angela.

PROPRIETATEA

Ce prefera, pe Autostrada M1, șoferii de zi sau pe cei de noapte? Era ca și cum ar fi întrebat-o pe Carol dacă prefera să aibă de a face cu un bețiv violent pe o stradă comercială aglomerată sau pe o alee iluminată doar de o lampă aproape chioară. Nu simțea nicio plăcere. A intrat în cea de-a doua jumătate a Cursei de 24 de ore de la Le Mans, în care demenții conduceau cât se putea de repede și aproape bară la bară, căscând cu sete în timp ce ascultau la radio muzica pregătită de un DJ cu o voce dulce ca iaurtul, trezindu-se la realitate doar când le cădea capul pe volan. A condus cu o viteză constantă de 90 km/h, la fel ca în timpul zilei, însă de data asta s-a trezit îngrămădit pe banda de viteză redusă. Asta era o sugestie grăitoare.

Vic îl aștepta pe verandă.

— Unde-ai fost? a mormăit el, adăugând îmbufnat: Uite ce mi-ai făcut la pietriș!

— Ați găsit-o?

— Nu.

— Când a dispărut?

— Habar n-am.

— Cum adică?

— Nu știm când a dispărut. Nimeni *n-a văzut-o* plecând.

— Și când ați văzut-o ultima oară?

— La masa de prânz.

— Și când ați constatat dispariția?

— La cină.

— Ați chemat pe cineva?

— Doar pe Henry. Să vedem dacă nu era cumva acolo. Nu era. Iar el se află aici.

— Cine a văzut-o ultimul?

— Toată lumea. La prânz.

— Ai chemat poliția?

— Doar mă cunoști.

— Corect, s-o căutăm în casă.

— Am verificat.

— O mai facem o dată.

I-au lăsat pe Sally, Damian și Belinda să bea ceva tare în bucătărie. Vic, Henry, Jimmy, Taffy și Lucretia au pornit căutarea din pivnița de vinuri a celui ce nu apucase să devină primar. S-au uitat în toate spațiile suficient de mari în care Angela ar fi putut încăpea, apoi în cele în care ar fi încăput doar pe jumătate. Duffy a preluat comanda și i-a pus pe ceilalți cinci să ridice canapele, să răstoarne paturi, să se cațăre și să se uite pe dulapuri, să mute aspiratoarele de dimensiuni industriale, ba chiar – trebuia acționat logic, cu toate că părea ridicol – să deschidă ușile ceasurilor cu pendulă. Pe la 4 dimineața au conchis că Angela nu era în casă, decât dacă se jucase tot timpul de-a v-ați-ascunselea cu ei. Ceilalți au vrut să pună capăt acelui chin, dar Duffy a insistat să se continue căutarea în anexe. Pe de o parte, trebuia făcută și asta, și cu cât mai curând, cu atât mai bine; pe de alta, la treaba aceea se pricepea și se simțea oarecum încântat să acționeze în prezența Lucretiei.

Au mutat caii și au verificat paiele în care stăteau. S-au uitat în garaj și au deschis portbagajul fiecărei mașini. I-au trezit pe domnul și doamna Hardcastle, care oricum nu mai dormeau și, cu scuzele de rigoare, au cotrobăit prin casa lor. Sub fasciculele de lumină ale câtorva lanterne, au examinat depozitul de cărbuni și magazia de lemne. Au ajuns și la șopronul din grădină.

— E deschis? a întrebat Duffy.

Nu-i povestise lui Vic despre faptul că Ron Hardcastle avea aceleași gusturi în materie de vinuri ca și stăpânul lui și nu știa sigur dacă era momentul potrivit să dea în vileag acel amănunt, dar situația devenise inevitabilă.

— Cheia e sub ghiveciul de acolo, a spus Ron. Nu, sub cel mic.

Duffy a descuiat ușa și a plimbat lumina lanternei. Cazmale și furci, ca de obicei, plus o movilă rectangulară acoperită cu pânză de sac. Vic se afla lângă el când a tras pânza deoparte. Dedesubt, stăteau șase lăzi din lemn, pline cu mere proaspăt culese.

La 4:45, cerul se luminase și tot nu o găsiseră pe Angela. Când au traversat aleea cu pietriș, Duffy i-a spus lui Vic:

— Cheamă poliția.

— Presupun că n-am de ales, a răspuns Vic.

Toată lumea s-a strâns în bucătărie, unde Sally și Belinda erau stăpâne pe sticla de whisky. Vic le-a vorbit scurt și la obiect:

— N-am găsit-o. O să chem poliția. Ei o să caute din nou prin casă. Dacă are cineva ceva despre care credeți că n-ar trebui văzut de gabori, vă sugerez să rezolvați problema acum. Cum toți o să ieșim de aici în același timp, vă sfătuiesc să nu gândiți cine știe ce despre ceilalți.

S-a auzit hârâitul scaunelor mutate din loc.

— N-ați găsit nimic? a întrebat Belinda.

— Nu, a zis Vic. Apropo, am găsit argintăria.

— Argintăria?

— Da. Era sub patul doamnei Colin.

În timp ce restul lumii ieșea, Duffy l-a prins ușor de cot pe Vic.

— Când vorbești cu gaborii, spune-le că s-ar putea să fie nevoie și de un scufundător.

•

Sergentul-detectiv Vine nu avusese parte de un week-end plus vacanța bancară prea plăcute. Trebuise să taie trandafirii, să tundă gazonul căci îi ajunsese la genunchi, copiii voiseră să meargă la scăldat, iar finala concursului de crichet, singurul lucru pe care îl așteptase cu nerăbdare, fusese dată peste cap de ploaie. Se bucura că revenise la muncă și că existau cazuri mai urâte decât dispariția unei femei. I s-a spus că verificaseră în casă, ba chiar de două ori, însă avea de-a face cu

amatori, de aceea l-a pus pe polițistul Willey să procedeze în mod profesional.

Cât despre dispariția sau nu a acelei femei, problema era discutabilă, după judecata sergentului-detectiv Vine. Oamenii plecau uneori în plimbări mai lungi și pierdeau noțiunea timpului. Oamenii se mai și certau. Oamenii voiau să le facă greutăți altora. Jucau acel joc vechi numit „Să-mi duci dorul”. Femeia respectivă nici măcar nu locuia permanent la acea adresă, iar persoanele de la această adresă – care i se păreau o adunătură cam bizară, nu doar pentru faptul că stătuseră treji toată noaptea – nici măcar nu verificaseră dacă domnișoara Angela Bruton nu se dusese la propria ei locuință. Mda, spuseseră că au telefonat și că nu le-a răspuns nimeni, dar cum mașina ei rămăsese la Hall, iar ea nu era recunoscută pentru dorința de a face plimbări lungi, presupuseseră că… Asta era buba cu cetățenii de rând, ei întotdeauna făceau presupuneri. De aceea, sergentul-detectiv Vine și polițistul Willey, precum și logodnicul doamnei în chestiune s-au dus până la casa acesteia din urmă. Au bătut la ușă, apoi au întrebat vecinii, iar la urmă au forțat o fereastră din spate. Ba nu, după tine, domnule polițist. Întâi Poliția și copiii, ăsta e principiul meu.

Însă n-au găsit-o și, spre sfârșitul dimineții, în mintea sergentului-detectiv se înstăpânise ideea destul de clară că femeia cu pricina era, după cum afirmaseră ceilalți, cam în suferință cu nervii, ceea ce, într-un limbaj pe înțelesul tuturor se traducea prin nebună de legat și dispusă oricând să-și pună capăt zilelor. Așadar, la ora 11:30, într-o zi de altfel foarte plăcută, scufundătorul poliției a intrat în lac, iar sergentul a început plicticoasa caznă de a lua declarații celor prezenți la reședință; declarații care, știa el din experiență, vor exprima deplina uimire că domnișoara Angela Bruton dispăruse sau surprinderea completă că nu dispăruse mai demult.

În timp ce discuta cu filipineza care se ținea de gât și tot bâiguia ceva despre niște linguri, care nu prezentau niciun interes pentru anchetă, în încăpere a apărut un tip scund, cu fața mare și o tunsoare scurtă.

— Mai târziu, domnule, dacă nu te superi.

— Duffy. De la Secția West Central. Adică, am lucrat acolo. Acum, pe cont propriu.

— Aștept și contribuția ta.

Intrusul i-a făcut un semn din cap filipinezei, care a plecat. Duffy era supărat pe el însuși pentru că nu se gândise la asta mai devreme. N-o făcuse pentru că asta presupunea o părere sumbră despre natura umană. Însă fusese instruit să abordeze exact o asemenea latură – motiv pentru care acum își făcea reproșuri.

Sergentul-detectiv a scos capul pe ușă și i-a spus polițistului Willey, care aștepta afară, să roage toată lumea să-și aștepte rândul în salon, și să nu mai lase pe nimeni în biblioteca video, unde lua el declarațiile. Apoi, el și Duffy s-au strecurat pe fereastra căreia i se reparase un canat și au traversat terasa.

Vine, un bărbat plinuț, cu păr nisipiu și mustață neagră, se simțea mai în largul lui în pădure decât avea să se simtă Duffy vreodată. Tăcuți, au mers pe cărarea care urca prin ferigile tot mai dese. De această dată, Duffy știa unde trebuia să se afle crestătura de pe trunchiul fagului și a cotit imediat la stânga. Nu a fost nevoie să treacă de ascunziș ca să îl zărească. Acum, și-a croit drum pe o pantă plină de urzici până când el și sergentul-detectiv au ajuns în fața intrării scunde a cortului de campanie. Ceea ce au văzut i-a făcut să pornească în fugă.

Pe o bucată de prelată, Angela zăcea întinsă pe burtă, având o pungă din hârtie cenușie trasă peste cap. Încheieturile îi erau legate la spate, iar o frânghie îi era petrecută strâns peste glezne. Ca să nu se poată răsuci, fiecare cot îi fusese legat cu sfoară de un țăruș scurt, semănând cu acelea

folosite pentru corturi, care fusese bătut bine în pământ. Când s-au apropiat, ea a scos un sunet gutural, ceea ce măcar a alungat temerile lor cele mai negre. Însă temerea lor cea mai vădită nu a dispărut cu totul: fusta fusese trasă până la jumătatea spatelui, iar chiloții, până la genunchi, lăsând-o dezgolită de la talie până la coapse.

— Gata. Gata, e bine, te-am găsit. Liniștește-te. Sunt Duffy. Ești în siguranță.

Nu conta ce anume și cât spuneai, ci tonul pe care vorbeai. Duffy a bolborosit și bâiguit, imitat curând și de sergentul-detectiv Vine, vorbe fără sens, menite să calmeze, în timp ce desfăceau bucata de sfoară care ținea punga de hârtie pe cap. Apoi au scos călușul și fâșia de pânză de peste ochi și au tăiat frânghiile. Ea s-a înălțat în capul oaselor și a clipit vreme de câteva clipe, iar cei doi bărbați i-au frecat încheieturile, după care s-a ridicat în picioare, ceea ce a făcut ca fusta să-i cadă la loc, după care Duffy i-a șoptit: „Ridică-ți ciorapii, dragă”, iar ea i-a urmat îndemnul. Însă nu s-a uitat la niciunul dintre ei și nici n-a răspuns când sergentul-detectiv Vine a întrebat-o cu blândețe dacă știa cine se purtase astfel cu ea.

Au ajutat-o să se ridice bine în picioare și a rămas legănându-se ca un animal nou-născut. După ce sergentul-detectiv s-a uitat bine în jur, la tabăra lui Jimmy, au pornit toți trei pe potecă. La început, Duffy a încercat să o susțină pe Angela de talie, însă ea s-a opus; după aceea, a vrut să o ia de braț, dar până și acel contact fizic nu a fost acceptat; așa se face că au traversat pădurea în șir indian, Angela, fără să scoată o vorbă, încadrată de cei doi bărbați. La un moment dat, ea a început să tremure, dar s-a oprit imediat ce Vine, aflat în spatele ei, a atins-o pe umăr.

Au ieșit din desișul de ferigi și au pornit pe peluză către casă. La început au văzut doar un chip la fereastra mare a salonului, după care au mai apărut câteva. Unul dintre acestea s-a îndepărtat

brusc, iar câteva secunde mai târziu s-a deschis ușa bucătăriei. Mai mult nedumeriți decât curioși, sergentul-detectiv și Duffy au privit cum Jimmy a traversat terasa, a coborât treptele și, luând-o peste peluză, s-a aruncat drept în lac. Cum în acele clipe acolo se afla scafandrul poliției, acesta l-a arestat fără nicio greutate.

Duffy s-a alăturat celorlalți, în salon. Acum urmau să aștepte mai mult până să le vină rândul la interogare. Prioritățile se modificaseră. Sergentul-detectiv Vine avea să se întoarcă probabil a doua zi, însă, până una-alta, nimeni nu avea voie să plece, corect?

— Și ce se întâmplă cu necesitățile firești? a întrebat Damian.

— Nu cred că e momentul potrivit să luăm lucrurile în râs, i-a răspuns Vine.

I-au îngăduit lui Jimmy să se schimbe, însă, când a fost escortat, tot ud și nenorocit arăta. Angela a plecat în MG-ul doamnei Vic Crowther, condusă de Belinda. Plecarea aceasta, pentru anchetă sub acuzația de răpire și viol, într-un MG roșu și decapotabil, dar de data aceasta închis, condus de fostul fotomodel Belinda Blessing, nu suna și nici nu dădea prea bine, după părerea lui Duffy. Știa cine ar fi apreciat așa ceva: ziarele de scandal.

— O să avem probleme cu ziarele. Vor jubila dacă prind de veste, a spus Duffy. Casă mare, fată dispărută, oameni din lumea bună, fostă stea de pe pagina 3, viol, bătrânul infractor – pardon, om de afaceri – Vic, tânărul răufăcător Taffy; nu aveau nevoie decât de sex și droguri, chestii pe care le vor găsi și fără să mai folosească teleobiective, și erau oameni făcuți. Vor lua interviuri tuturor vecinilor, vor face tot soiul de speculații în articole incendiare. Asta i-ar ferici pe redactorii care se întreabă mereu în ce direcție merge țara.

— Da, da, o zi sau două aș putea să păstrez secretul, a zis Vic și a părăsit încăperea.

S-a lăsat tăcere. Într-un fel sau altul, Duffy se aștepta ca prima întrebare directă să vină din partea Lucretiei. Și nu s-a înșelat:

— De unde ai știut unde să te duci?

— A, adică la tabără? (Cum Vic ieșise din cameră, i-a fost mai ușor să mintă.) Jimmy mi-a spus despre asta. În mare. N-a fost greu să găsesc locul.

— Nu, nu la asta mă refeream. De ce ți-ai închipuit că Jimmy ar fi autorul?

— Nu l-am avut în vedere pe Jimmy în mod special. M-am gândit la locurile în care ar putea fi găsită. Cred că s-ar cuveni să vorbim de inspirație, a adăugat el, făcând aluzie la pregătirea profesională.

— Crezi că Jimmy a făcut așa ceva?

— Hm, a făcut Duffy. (Nu era sigur dacă era corect din punct de vedere tactic să se arate drept sau nedrept față de Jimmy.) Deocamdată, nu știm ce a făcut fiecare. Angela n-a spus nimic, prin urmare facem doar presupuneri. Cu alte cuvinte, putem spune doar că s-a întâmplat ceva, asta trebuie să recunoaștem. (Ideea că se întâmplase ceva ar fi fost mai convingătoare, a recunoscut Duffy în sinea lui, dacă l-ar fi prins pe individ trăgându-și fermoarul pantalonilor.) Cât am stat acolo, Vine a aruncat o privire prin tabără. Jimmy avea acolo niște cutii metalice, cu diverse lucruri. (Când a spus următoarele cuvinte, s-a uitat la Henry.) Exista o fotografie de logodnă, în care erai tu și Angela, decupată dintr-un ziar. Prezenta urme de ardere. Ca și cum ar fi fost făcute cu o țigară aprinsă.

Henry n-a reacționat în niciun fel, așa că Duffy a continuat:

— Partea curioasă e că n-a ars doar fața ta, ci și pe a Angelei.

Henry și-a răsucit o mână în aer:

— Nu înțeleg nimic.

— Lasă, Henry, a zis Lucretia. Asta se numește gelozie.

— Nu mi-a spus niciodată că ar fi gelos pe mine. Henry a zis asta cu aerul că oferea un răspuns complet la problemă. Și-a scos batista care-i atârna din buzunarul de la piept și și-a suflat nasul cu zgomot.

— Nimeni nu declară, a explicat Lucretia. Așa e. Tocmai asta e ideea.

— Dar nu i-am furat-o pe Angela. Mi-e… mi-e amic.

Se vedea că Henry nu găsise un cuvânt mai potrivit.

— Henry, *toți* i-am furat-o. (Insistența Lucretiei l-a făcut pe Damian să chicotească, însă reacția lui a iritat-o.) Nu, nu asta am vrut să spun. Adică, oricine ar fi avut mai multe șanse decât Jimmy să o cucerească pe Angela. Până și lăptarul ar fi avut șanse mai mari.

— Lăptarii au mai multe șanse cu oricine, aș zice eu, a adăugat Damian cu un rânjet.

— Așadar, s-a întâmplat ca eu să mă aflu la locul potrivit? Dar de ce nu mi-a făcut *mie* ceva dacă avea o slăbiciune pentru Ange?

— Se pare că tocmai asta e problema, a spus Lucretia. Puteai fi tu sau oricine altcineva, chiar și lăptarul. Dar nu i se putea întâmpla decât ei. Așa merg lucrurile în cazul Angelei. Presupun că bietul Jimmy n-a mai îndurat situația.

— Sărmanul Jimmy, a imitat-o Sally, cu răutate. Dar biata Ange?

— Mi s-a părut că în ultima vreme Jimmy s-a comportat mai ciudat, a zis Henry.

Lucretia a ținut să ridice obiecții:

— N-a fost mai ciudat decât de obicei.

— Ce căuta ieri în costum de scafandru? Toți l-am văzut, dar, după cum spui tu, mergea de parcă ar fi fost Omul Invizibil.

— Îl căuta pe Ricky, a spus Duffy.

— Pe Ricky? Mi se pare cam deplasat, nu crezi?

Duffy a ridicat din umeri. Nu avea chef să recunoască cine îl îndemnase pe Jimmy să facă asta.

— Mda, mie nu mi se pare ciudat. Dacă ții la cineva, probabil consideri că până și câinele merită o înmormântare decentă, spuse Duffy.

— Da, așa e Jimmy, a intervenit Damian, găsind prilejul să devină enervant. Îl și văd salutând în ploaie pe vreo colină măturată de ploaie, dând un semnal din goarnă la piatra funerară pe care scrie: „Ricky. A murit lătrând."

Henry și-a dres glasul:

— Damian, într-o bună zi o să te atingă cineva.

— Abia aștept, a oftat Damian, abia aștept. (Henry s-a apropiat puțin de Damian, care a scos un soi de scâncet și a sărit peste speteaza canapelei.) N-am vrut. Ce câine drăguț… Ce cățel de treabă! Ham-ham!

Sally a chicotit și, din fericire, în acel moment a intrat și Vic în cameră.

— Vor depune toate eforturile, a spus el, făcându-l pe Duffy să se întrebe dacă și ziarele locale îl prezentau pe Vic drept „om de afaceri local" și dacă da, care era, după părerea lor, domeniul de afaceri. Deocamdată, polițaii precizează că nu există motive de alarmă, deoarece nu se știe ce infracțiune s-a comis.

Bineînțeles, a gândit Duffy, să stai legat fedeleș în aer liber a devenit la modă printre oamenii din înalta societate.

— Facem o partidă înainte de prânz? a sugerat Damian.

— Am stat treaz toată noaptea, a protestat Duffy.

— În legătură cu arsurile acelea de țigară, a spus Lucretia. Jimmy nu fumează. Și mai e ceva ce nu înțeleg. (Duffy ar fi preferat ca Lucretia să-și țină gura. În acele momente nu gândea nimeni, ceea ce îi convenea de minune.) Dacă Jimmy l-a omorât pe Ricky, de ce a căutat cadavrul?

— Fiindcă nu-i în toate mințile, a sugerat Henry.

— Nu, nu, dragul meu Watson, a spus Damian. A făcut-o ca să îndepărteze orice suspiciune în ce-l privea. Cine ar bănui că el e ucigașul dacă ar găsi cadavrul?

— Sclipitor, a spus Sally pe un ton sincer admirativ.

— Numai că ceva nu se potrivește. (Acum intervenise Lucretia, care ținea să corecteze eroarea.) Nu l-a găsit. La cadavru mă refer. Dacă l-ar fi ascuns, am putea crede că până și Jimmy ar fi știut unde să caute.

— Nu cred că slujește la ceva să analizăm lucrurile în felul ăsta, a zis Vic. Ce-ar fi să o lăsăm pe altă dată și să mâncăm ceva?

Femeile și Damian au ieșit. Duffy s-a întors către Henry.

— Mai ai masa de biliard a tatălui tău?

— Bineînțeles.

— Uite ce e, te rog să-mi spui dacă ți se pare o propunere neroadă, însă cum o să mai stau aici vreo două zile, ce-ar fi să-mi dai câteva lecții, dar în secret, înțelegi? Atunci l-aș putea pune la locul lui pe Damian.

Henry a surâs, a devenit serios câteva momente, după care a rânjit.

— Mda, cred că asta depinde puțin de mama. Și de Ange. Dar sunt dispus.

— În acest caz, nu va mai fi nevoie să-l atingi.

— Dar vreau să i-o fac.

— Și eu. Ba chiar nu m-ar deranja să-l atingem la buzunar, cu un pariu.

Cu toate că Vic sugerase că analizarea situației nu va sluji la nimic, se părea că cei de la masă nu găseau alt subiect de discuție. Prezența lui Henry a mai temperat unele speculații mai la obiect, privind ceea ce i se întâmplase logodnicei lui, însă caracterul și cariera atacatorului au fost întoarse pe toate fețele.

S-a confirmat astfel că Jimmy nu se bucura de o reputație grozavă ca agent imobiliar; în realitate, nimeni nu știa dacă vânduse vreo casă până atunci. Succesele lui, mai mult decât modeste cu femeile, erau cunoscute cale de cel puțin două comitate. Mama lui murise de tânără, iar tatăl îl tratase cu duritate. Îi plăcuse foarte mult în armată, dar armata nu-l agrease. Era un ratat, un cretin, iar la treizeci și cinci de ani nu ajunsese să fie stăpân pe viața lui.

— Mai am o nelămurire, a spus Lucretia. (Taci, ține-ți gura!) Dacă Jimmy a fost îndeajuns de deștept să caute cadavrul lui Ricky ca să ne deruteze pe toți, de ce s-a dovedit atât de tâmpit să fugă atunci când poliția a adus-o pe Ange de la tabăra lui?

— Fiindcă e dement, a zis Henry.

— Aha.

De fapt, Lucretia îi adresase întrebarea lui Damian, care nu a întârziat să dea o explicație:

— Mintea criminalului seamănă cu labirintul de la Hampton Court. Dar poate… Dragul meu Taffy, tu ce părere ai? a pasat el întrebarea bărbatului îmbrăcat în negru și cu torsul triunghiular.

— Păi, a început Taffy. A lăsat impresia că voia să fugă, nu?

— Da, au răspuns câțiva, cu mai multă sau mai puțină convingere.

— Vedeți voi, am citit despre asta. Uneori, afirmă psihologii, fuga nu este ceea ce pare. Fuga nu este de fapt fugă, înțelegeți? Reprezintă în realitate dorința de a fi prins.

— N-ar fi mai ușor să stai pe loc dacă tot vrei să fii prins? a întrebat Lucretia, dându-și părul blond de pe față cu un gest care sugera un scepticism politicos, dacă nu chiar faptul că Taffy era cel mai mare idiot pe care trebuise să-l asculte în ultima vreme.

— Nu, nu neapărat. Trebuie să existe un moment de fugă simbolică, urmat de reintegrarea

simbolică în societate.

— Adică, fuga și arestarea?

— Da, dacă vrei să te exprimi ca un nespecialist. Vedeți, infractorul nu se deosebește de noi, cei care ne aflăm aici, la masă. (Mda, nu e deosebit față de *tine*, a gândit Duffy.) Infractorul își caută permanent un loc în societate. Doar că apelează la metode neobișnuite. (Precum atacarea unora cu bare de fier.) Dar el dorește de fapt să se reintegreze ori, mai curând, să realizeze reintegrarea de care n-a avut parte până atunci. (Duffy s-a uitat la Vic; s-a întrebat dacă mutarea acestuia în zona Buckinghamshire/Bedfordshire reprezentase o fugă simbolică în căutarea unei reintegrări simbolice sau reale.)

— Cu alte cuvinte, Jimmy s-a refugiat în lac, a zis Lucretia rar, ca și cum ar fi continuat firul gândirii lui Taffy, pentru că asta reprezenta un gest public ce ar provoca o reacție în forță pe care nu și-ar fi dorit-o în mod conștient, dar care i-ar aduce ceea ce a căutat în secret încă din copilărie, când a fost respins.

— Mai mult sau mai puțin, a aprobat-o Taffy.

— Eu cred c-a făcut-o fiindcă nu-i în toate mințile, a repetat Henry cu tărie.

După prânz, Duffy și Vic s-au retras pe terasă pentru a mirosi aerul primejdios.

— Îmi plac florile acelea roșii, a spus Duffy politicos.

— Da, sunt roșii și frumoase, i-a răspuns Vic, dar nici eu nu știu cum se numesc. Sunt pline de bărzăuni.

— Bondari, a susținut cu autoritate Duffy.

— Albine.

— Viespi.

— Muște albastre.

— Ții să te amuzi, nu, chiar și când se întâmplă atâtea aici?

— Ce faci cu doamna Colin?

— Cu doamna Colin? Nu m-am gândit. Depinde de Belinda, așa cred. Eu sunt de părere că va trebui să plece. Parcă asta e regula în cazul angajaților, nu?

— N-am idee. (Iar la o adică, Vic putea să-i concedieze și pe soții Hardcastle. Duffy s-a întrebat când ar fi momentul potrivit să-i povestească lui Vic despre înclinația lui Ron pentru șampanie roze și unde mutase Ron acele lăzi. Doar nu băuse tot într-un timp atât de scurt.) Poate îmi mai acorzi o zi sau două ca să rezolv problema.

Vic a zâmbit.

— Ești sigur că faci față? Mă refer la lingurile lipsă, găsite în posesia vinovatului care, apropo, ne-a dat un preaviz de două săptămâni. Sunt convins că asta-ți vine mai la îndemână.

— Mă gândeam că i-aș putea pune totul în cârcă lui Jimmy.

— Da. Să-i găsești și un loc de parcare. Duffy, de fapt, nu știu de ce te mai afli aici.

— Sergentul-detectiv Vine a spus să nu plece nimeni, corect? Iar tu îmi plătești tariful pe zi.

— Serios?

— Cuvântul unui gentleman e sfânt.

— Chestiile alea roșii crezi că sunt flori de salvie?

— Așa ar trebui. Dacă nu cumva se cheamă altfel.

— Mda.

Încăperea din pod a doamnei Colin părea foarte frustă; Duffy n-a reușit să-și dea seama dacă arătase astfel tot timpul sau dacă ea începuse deja să dosească lucruri. Un mic crucifix deasupra patului, o oglindă pe un perete, un morman de reviste pe care le recuperase din coșul de gunoi de la parter și o imagine color înrămată, înfățișând oameni din Davao bând bere San Miguel de ziua cuiva.

— Se poate? Duffy a rămas în fața ușii, ezitând. Doamna Colin plânsese, dar i-a făcut semn să intre și să se așeze pe un scaun marca Lloyd Loom. Duffy nu și-a dat seama dacă trebuia să închidă ușa; a stat puțin pe gânduri, apoi a închis-o cu fermitate. Da, pesemne că asta era cea mai bună idee. Doamnă Colin, a început el, iar asta era o declarație, nu o întrebare, nu ai furat lingurile acelea. Ea nu a răspuns. Nu cred că le-ai furat. (Decât dacă ar fi fost vorba de un gest simbolic menit să contribuie la reintegrarea socială, caz în care Duffy trebuia să se urce în furgonetă și să-și vadă de drum.) O să-ți spun eu cine a făcut-o. Pentru că tu nu vrei să spui. Pentru că n-ai face așa ceva. Pentru că nu ai asemenea obiceiuri. Și, mai ales, pentru că cine fură e un prost dacă le ascunde sub pat.

— Le-au găsit, a spus doamna Colin. Acolo le-au găsit. Trebuie să plec.

— Te simți bine aici?

— Da. E bine aici.

— Cum te împaci cu domnul și doamna Hardcastle?

— A, sunt foarte drăguți.

— Nu sunt cumva… cum să spun, geloși pe tine?

— Geloși?

— Da, geloși. (Păi, de ce nu, doar ăsta părea a fi cuvântul de ordine.) Nu consideră că muncesc prea mult? Nu cred că ești prea apropiată de doamna Crowther?

— Nu. Se poartă normal. Iar doamna Crowther e bună cu noi.

— Ce neînțelegere ai avut cu Nikki? De ce striga la tine?

— A, domnișoara Nikki e cam răsfățată. Am surprins-o în biblioteca video uitându-se la ceva nepotrivit, de aceea am gonit-o de acolo. Asta s-a întâmplat în urmă cu câteva zile, dar încă e supărată pe mine.

— Ce părere ai de Jimmy?

Mda, nu-i promisese lui Vic că va încerca să-l înfunde pe Jimmy?

— Domnul Jimmy, dar ce-a făcut?

— Încă nu știm.

— Domnul Jimmy e un gentleman, a zis ea foarte convinsă. Ne ajută la diverse lucruri.

Poate că Jimmy avea să se apuce de proiectarea unor aspiratoare ca niște tractorașe, iar doamna Colin se va ocupa de partea de reclamă. Poate că o va face; dar peste cinci, șase ani, când va ieși din închisoare.

— Doamnă Colin, dacă te ajut, mă ajuți și tu?

— Oricum fac destule pentru tine. Ce vrei să mai fac? Pantofii nu-ți sunt prea curați.

— Nu, hm, așa-mi plac mie. Uite, nu pleca, deocamdată. Polițiștii vor dori să discute cu toată lumea, așa cred.

Auzind de poliție, doamna Colin a pus mâna pe batistă.

— Nu, te rog, doamnă Colin. E în legătură cu Jimmy. Te vor întreba unele lucruri despre Jimmy.

— Domnul Jimmy e un gentleman, a zis doamna Colin.

— Sigur.

La masa de seară s-a analizat îndelung dacă domnul Jimmy era gentleman sau nu; Henry, după ce-i telefonase sergentului-detectiv Vine, obținuse permisiunea de a se duce acasă pentru a-și îngriji bătrâna mamă. Angela și Belinda reveniseră la ora 18; Angela fusese pusă în pat, unde i se dusese o tavă cu un pahar mare de băutură și mâncare, un televizor portabil și un clopoțel, pentru a suna în caz că avea nevoie de companie. Relatarea Belindei în legătură cu cele aflate la secția de poliție a dat lucrurilor un nou sens.

Primul amănunt important era că Angela nu-l văzuse pe atacator. La mijlocul după-amiezii, fără să poată preciza ora, se plimba la marginea pădurii, unde fusese atacată din spate. I se pusese

mâna la gură, iar la gât, un cuțit. Pe individ nu l-a văzut și, deci, nici nu l-a putut descrie. Nu s-a opus când a fost târâtă, legată la ochi și i s-a pus căluș. Puternic, atât putuse ea să declare, bărbatul fusese puternic. Nu i-a văzut mâinile, crede că a zărit o mânecă verde, dar nu putea jura că așa stăteau lucrurile. Nu, sigur n-a recunoscut bărbatul care o silise să meargă până la tabăra lui Jimmy. Așa declarase. Cum și-a dat seama că fusese un bărbat? Dacă ar fi fost femeie, ar fi trebuit să fie extraordinar de puternică. Iar o femeie n-ar fi putut face ceea ce s-a petrecut în tabără.

Aceasta era a doua parte, cea care a dat naștere discuției principale. Angela nu fusese violată. S-a auzit un sincer oftat de ușurare când Belinda a dezvăluit această informație; iar Duffy parcă a auzit în minte glasul doamnei Colin: „Domnul Jimmy e un gentleman.” Angela fusese târâtă ultimii metri, apoi lăsată să zacă pe ceva ce nu părea a fi pământ; ulterior se dovedise a fi o prelată. A auzit ciocănituri foarte aproape. Nu încercase să se zbată, și nici să se ridice, pentru că și-a dat seama cât de neajutorată era; iar asta, credea ea, pentru că și individul voise ca ea să nu se agite. După câteva minute i-a legat coatele de ceea ce fusese bătut în pământ. Peste cap i s-a pus încă ceva. I-a legat apoi gleznele – a încercat să se zbată ca să scape – apoi i-a tras chiloții în jos. Când i-a ridicat fusta până la talie, s-a așteptat la ce putea fi mai rău. Apoi, câtva timp, nu s-a întâmplat nimic, deși a auzit niște sunete îndepărtate, ceva ce aducea a foșnete, probabil. După câteva minute a simțit ceva, pesemne un genunchi lipit de coapsa dreaptă, iar curând după aceea ceva umed a început să-i picure pe fese. Nu era ploaie. După aceea i s-a făcut frig și începuse să creadă că se va sufoca; se întreba dacă o va găsi cineva, gândindu-se ce s-ar întâmpla dacă ar găsi-o cineva care n-ar vrea să o salveze.

Cei din jurul mesei au rămas tăcuți.

— Încă nu pot să uit că nenorocitul acela de polițist o întreba mereu de chiloți, a zis Belinda.

— Eu știam că au femei-polițist care se ocupă de astfel de anchete.

Încă o treabă neplăcută pentru polițistul Carol Lucas, s-a gândit Duffy.

— Da, în provincie suntem mai înapoiați. (Belindei i-a fost imposibil să-și controleze sarcasmul.) Aveau și o fată pe acolo, poate în practică, nu știu, purta uniformă, dar nu cred că avea mai mult de șaptesprezece ani, iar Angela n-a vrut să stea de vorbă cu ea, pentru că și-a dat seama că va trebui să repete declarația și în fața acelui detectiv, așa că a cerut să discute direct cu el.

— Cam neplăcut, a spus Damian, măcar de data aceasta mai potolit.

— Dar pe detectiv părea să-l intereseze cel mai mult unde-i erau chiloții. Cică: „Deci ți-a dat jos ciorapii. Îmi poți spune ce s-a întâmplat cu chiloții?” Ea i-a spus că nu purta chiloți, ci doar ciorapi. Incredibil individul, am avut impresia că voia să învețe totul pe de rost. „Ce s-a întâmplat cu chiloții tăi?” – a revenit el mai târziu. Ca și cum Jimmy i-ar fi furat, iar dacă îl căutau prin buzunare și-i găseau, l-ar fi băgat la răcoare, sau ca și cum ea ar fi fost nu știu ce târfă, pentru că umbla doar cu ciorapi, așadar s-a ales cu ceea ce merita.

„Nu, n-a fost chiar așa”, a gândit Duffy; dar n-a scos o vorbă. Întrebarea trebuia pusă, și chiar repetată. Furtul de chiloți reprezenta ceva normal – dat fiind că era vorba de o persoană anormală, care îi făcuse rău Angelei.

— Toți polițaii ăștia sunt niște perverși, a remarcat Sally.

— Ei, nici așa, a spus Damian, pariez că sunt și unii agreabili, numai să-i găsești.

— De ce a făcut asta? a întrebat Lucretia pe neașteptate. De ce a ejaculat peste ea? De ce n-a violat-o?

Câteva clipe, nimeni nu a încercat să formuleze un răspuns. Duffy și-a amintit de exemplarul vechi de patru ani din *Playboy,* aflat în cutia metalică. Poate că asta îi plăcea cel mai mult lui Jimmy, iar având o persoană reală în locul revistei îl făcuse să se simtă mai bine. Pesemne, în ciuda brutalității care precedase acea scenă, el nu avusese curajul să meargă până la capăt, violând-o. Poate că se gândise că asta demonstra iubirea lui față de ea. Evident, un mod cel puțin ciudat de a arăta asta.

— Poate ne dă Taffy o explicație privind un asemenea comportament, a propus Damian, pus pe rele.

— Nu i-am înțeles niciodată pe cei care comit infracțiuni ce țin de sex, a spus Taffy, clătinând din cap cu gravitate. Acești oameni nu seamănă cu infractorii obișnuiți. Când ajung în spatele gratiilor, rămân închiși în ei înșiși.

Duffy a socotit că afirmația nu exprima nici pe departe adevărul. Dacă acest soi de infractori nu-și țineau gura, nu aveau viață lungă în închisoare. O luau pe coajă de la homosexuali și de la ceilalți deținuți. Oricine s-ar fi gândit că putea fi vorba de prietena, fiica sau băiețelul lui. Nu așa stăteau lucrurile, dar ar fi putut fi adevărat. Buf! Jigodie nenorocită, ia aici!

— Poate că a vrut să o umilească, a încercat Lucretia să răspundă la întrebarea pe care tot ea o pusese. Așa se spune, nu? O fi crezut că așa o umilește mai tare. Ceva de genul ăsta: te-aș fi putut viola, dar nu meriți nici măcar atâta efort. Pare plauzibil?

— Pare, a zis Belinda. Problema e dacă îl vedeți pe Jimmy făcând așa ceva.

— Cine știe ce gânduri i-au trecut prin minte? Vic era amărât. Mă gândeam… Poate că făceam bine dacă-l lăsam să-și construiască acel teren de asalt. Avea o preocupare și el.

— Dar, din câte știți, Angela a ieșit vreodată cu el? a întrebat Duffy.

Damian a chicotit, iar fața i s-a luminat.

— Nu vi se pare ciudat că oameni spun „a ieși”, când, de fapt, e vorba de „a sta între patru pereți cu cineva”?

— Nu, a spus Belinda. Angela nu l-a provocat niciodată. Jimmy era mereu prin preajmă, săritor. „Vrei să muți asta, Jimmy?” Și tot așa, dar ea nu a mers atât de departe încât să-i arate un picior sau mai știu eu ce.

Nici pe departe nu era acesta modul de comportare al unei fete cu experiență, care apărea pe pagina 3 a ziarelor.

— Deci el a știut din capul locului că nu avea nicio șansă?

Asta o aflase Duffy chiar din gura lui Jimmy, dar nu poți da crezare spuselor oamenilor când e vorba de dragoste și sex.

— Pesemne că tocmai aici e necazul, a zis Vic.

— Hei, domnilor, dar la Ange nu vă gândiți deloc? a izbucnit Sally, destul de violentă. Să-l lăsăm dracului pe Jimmy, eu așa aș zice. La Ange v-ați gândit?

Din câte se părea, Ange dăduse declarația sergentului-detectiv Vine în prezența Belindei și a femeii-polițist care nu avea vârsta potrivită, le spusese că mai puteau sta de vorbă a doua zi dacă era nevoie și apoi o rugase pe Belinda să o ia acasă. Prin acasă se referise la Braunscombe Hall. Pe drum nu a vorbit și nici nu a plâns.

— Iisuse!

Brusc, Belinda s-a ridicat de la masă și a pornit în fugă spre etaj. Probabil că toți au gândit, în general, același lucru; s-au uitat unul la altul și au așteptat. S-au auzit o ușă trântită, apoi o înjurătură scăpată de Belinda. Apoi s-a făcut liniște și nimeni n-a știut ce să facă. După câteva clipe au auzit-o pe Belinda coborând la parter. Tăcerea a persistat; cei de la masă începuseră să se întrebe cine greșise.

— Iisuse, a zis ea. M-am speriat degeaba. Dar ce spaimă am tras! Nu era în camera în care am

lăsat-o, ci în pătuț. Doarme dusă. S-a întors apoi către soțul ei. Vic, ne culcăm devreme. S-ar putea să aibă nevoie de noi.

— Sigur, Bel.

Vic și-a aruncat șervetul pe masă cu un gest elegant, un mod de purtare deprins recent.

În timp ce restul au urmat exemplul gazdelor, Duffy a surprins privirea Lucretiei. După ce au rămas singuri, ea a zis:

— Sper că nu vrei să discutăm despre restaurante.

Pe fața lui a trecut o umbră de surâs.

— Unde-i Henry?

— Acasă. Cu mămica lui.

— Nu pricep. Îi dispare prietena și cât pe ce să fie violată, iar el ține să fie acasă, cu mama. Tu înțelegi?

— A, sigur, a spus Lucretia. Se vede că încă n-ai cunoscut-o pe mămica.

— E chiar așa de rău?

— Și nici pe Angela n-o cunoști.

— Ce anume nu știu despre Angela?

— Păi, singura PUV al lui Ange este să se înțeleagă cu mămica.

— Ce înseamnă PUV?

— Scuze. Propunere Unică de Vânzare[3]. Am lucrat cândva în domeniul publicității, i-a explicat ea.

— Deci e legat așa de strâns de mămica lui?

— Cu frânghii.

— Iar Angela trebuie să suporte o asemenea situație după ce se căsătorește? Ba nu, nu-mi povesti, mi-ajunge prelegerea Belindei despre dragoste.

— Care anume?

— Aceea potrivit căreia dragostea înseamnă doar să fii în stare să tolerezi cealaltă persoană.

— Vrei să te cred un tip romantic?

Acum îl tachina; era convins de asta.

— Habar n-am. Nu mă pricep la flori sau cadouri.

— Nu despre asta e vorba, a zis Lucretia cu un aer hotărât.

— A, atunci s-ar putea să fiu. Nu le am cu cinele romantice la lumina lumânărilor.

— Ăsta e un mod discret de a mă invita în oraș?

De această dată, tonul ei părea mai puțin insinuant.

Vorbea serios, sau doar încerca să-l ademenească, astfel încât să-l poată lua în râs?

— Habar n-am.

N-o putea invita la restaurant, mai ales că pe Carol n-o scotea mai deloc în oraș, nu? Sau putea? Dar de ce Carol nu mâncase peștele acela cu sos hipocaloric? Cât privea gluma aceea în legătură cu întâlnirile ei cu Paul Newman și Robert Redford, doar nu făceai asemenea aluzii dacă ele nu porneau de la o situație reală, nu? Iar ea nu-i dăduse explicații în legătură cu peștele. Poate… da, poate… Apoi a constatat mirat că Lucretia stătea cu ochii pe el. S-a întrebat dacă intuise câte ceva din ceea ce gândise.

Ea însă nu a dat de înțeles că ar fi ghicit ceva. În schimb, și-a aprins o țigară și a spus:

— În fine, să nu ne îndepărtăm de la subiect.

— Nu se întâlnesc prea des înainte de căsătorie pentru că ăsta e un vechi obicei.

— Cine ți-a spus asta?

— Damian.

Lucretia a pufnit în râs.

— Ia te uită, Damian ți-a servit versiunea cenzurată. Asta probabil pentru că n-o știe pe cea completă.

— Anume?

— Știi chestia aceea pe care o fac oamenii?

— Poftim?

— Chestia aceea, între oameni. Când sunt singuri. Persoanele de sex opus. Știi ce fac.

Să fi roșit? Și-a dres glasul și a zis:

— Am priceput.

— N-au trecut prin asta.

— *Cum*?

— Ai auzit bine. N-au făcut-o. Angela s-a destăinuit Belindei, iar Belinda mi-a spus. Știi cum vorbesc femeile. Asta se întâmpla cât timp vă așteptam pe tine și pe Taffy să vă terminați băutura și când spuneați bancul acela cu măicuța cu sâni mari.

— Da… dar…

De fapt, voise să spună că Angela era abia la început. Cu toate acestea, în situația respectivă, exprimarea era total nepotrivită.

— Exact. „Henry”, a spus Lucretia, cu tonul unui lector universitar, „se păstrează pentru după nuntă.”

Felul în care rostise fraza sugera că ea fusese folosită inițial de Henry, apoi transmisă cuvânt cu cuvânt pe linie feminină.

— Iisuse!

— Exact. Voi, bărbații, sunteți o adunătură cam ciudată; ți-o spun ca să ții seama pe viitor.

— Și de când ies împreună?

— Ceea ce, în situația de față, înseamnă doar a sta împreună. De aproape un an.

— Hm. Păi, dacă e nevoie de doi ca să dansezi tango, atunci tot de doi e nevoie ca să ratezi unul.

— Cam ciudat modul de exprimare, dar cred c-am înțeles ce vrei să spui.

A urmat o pauză. Duffy încă nu era sigur dacă nimerise pe teren minat.

— Știi ceva? a spus Lucretia. Caii de rasă pură, cei care participă la curse, n-au nicio treabă cu sexul. Nu au voie. Apoi, dacă se dovedesc buni la curse și merită să aibă urmași, sunt vânduți pentru montă. Numai că până atunci uită ceea ce n-au învățat de fapt niciodată. Trebuie ajutați ca s-o facă.

Mda, dacă așa e Henry, a gândit Duffy, atunci sigur Angela e fata potrivită care să-l ajute,

evident. A tușit cu subînțeles.

— Crezi că Basil Tontălăul se pricepe atât de bine la restaurante?

— Nu-i deloc rău.

— Mie mi se pare al naibii de ușor.

— Spui că toate felurile conțin șofran.

— Exact. În fine… acum, noapte bună.

Lucretia a fluturat un braț, semn că era liber. Reușise să facă acel gest fără ca el să pară nepoliticos. Sau poate că Duffy se autoamăgea. S-a întrebat cum suna gluma aceea cu măicuța cu sâni mari. Trebuia să-l întrebe pe Taffy.

A stat întins în pat, gândindu-se la evenimentele petrecute în ultimele douăzeci și patru de ore. Nu se lega nimic, decât dacă se aplica vreo teorie a nebuniei. Aceea era o trăsătură obișnuită la serialele americane de televiziune, situație întâlnită mai puțin în lumea reală. Era utilă, pentru că ea explica totul: Jimmy, de pildă, lăsase o pasăre moartă pe pragul casei Angelei, îi ucisese câinele, strecurase niște linguri sub patul doamnei Colin, depozitase patru cutii cu vin în șopronul familiei Hardcastle, dosise câinele, apoi îl găsise, o răpise pe Angela, o legase fedeleș, se masturbase deasupra ei, iar la venirea poliției, se refugiase în lac. Tot el dezumflase cauciucurile lui Duffy, iar mărturisirea lui Sally fusese de formă. De ce făcuse Jimmy toate astea? Fiindcă e nebun. Care e definiția unui nebun? O persoană care face toate aceste lucruri. Perfect.

Existau situații în munca de poliție când duceai dorul unui psihopat – mai ales unul dispus să recunoască orice infracțiune pe care i-o băgai sub nas. Nebunii ascultători ar contribui, desigur, la reducerea procentului de infracțiuni cu autori necunoscuți. Deși ar exista și modalități mai simple de a rezolva dosarele, dacă într-adevăr vrei asta.

A doua zi dimineață, în vreme ce, teoretic, erau obligați să nu părăsească zona și așteptau revenirea

sergentului-detectiv Vine, Duffy a considerat că sosise momentul să demareze ceva, oricât de nesemnificativ. Tocmai se prefăcea, fără multă pricepere, că examinează cablurile, când a văzut-o pe Nikki pe coridor. Ea s-a oprit, s-a uitat în sus la el și, înainte ca ea să apuce să spună ceva, Duffy a zis:

— Nikki, aș vrea să văd și eu cum dansezi.

— Am crezut că nu vrei. Taffy n-a vrut. El zice mereu că are ceva de făcut.

— Eu țin foarte mult să te văd. Poți dansa oriunde. (Ea l-a privit nedumerită.) Pot să aleg eu locul?

— Da.

— În seră. Dacă tu nu vrei acolo, poți alege: eu stau pe verandă și tu dansezi pe iarbă, ori dansezi pe verandă și stau eu pe iarbă.

Ea a rămas pe gânduri cât au traversat peluza către clădirea în formă de pagodă, ce fusese vopsită în alb pe vremea celui care nu apucase să ajungă primar, apoi în ciungi psihedelice cât fusese în proprietatea lui Izzy Dunn, dar care acum, sub stăpânirea familiei Crowther, căpătase un roșu chinezesc, foarte luminos. Nikki a pornit în acea direcție și a pășit de-a lungul verandei ca și cum și-ar fi măsurat săriturile. În vreme ce Duffy s-a odihnit pe iarbă, fetița i-a explicat cu un aer serios că încă nu mergea la cursuri de balet, de aceea, el nu avea să vadă un dans „adevărat”, ci mai curând ceva inventat de ea. Tot ea crease și muzica; Duffy a sperat că nu trebuiseră să plătească pe cineva ca să pună pe note scârțâielile, falsurile, precum și tra-la-la-urile cu care fetița și-a acompaniat dansul. Cât timp a privit baletul în sine, lui Duffy, care a recunoscut că nu se pricepea absolut deloc la dans, i s-a părut acceptabil. Deși nu se concentrase prea mult la mișcările fetiței, după părerea lui, ea țopăise și se răsucise destul de grațios.

Când liniștea și încremenirea de pe verandă au dat de înțeles că Nikki își încheiase spectacolul,

Duffy s-a ridicat și a ovaționat-o în picioare. Ea a imitat o balerină, aplecându-se și făcând gesturi de mulțumire, după care Duffy a rupt câteva păpădii și margarete pitice din iarbă, le-a făcut pe toate buchet și, sfios, s-a apropiat de fetiță ca să i le ofere. Domnișoara a făcut o reverență în semn de recunoștință. Duffy a urcat pe verandă.

— Foarte drăguț, Nikki, foarte drăguț. Nu cred c-o să ai probleme la lecțiile de balet.

În timp ce-i spunea acestea, a ajuns în spatele ei, aproape de fereastră. S-a aplecat și a apăsat cu palma pe geam. Apoi s-a îndepărtat și a mimat uimirea:

— Ia te uită, Nikki. Ea s-a răsucit și, la invitația lui, a privit atentă amprentele rămase pe geamul murdar. Oare cine le-o fi lăsat acolo?

Nikki a ridicat din umeri, apoi a început să râdă când Duffy i-a luat mâna și s-a prefăcut că încearcă o comparație între degetele ei și semnele de pe geam.

— Știi ceva, eu am fost polițist, a spus Duffy. Dacă cineva ar fi spart geamul ca să intre în seră, am fi adus un om cu o periuță și ar fi dat cu un praf special pe la ușă și ferestre. Să zicem că astea nu ar fi aici – și a șters propriile amprente cu un colț umezit al batistei – el tot ar putea să-l prindă pe cel care a făcut rău.

— Cum?

— Păi, lași urme de degete peste tot, chiar dacă nu le vezi. Tot timpul lași semne, pe tot ce atingi. Pe cuțit, pe furculiță, pe toate lucrurile. S-ar putea să nu le vezi, dar ele rămân acolo.

— Și cât țin?

— Săptămâni, a zis Duffy. Multe săptămâni. S-a lăsat liniștea. Nikki ținea strâns în mână buchetul de păpădii și margarete. Duffy și-a calculat foarte atent următoarea replică: Doamna Colin e foarte amărâtă. Ține foarte mult la tine, Nikki. N-o să se supere. Doar să-i spui tatei.

A văzut cum fetița și-a țuguiat buzele, apoi cum s-a încruntat.

— Trebuia să mă lase să văd filmul. Doar nu-i casa ei.

— Adevărat, nu e casa ei. Dar dacă te găsea mama acolo, ar fi procedat altfel?

Fetița n-a răspuns. Au traversat peluza. După vreo zece pași, Nikki, încă ținând buchetul într-o mână, și-a strecurat-o pe cealaltă în palma lui Duffy.

— Data viitoare o să-mi pun mănuși, a spus ea, îmbufnată.

Incapabil să se abțină, Duffy a izbucnit în râs. Încă zâmbea când s-a produs explozia.

Agentul imobiliar care îl reprezentase pe Izzy Dunn nu intrase în prea multe detalii privind grajdurile. În realitate, construcția era un talmeș-balmeș. Cele două grajduri datau de pe vremea celui care ar fi trebuit să ajungă primar; casa ocupată de familia Hardcastle, situată la celălalt capăt al grajdurilor, fusese ridicată zece ani mai târziu, fără să se mai respecte armonia stilistică; iar secțiunea centrală care, lucru deloc surprinzător, îi dăduse proiectantului dureri de cap, fusese terminată doar cu câțiva ani înainte de mutarea lui Izzy Dunn. Întrucât era construită modern – avea doar niște pereți verticali și un acoperiș, menit să apere de ploaie trei mașini – forța exploziei nu a avariat dintru început căsuța, și nici grajdurile. Pericolul era incendiul, nu explozia.

Când Duffy a ajuns la fața locului, toți cei prezenți păreau să privească fascinați dezastrul: ușa sfărâmată a garajului, gaura din acoperiș și automobilul care ardea în flăcări. Doamna Hardcastle, care telefonase pompierilor, rămăsese pe aleea cu pietriș, strângând în brațe poșeta și un album cu pozele de la propria nuntă. Vic, care chemase și el pompierii după o ceartă cu Damian pentru că nu voia să încheie mai curând o convorbire, dădea supărat din cap. Taffy și Damian

arătau de parcă ar fi așteptat ca cineva să lanseze primele focuri de artificii. Doar Belinda, care încerca să calmeze caii înnebuniți de spaimă, făcea practic ceva.

— A rămas cineva înăuntru? a întrebat Duffy.

I-au făcut semn din cap că nu. Dintre cele trei automobile, cel din mijloc ardea intens. Dacă se aprindea Range Rover-ul aflat în stânga, atunci întregul grajd avea să ardă până în temelii; dacă și MG-ul lua foc, atunci familia Hardcastle avea să fie trecută pe lunga listă a celor rămași fără locuință. Duffy s-a suit imediat în furgoneta lui, a dat cu spatele circa douăzeci de metri pe aleea cu pietriș, către incendiu. A oprit la vreo cincisprezece metri, a coborât, a deschis ușile din spate și a scos cablul de remorcare.

— Taffy, a strigat el, în timp ce se băga sub furgonetă ca să lege un capăt al cablului. Taffy, a strigat el din nou. A urmat o pauză, după care s-a auzit zgomot de pași făcuți în fugă. De sub furgonetă, Duffy a aruncat capătul cablului de remorcare către cel care sosise cu o oarecare întârziere. Leagă de o parte metalică, nu de bara de protecție, a răcnit el.

— Știu, a venit răspunsul, pe un ton reținut.

Se poate ca vocea lui Taffy să fi căpătat un ton mai abrupt, datorită agitației; se îmbrăcase cu o pereche de pantaloni din catifea pe care nu-i mai purtase până atunci. Dintr-un salt, Duffy a urcat în furgonetă, a târât afară îndărătnicul Range Rover, apoi a dat înapoi până aproape de MG, l-a văzut pe Damian fixând cablul de osie, și l-a tras și pe acesta departe de automobilul incendiat. După aceea, au privit în tăcere cum arde un Datsun Cherry de culoare purpurie. După aproape zece minute, când flăcările se mai potoliseră, a sosit și mașina de pompieri care s-a apropiat greoi pe alee și s-a oprit cu scrâșnet de frâne în fața verandei. Vic a clătinat din cap.

— Uite ce mi-au răscolit pietrișul și ăștia, a zis el.

DORMITOARELE

Ultima persoană care a ieșit din casă, apucând să vadă doar cum pompierii stingeau rămășițele automobilului purpuriu, a fost chiar Sally, proprietara lui. Ea și-a mutat privirea de la Duffy la Vic și de la Vic la Taffy, de parcă ar fi vrut să obțină acordul lor pentru a chicoti. Însă nu era deloc plăcut. Într-un târziu, frecându-și haina din catifea, pe care se vedeau urme de arsură, Damian a murmurat:

— Cumplit de nesigure motoarele astea străine; și prin asta a rezolvat problema. Sally era enervantă ca de obicei, iar Damian, după uimitoarele clipe de eroism prin care trecuse, a revenit imediat la normal.

— Va trebui să cumpăr alte hărți, a spus Sally, cel mai amuzant lucru pe care-l rostise în ultima vreme, chicotind.

— Garajul meu, a spus Vic, deloc amuzat de toată situația. Era cât pe ce să-mi facă scrum și grajdurile.

— Îmi pare rău, a spus Sally. Regret. Doar că… în fine… nici măcar nu era sigură că se poate abține cât să rostească o frază până la capăt, dar motoarele astea străine sunt îngrozitor de nesigure.

— Ai acționat curajos, i-a spus Duffy lui Damian.

— Nu era nevoie să-mi spui de osie, a răspuns el îmbufnat. Am văzut destule filme în care bara de protecție era smulsă.

— De acord. Am crezut că vei proceda la fel ca Taffy.

A urmat o pauză prin care fostul deținut era invitat să dea o explicație.

— Mereu mi-a fost frică de foc, înțelegeți. Când eram un țânc, a căzut pe mine un radiator electric. De atunci am o fobie.

Iar Moscova e capitala Americii, a gândit Duffy. E ciudat cât de multă lume suferă de fobii. În locul în care copilărise el, nimeni nu se plângea de așa ceva. Acum însă, dacă nu voiai să faci ceva, aveai o fobie care te împiedica să acționezi. Am o fobie: nu suport să călătoresc la etajul autobuzului. Am o fobie la fumul de țigară. Fac urât când trebuie să-mi fixez centura de siguranță. Asta însemna că oamenilor nu le plăcea să facă asemenea lucruri. Lui Duffy nu-i plăceau avioanele, dar nu spunea că îi creau fobii. El zicea simplu că îl înspăimântau de moarte; știa că dacă unul dintre ele ar decola cu el la bord, ar simți că face pe el tot timpul până în momentul prăbușirii, lucru inevitabil. Acel sentiment nu era chiar atât de înălțător ca să fie denumit fobie. Poate și Taffy avea o fobie care îl împingea să fure și să lovească oamenii cu bare metalice. A, clientul meu nu este infractor, onorată instanță, numai că are o fobie când aude de comportament normal. Desigur, în acest caz, solicit eliberarea condiționată sub supraveghere timp de trei luni. Unde mai pui că apăruse acel cuvânt cu pretenții de eleganță, „homofobie”. Pe vremuri, existaseră oameni care nu-i vedeau cu ochi buni pe homosexuali, sau poponari, sau ciudați, sau cum le mai spuneau acestora. În prezent, lumea nu mai avea prejudecăți, ci suferea de homofobie. Duffy nu era de acord. Avea o sonoritate ca de boală clinică, aducând prea mult cu ceva ce nu puteai tolera. Așadar, după ce loveai omul în vintre și-i furai portofelul, mai era nevoie să-i faci zob și ochelarii? Da, domnule polițist, vedeți dumneavoastră, am avut o criză de homofobie. Uimitor, apare cam pe vremea asta în fiecare an. Și nu mă pot abține, pesemne că vânturile dinspre est au o anumită influență. A, mai am o fobie, referitoare la arestare și trimiterea în judecată. În cazul acesta, urcă înapoi pe bicicletă, fiule, și pe viitor urmărește mai atent prognoza meteo.

— Cred că după asta iarăși o să-i avem pe băieții în albastru pe capul nostru, a zis Vic, care suferea evident de o gaborofobie. Dacă tot trebuie să așteptăm, ce-ar fi să luăm repede prânzul?

Acela era alt aspect legat de oamenii cu bani, s-a gândit Duffy când au ajuns cu toții înăuntru. Mănâncă prea mult. Până și unul ca Vic, care ajunsese abia recent să-și etaleze însemnele bunăstării, rămânând totuși o persoană respingător de simplă, se lăsase prins de ideea asta cu mâncarea. La Braunscombe Hall se bea și se mânca prea mult. În plus, oamenii se gândeau intens la mâncare înainte de a o consuma. Nu se mulțumeau să iasă în oraș la masă, ci mai întâi citeau în reviste unde să mănânce. Nu mâncau doar când le era foame, sau când găseau prilejul potrivit, ci stabileau ore fixe de masă, pe care le respectau cu strictețe. Dacă țineai să torturezi pe cineva din toată acea adunătură era suficient să spui: „Nu știm la ce oră se va servi prânzul”, iar ei ar fi făcut orice declarație în fața anchetatorului.

În primele zece minute, Duffy s-a uitat atent la Nikki, aflată vizavi de el la masă. Probabil era o tactică pe care Tribunalul pentru Drepturile omului ar fi considerat-o ilegală, însă era singura care putea da roade. Ea a coborât de pe scaun și s-a dus să se așeze pe genunchii lui Vic, apoi i-a șoptit ceva la ureche. La început, Vic s-a încruntat, apoi a dat aprobator din cap și a murmurat: „Frumos din partea ta”, apoi a împins-o ușor spre bucătărie, probabil pentru a o găsi pe doamna Colin.

Cum tactica lui funcționase atât de bine, a aplicat-o și în cazul lui Sally, la care s-a încruntat peste masă într-un mod care arăta puțin amenințător. După o vreme, ea a băgat de seamă și l-a întrebat:

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, nimic, a spus Duffy.

— Da, dar ai o expresie ciudată pe față.

— Ce crezi că s-a întâmplat?

— Întâmplat?

— Cu mașina ta.

— Habar n-am. Cred c-am lăsat motorul pornit sau ceva de genul ăsta, a zis ea, cam visătoare. Apoi a surprins privirea lui Damian și, printre chicoteli, au spus amândoi, aproape în cor: Motoarele astea străine sunt cumplit de instabile.

— Terminați, copii, a intervenit Vic.

— Defecțiune la sistemul electric? a sugerat Taffy.

Bine măcar că nu punea vina sistemului de alimentare al automobilului pe seama răutății societății.

— Când nu e în mers? s-a mirat Duffy.

— Se poate întâmpla. (Taffy era hotărât să-și susțină ipoteza, fie și numai pentru că ea îi fusese atacată.) De pildă, putea să intre o veveriță și să roadă un cablu, n-aveai cum să știi.

— Arestați toate veverițele, ca de obicei, s-a auzit glasul tunător al lui Damian.

— Să fi fost țigani? a sugerat Belinda.

— Să fi fost… un trăsnet în plină vară[41]? (Sugestia venise din partea Lucretiei.)

Iisuse, s-a minunat Duffy. Parcă s-ar afla pe altă lume. Ori poate nici nu vor să se gândească la întâmplare decât după masa de prânz. Păi, am mâncat destul de mult dimineață.

— Dumnezeule, a zis el, ridicând glasul. Verițe? Fulgere în plină vară? Țigani? Dacă era o veveriță, de ce a explodat? La o adică, a aruncat acoperișul în aer, nu?

— Și-atunci, ce crezi că s-a întâmplat?

Lucretia nu părea prea dezamăgită că i se respinsese teoria.

— Cred că cineva a pus o bombă sub mașină.

— Stai puțin, doar nu suntem în Irlanda de Nord, a spus Vic.

— Ori i-a dat cineva foc, ceea ce nu e chiar atât de ușor decât dacă știi ce faci, iar explozia a fost provocată de aprinderea rezervorului. Polițiștii se

pricep să descopere cauza. Au căpătat multă experiență în domeniu.

Sugestia lui Duffy nu le-a priit celor prezenți. S-a mirat chiar că Sally n-a mai pus nicio întrebare.

— Cine ar avea ceva cu mașina mea? a făcut ea, ca și cum ar fi fost îndemnată, deoarece chiar asta se întâmplase.

— Ai vreo idee?

— Niciuna. Dar poate s-a îndrăgostit cineva de mine, a spus ea râzând.

A urmat o tăcere stânjenitoare. Mda, tot așa cum Jimmy a fost îndrăgostit de Angela, au gândit mai toți.

După plecarea pompierilor, au sosit polițiștii. „Probabil că vom chema și ambulanța până la căderea întunericului", a gândit Duffy. La o adică, mai bine ar fi chemat ambulanța pentru nebuni, dacă avea în vedere comportarea celor din jur. Îl puteau lua pe Taffy ca să afle dacă fobia lui, legată de radiatoarele electrice și orice invenție făcută în baza acestora, era vindecabilă. Îl puteau ridica pe Damian ca să descopere dacă un individ atât de leneș și supărător își pârlea hainele din catifea când nici măcar nu era rugat să o facă. O puteau pune și pe Sally sub lupă, ca să constate dacă nu cumva toată materia cenușie din creierul ei i se scursese într-o noapte printr-o ureche, după ce dormise pe o parte; pesemne că vreo veveriță i se strecurase prin nas și rosese niște cabluri din căpățâna ei. Și asta putea fi o explicație. Iar dacă tot făceau investigații, poate o examinau și pe Lucretia, ca să-i spună și lui dacă era dispusă să se culce cu el.

Li s-a cerut să nu se îndepărteze prea mult de casă și să aștepte să fie chemați de sergentul-detectiv Vine. După ce a respins oferta lui Damian de a juca o partidă de snooker legați la ochi, Duffy s-a trezit în grădină, sperând ca un nătărău că o va întâlni acolo pe Lucretia. N-a dat decât peste Taffy, care ținea un volum gros pe genunchi. Când s-a

apropiat, Duffy a tușit insistent, știind că persoanelor care au stat în detenție – chiar și foștilor condamnați, incredibil de reeducați, care nu ți-ar fura nici măcar mătreața de pe guler – nu le place să fie luate prin surprindere. Asta le face iritabile, iar orice iritație pe care o simt acestea devine foarte dureroasă pentru intruși.

Taffy a ridicat scurt privirea de pe pagină, de parcă ar fi fost vreun decan de la Oxford pe care îl deranjează un spălător de geamuri. „Hei", a gândit Duffy, „nu încerca să mă reduci și pe mine la tăcere. Doar n-ai urcat pe scara aceea alunecoasă atât de repede." Premeditat, s-a așezat pe bancă, alături de Taffy. La fel de premeditat, Taffy a continuat să se prefacă că citește. Duffy a aruncat o privire la titlul cărții. Se numea *Teorii privind revolta socială.* Uite că citea fără să-și miște buzele sau să urmărească cu degetul fiecare rând, ca o salamandră șerpuitoare.

— E bună, nu? a întrebat el, după o așteptare plină de tact, când Taffy ajunsese la sfârșitul unui capitol.

— Cam simplistă. Nici nu-mi vine a crede că nu l-a citit pe Laing[5].

— Acoperă golurile din lecturile unora. Apropo, care-i poanta la gluma despre măicuța cu sânii mari?

— Poftim?

Taffy s-a răsucit spre Duffy, ceea ce a făcut ca umerii masivi să i se rotească. În felul acesta capul lui Taffy a devenit ridicol de mic, însă nimănui nu i-ar fi venit să râdă dacă ar fi simțit privirea acestuia.

— Lucretia mi-a zis că-ți place să spui gluma asta la un pahar de tărie.

— S-ar părea că și-a bătut joc de tine.

Taffy a dat să-și întoarcă torsul spre carte, de parcă n-ar fi putut citi decât dacă stătea cu pieptul spre pagină.

— Încă te mai păstrezi în formă? (Taffy a înghețat, oare?) Și eu am niște greutăți acasă, a continuat Duffy, referindu-se la ganterele de care se împiedica mereu în dulap. Te cam obosesc, nu-i așa?

— Nu, dacă tragi constant de ele. Trebuie să depășești bariera aceea a durerii, atâta tot.

— Cred că n-am reușit niciodată să trec de bariera asta. Eu unul, prefer să joc pe post de portar.

— Pari cam scund pentru un portar.

Duffy nu s-a lăsat prins în joc. A continuat să lanseze întrebări-capcană, dar fără succes.

— Cred că pregătirea mea fizică ar fi mai bună dacă aș trece la alt sport. Nici snookerul nu-ți prea menține mușchii în formă. Nici măcar dacă joci în stilul lui Damian și al lui Sally. (Taffy a rămas în așteptare.) Ai văzut cum procedează?

— Nu.

— Ea își scoate chiloții și stă la un buzunar de colț, iar el încearcă să introducă bila, știi tu unde.

— Păi e bine, atâta vreme cât n-o iau caii din loc, nu?

Taffy a revenit la lectura din *Teorii privind revolta socială.* Duffy s-a întrebat cum ar trebui să procedeze ca să-l scoată pe Taffy din starea aceea de detașare. Greu de găsit o soluție, evident. Era ceva tipic pentru foștii condamnați. După ani și ani petrecuți la răcoare, la ieșire, acestora ori le sărea țandăra din te miri ce, caz în care aveau șanse foarte mari să se trezească imediat în spatele gratiilor, ori învățau să se stăpânească. Taffy își păstra calmul atât de bine, încât nici măcar nu se vedea cât de sâcâit era de insistența lui Duffy. Pentru a-l scoate din ale lui, era nevoie de multă experiență. Duffy și l-a imaginat la Maidstone sau în alt loc de detenție: flotări și ridicări în brațe zi de zi în celulă, vizite bine calculate la capelă și bibliotecă, o nouă abordare, politicoasă, a gardienilor – toate, pentru a-i convinge pe membrii

comisiei de acordare a eliberării condiționate că se potolise și că eliminase din comportament ieșirile antisociale. Uneori acest lucru se întâmpla pe bune, desigur, dar de cele mai multe ori, deținuții reușeau doar să mimeze acea seninătate proaspăt descoperită.

Unul dintre lucrurile care îi ajutau să joace acel nou rol era tutunul contrafăcut. De multe ori, când nu se găsea vreo căsătorie în familia regală sau vreun amant al unei stele de cinema ca să se umple pagina întâi, ziarele de scandal scoteau de la naftalină bine cunoscuta poveste privind traficul de droguri din închisorile Maiestății Sale. Era extrem de șocant să afli că răufăcătorii încă reușeau să comită infracțiuni chiar dacă aveau cazare în celule, că eroicul câine-polițist Freddie Adulmecilă depistase un miligram de hașiș în anusul nu știu cărui condamnat pe viață; iar dacă în închisorile Maiestății Sale nu domneau legea și ordinea, atunci ce speranță mai exista să realizezi asta în societate și, apropo, dacă te săturai de toată vorbăria aceea, puteai să întorci pagina și găseai o demnă urmașă a Belindei Blessing, ale cărei țâțe te loveau peste ochi. Orice asemenea investigație se încheia, normal, cu o declarație înțepată a Ministerului de Interne, care se angaja cu hotărâre să elimine consumul de droguri în centrele de detenție din Marea Britanie. Duffy știa însă, iar dacă cei de la minister nu știau, erau niște nătărăi, că persoanele care efectuau percheziții în închisori dădeau uneori dovadă de superficialitate. Gardienii erau perfect conștienți că dacă deținutul fuma o țigară groasă, pregătită de el însuși din tutun primit de acasă, atunci riscul ca el să coboare de pe prici și să înceapă să vânture prin aer o bară din fier smulsă de cine știe unde nu era chiar atât de mare. Pe vremuri, se puneau unele chestii în ceaiul deținuților, ca să-i calmeze. În prezent, însă, deținuții înșiși preferau să-și pună diverse substanțe în ceai sau în țigări și, fiindcă tot veni

vorba, gardienii nu se deranjau să-i împiedice. Având în vedere aglomerația și plictiseala din închisoare, obiceiul nu constituia o surpriză chiar atât de mare. Gardienii se prefăceau că nu simt mirosul cam ciudat al fumului, iar condamnații înțelegeau că paznicii știu, dar nu intervin. Am priceput ce joc faci, fiule. Atâta vreme cât nu ne faci necazuri șeful cel mare n-o să afle. Dacă faci vreo prostie, nici n-o să prinzi de veste când o să-l pun pe Freddie Adulmecilă să te caute atât de adânc, încât doar labele din spate și coada or să-i rămână afară. Ai priceput, tinere?

— Deci ai ieșit cu aprobare? l-a întrebat Duffy cu glas scăzut. Taffy a închis *Teorii privind revolta socială* și s-a întors spre el.

— Știi ceva, chiar dacă ai furgoneta aceea de doi bani și instalezi sisteme de alarmă care nu funcționează, tot miroși a polițist de la o poștă.

— Păi, e normal, nu? a zis Duffy, ridicându-se. Și ce te face să crezi că tu nu miroși a fost condamnat?

Sergentul-detectiv Vine, care nu se sinchisea nici cât negru sub unghie dacă puțea sau nu a polițist, trebuia să revină la Braunscombe Hall abia spre sfârșitul după-amiezii, dar nu l-a deranjat să o facă ceva mai devreme. Asta însemna măcar că scapă o vreme de anchetarea lui Jimmy Beckford, care nu ducea nicăieri. Aproape totul mersese ca pe roate – mai puțin partea esențială. Da, tabăra din pădure era a lui. Da, totul îi aparținea. Da, o cunoștea de mult timp pe femeia în chestiune. Da, ținea la ea. Nu, sentimentele nu erau împărtășite de amândoi. Domnule, am exagera cumva dacă am sugera că erai îndrăgostit, iar pe ea nu au interesat-o avansurile tale? Nu n-am exagera prea mult. Numai că, susținea Jimmy, nu el făcuse acea faptă. Unde se aflase între prânz și cină? Pe proprietate, dar nu aproape de tabără; de fapt, fusese în pădurea și pe câmpul de pe cealaltă latură a casei. Jucase jocuri de război. Înțeleg, domnule, și cât ai

practicat acele jocuri, ai văzut pe cineva? Da, îi văzuse pe Taffy, Vic, Belinda și Lucretia. Puteau aceștia să confirme că l-au întâlnit? A, nu, nu a fost vorba de întâlniri, doar i-am văzut. Dar ei nu te-au văzut, corect? Exact, tocmai acesta e rostul jocurilor de strategie. Pândă, observație, discreție, chestii dintr-astea. Bine. Hai să vedem lucrurile altfel: dacă ai fi în locul meu, ai crede ce ți se spune? Jimmy Beckford, care fusese reținut, dar încă nu fusese pus sub acuzare, s-a gândit îndelung, iar răspunsul lui l-a impresionat destul de adânc pe sergentul-detectiv Vine. Dacă ai ști cât de mult am iubit-o pe Angela, a zis Jimmy, ai înțelege că n-aș fi fost în stare să fac așa ceva. Barry Vine avea o experiență considerabilă ca bărbat căsătorit, în plus era și polițist; cu toate acestea, vorbele lui Jimmy l-au afectat într-un mod curios.

— Am o idee, a zis Duffy.

— Serios?

Sergentul-detectiv Vine nu avea prejudecăți față de foștii polițiști, deși își dădea prea bine seama că motivele pentru care unii dintre ei se alegeau cu acest titlu de „fost” aveau oarece legătură cu fapte nu tocmai cuminți, încă nu discutase serios cu acest tip care îl dusese direct la ascunzătoarea lui Jimmy Beckford; însă acțiunea aceea îl făcuse să aibă încredere în el.

— Cred că ai examinat lucrurile lui Jimmy. Ai găsit fotografia aceea din ziar care e găurită prin ardere.

— Când ai văzut-o?

— A, mi-am băgat și eu nasul. Eu am venit să repar sistemul de alarmă.

— Cum, ai pus senzori și în tabăra lui Jimmy?

— Nu tocmai. Ascultă, m-am gândit să-ți spun că Jimmy nu fumează.

— Știu. L-am întrebat deja.

— Aha.

— Dar a recunoscut că el a ars fotografia. Cu un băț aprins, luat din foc, a zis Vine. Deci nu e ceea ce crezi.

— Corect.

— Mai vorbim.

Duffy s-a dus pe terasă împreună cu Vic. Briza curată, proaspătă, mirosind ușor a trandafiri, i-a făcut să tușească.

— Tare-aș vrea să mai fumez, a zis Vic.

— Mda, fumul ar îndepărta și viespile.

— Da, corect.

— Vic, duci dorul vremurilor de odinioară?

Duffy nu se referise doar la acele vremuri, ci și la vechile locuri, mirosuri, afaceri necurate și oameni cam certați cu legea. Cunoscuse destui răufăcători, iar majoritatea, chiar și după ce se pricopsiseră cu o casă mare și un mic iaht amarat în portul de agrement, sau când ajungeau destul de influenți ca să mituiască vreun ministru mai naiv și să înceapă să aprecieze vinul roșu vechi, tot rămâneau cu nostalgii după un anumit loc pe care îl consideraseră felia lor. Câte o porțiune anonimă din uriașul oraș sclipea în amintirea lor ca un sătuc – cu un vicar prietenos (trimis la închisoare pentru prietenia prea strânsă cu niște minori), măcelarul mereu zâmbitor (prins măsluind cântarele) și cu verdele pitoresc (unde iarba era presărată cu rahați de câine ca după un bombardament nimicitor). Dar „satul” era locul unde văzuseră lumina zilei, unde deprinseseră tehnica șterpelitului, lucruri care îi făceau sentimentali până la lacrimi. Poate că mămica lor locuia tot pe aceeași stradă, iar unii dintre amici, ale căror cariere nu merseseră la fel de bine, stăteau în continuare în apartamente aparținând primăriei, cu excepția perioadelor când erau cazați prin generozitatea Maiestății Sale. Felia preferată a lui Vic fusese un colțișor din Catford, mărginit de calea ferată și de stadionul unde se desfășurau cursele de ogari. Desigur, asta se întâmplase demult; înainte să fi făcut saltul până în

zona Buckinghamshire/Bedfordshire petrecuse câțiva ani în Lewinsham. Iar când o cunoscuse pe Belinda, locuia în elegantul cartier Blackheath care, pe lângă multe alte avantaje, îl avea și pe acela de a fi foarte aproape de firma Laski & Lejeune.

— Chestia cu vremurile de odinioară, a zis Vic pe un ton filosofic, e că atunci nu păreau să fie alte vremuri.

— Așa e mereu, nu?

— Dar la vremea respectivă nu le vezi așa, corect? Niciodată nu te gândești că într-o bună zi totul va deveni amintire. Ia ziua asta, de exemplu, peste mult timp, te gândești la ea și constați că a rămas în trecut. Parcă ți se învârte puțin mintea, nu?

— Așa ești tu, prea profund, serios, a zis Duffy.

L-a măsurat pe Vic: un bărbat solid, cu fața ușor congestionată, trecut bine de vârsta medie, care nu purta haine ca unul care a fost vreodată la țară, fără a mai vorbi de faptul că nu trăise niciodată acolo. Duffy s-a întrebat dacă Belindei nu i se părea caraghioasă îmbrăcămintea lui. Vic arăta tot ca un neguțător stradal destul de înstărit, un băiat de cartier care reușise în viață, iar acum își putea permite să plătească pe cineva ca să se ocupe de chioșcul lui, în timp ce el se ducea la un meci de fotbal.

— O vezi des pe prima doamnă Crowther?

— Țin legătura cu ea. Dar să nu te scapi față de Belinda. Duffy a dat din cap în semn de promisiune. Păi, nu te poți rupe chiar așa de viață, nu? Și acum are și picioarele astea, înțelegi?

— Îmi pare rău, Vic.

Duffy era contrariat. Dar nu avusese picioare și înainte? Ținea minte că Bessie Crowther avea pe vremuri niște picioare foarte viguroase, încercând chiar cu unul dintre ele să despartă verigheta de restul corpului lui Vic, asta într-o seară, demult,

când el sosise la locuința acestuia și încercase să-l aresteze.

— Cică ar avea probleme cu circulația, așa zic doctorii. În fine, trebuie să meargă la control. A rămas în căsuța pe care ne-am luat-o când ne-am căsătorit. N-am reușit să o vând, iar când ne-am despărțit, eu am zis că, dacă vrea, poate rămâne acolo.

— Bel nu știe nici despre asta, nu?

— Că mai am casa? Nu, ar sări până în tavan dacă ar ști. Vezi tu, situația e cam complicată. Bel a fost convinsă că atunci când ne-am cunoscut căsătoria mea era pe ducă. Mda, așa era, numai că motivul, dacă înțelegi ce vreau să spun, era Bel. Altfel, cred că eu și Bessie am fi rămas împreună. Bel nu mi-a mai ieșit din minte din clipa în care mi-au căzut ochii pe ea. Ce să fac, sunt și eu om; nu puteam să o abandonez chiar așa pe Bessie. Uneori, când ajung la Londra ieșim în oraș ca pe vremuri. Un pahar de sherry, pește cu cartofi; asta-i place și asta primește.

Cred că e plăcută schimbarea asta după toate mâncărurile cu pretenții care i se servesc aici, a gândit Duffy. Și totul îl caracteriza perfect pe Vic: împăcarea cu ambele părți, până și în cele două căsătorii. Pesemne că simțea un soi de fior ciudat când o săruta pe cea de-a doua soție de rămas-bun ca să plece pentru a petrece o seară în oraș cu prima. Asta îl făcea să se compare cu o salamandră care trecea prin foc.

În afară de jongleria între cele două căsătorii, oare cum jongla cu propriile finanțe? Două locuințe, caii, toți oaspeții aceia, servitorii.

— Mai ai spălătoriile acelea? l-a întrebat Duffy pe neașteptate.

— De ce? Ai vreo nemulțumire?

— Nu. Dar dacă tot ai adus vorba… Ba nu, lasă. (Asta nu avea legătură cu treburile curente.) Dar magazinele de închiriat casete video?

— Acum primesc ajutor de la asigurări sociale, Duffy, tu ce credeai?

— Dar ceilalți au slujbe?

— Ce vrei să știi, dacă plătesc chirie la mine sau sunt locatari ilegali?

Vic începuse să devină bănuitor.

— Nu, eram curios. Sally, de exemplu, din ce-și câștigă existența? E și ea agent imobiliar?

— Astea sunt întrebări de polițist, să știi. Sau poate că așa se procedează la Londra. Aici nu ne interesează așa ceva. Vrei cumva să te însori cu ea?

— Poate, a zis Duffy.

În acest caz, ea nu va mai trebui să meargă prea departe când va dori să se distreze, dezumflându-ți cauciucurile.

— Tăticul ei are ceva bani. Când avea douăzeci de ani, s-a căsătorit și a primit niște bani. Se ocupă de artă. Vinde desene ciudate, dacă vrei neapărat să știi. Nu mă-ntreba cât câștigă, fiindcă eu n-am cumpărat niciunul de la ea.

— Mă surprinde că poate desena ca lumea.

Surpriza ar fi fost să-și găsească creioanele.

— Păi nu desenează. Și asta se numește într-un fel…

— Ce anume?

— Chestia asta, când nu poți desena ca lumea. Adică, pictezi un câine și-ți iese ca o maimuță. În lumea lor, stilul ăsta are un nume.

— Am înțeles. Iar Bel?

— Ce-i cu ea? Vrei să-i vezi extrasul de cont?

— Nu. Mă-ntrebam dacă și ea duce dorul vremurilor de odinioară.

— Aha. Ce anume, modelingul? Nu cred. Acum n-o interesează decât caii. A, și e mămoasă, bineînțeles, cu micuța Nikki. Apropo, Duffy, felicitări!

— Cu plăcere.

— Te-ai descurcat frumos cu lingurile. Impresionant. Mare lucru să angajezi pe cineva

care să poarte de grijă unuia dintre oaspeți, iar după ce persoana respectivă e răpită și aproape violată, acel cineva reușește să stoarcă o mărturisire de la propriul tău copil că a plasat niște linguri de două parale sub patul uneia dintre servitoarele tale. Ia zi, Duffy, cum de-ai reușit? Ai bătut-o cu furtunul, ai băgat-o în apă, ai privat-o de ceva?

— Acum am priceput. I-am spus că amprentele ei erau pe linguri.

— Vechiul truc, așa-i?

— Încă dă rezultate.

— Cu mine n-a mers niciodată.

Duffy și-a adus aminte de vremurile de altădată, când se primeau telefoane de amenințare de la Laski & Lejeune.

— Nu, n-a mers. Apropo, dacă Nikki vă cere mănuși, în locul tău aș începe să țin lucrurile sub cheie.

— Și cu ce ne confruntăm acum, Duffy? Văd că am avansat, nu mai avem o găinărie oarecare.

— Mda, incendierea mașinii ne dovedește că nu e vorba doar de Jimmy.

— Presupunând că n-a fost o veveriță.

— E doar o presupunere. Dar dacă îl vedem pe Jimmy vinovat și închis, mai avem ceva de rezolvat. Dacă nu îl considerăm vinovat pe el, chestia se schimbă. Ori am putea avea două chestii, care s-au suprapus din întâmplare.

— Îmi plac exprimările clare ca asta, l-a ironizat Vic. Ai putea pune asta pe hârtie și te faci cu bani.

— Dacă e pe hârtie cu antet. M-am gândit la asta, dar nu m-aș descurca cu TVA-ul. Problema e, cine-și face de cap? Avem de-a face cu cineva dinafară, sau e vorba de distinșii tăi oaspeți? De pildă, ce părere ai de Angela și Taffy?

— Poftim? Nu cred. Sărmanul Taffy. Atâtea bănuieli în ce-l privește…

— De pildă, tu l-ai aruncat pe Ricky în lac, adevărat?

Întrebarea venise la țanc. Vic tocmai se pregătea să spună: „Nu”, când și-a dat seama că singura persoană care îl aruncase în lac era și persoana care îl pescuise. S-a oprit și a schimbat replica:

— Cum adică, l-ai găsit pe Ricky?

Duffy a pufnit în râs.

— Cred că ești la fel de nesigur pe tine ca și mine.

— De ce Dumnezeu să fac așa o chestie? a întrebat Vic, cu aerul cetățeanului nevinovat, care cheamă firma Laski & Lejeune în ajutor.

— Câinele e principala piesă din toată afacerea. Cred că am rezolvat o parte a chestiunii, dar mai e mult până departe.

— Unde-i Ricky?

— În Londra, cu mațele scoase pe o masă de disecție.

— Deci Jimmy l-a găsit?!

— Jimmy l-a găsit. Problema e: cine l-a omorât și cine l-a aruncat apoi în apă? De ce ar comite cineva prima faptă, apoi pe a doua? De ce nu l-a azvârlit în apă de la început, dacă asta voia? Așadar, singura concluzie de bun-simț sună așa: sunt două persoane, fără legătură între ele. Cineva care, presupun eu, a ținut să-i facă un rău Angelei, apoi ție.

— Mie.

Asta nu era o întrebare și niciun protest, pornind din nevinovăție; părea mai curând o sugestie.

— Fără cadavru, nu avem crimă. Fără crimă, nu avem poliția pe cap. Isteț, serios. Pe de altă parte: fără cadavru, nu avem criminal; fără criminal, nu se face dreptate. Dar e o chestiune de priorități.

— Deci, dacă eu sunt numărul doi, numărul unu cine e?

— Nu știu. Sincer nu știu.

— La telefon, domnule Duffy.

Doamna Colin îi zâmbea cu gura până la urechi. A continuat să-i zâmbească și în timp ce Duffy a

urmat-o în casă și a mers pe coridor. Femeia n-a scos o vorbă. Dar nici nu era nevoie.

Când a ieșit din nou în aerul nesănătos, Duffy a clătinat din cap.

— Cred că-mi ajunge pentru azi, l-a anunțat el pe Vic. Mi se învârte capul. Mă duc să primesc o lecție de snooker. Transmite-i cele bune sergentului-detectiv dacă o să aibă nevoie de mine.

— Cine te-a căutat?

— Nu-mi împrumuți o cravată? De preferat fără prea multe semne heraldice pe ea.

A parcurs cei opt kilometri până la Winterton House cu viteză redusă. Și pe alte drumuri, mai înguste decât M1 se creau situații periculoase. La țară se mai schimbase lumea, din câte știa el, și se găseau mulți care conduceau ca nebunii, chiar dacă nu aveau acte în regulă. Atent, a pătruns pe aleea de la Winterton House, prin dreptul unor stâlpi de intrare din piatră îmbătrânită de vreme. A rulat încet pe pietriș, ca nu cumva să o trezească pe mama lui Henry, în caz că aceasta își făcea somnul de după-amiază. Când a coborât din furgonetă, și-a îndreptat cravata maronie, ca o scrumbie afumată, pe care i-o împrumutase Vic. Acea adăugire de eleganță nu reprezenta un simplu gest de curtoazie; trebuia să-l ajute și la mânuirea tacului. Secretul era să-și plimbe degetele peste nod înainte de a se apleca pentru lovitură: musai să țină minte acel amănunt.

O femeie de vârstă și condiție greu de precizat i-a deschis ușa și, după o scurtă discuție, în ciuda înfățișării, a fost de acord să nu-l îndrume spre ușa de intrare a servitorilor. Henry a părut încântat să-l vadă și i-a strâns mâna.

— Mă bucur că ai telefonat. Mama a zis să stăm cu ea după lecție. Ceaiul se servește la 4:30 în seră.

— Ai auzit ce s-a întâmplat cu mașina lui Sally?

— Mda. Mi-a telefonat Ange. Groaznic. N-am venit, pentru că mama a avut o problemă și… în orice caz, n-aș fi fost de vreun folos.

Winterton House data din 1730; fusese locuită la un moment dat de un primar al Londrei, care apucase să se bucure de salariul funcției destulă vreme; avea o pivniță cu sticle prăfuite în toată regula, căci nu fusese proprietatea unui muzician rock care cânta purtând o pană în fund; iar sala de biliard, deși mai tânără decât casa cu mai bine de o sută de ani, rămăsese așa cum o gândise proiectantul – un sanctuar tăcut din mahon și piele veche, cu un iz de fum de țigară de foi. Duffy a tras aer pe nări și s-a prefăcut că asta îi amintea de ceva.

— Henry, spune-mi, te rog, la Braunscombe Hall se tratează multă lume?

— Să se trateze?

— Da, adică ia droguri. Știi la ce mă refer.

— Da. Știu. Nu sunt convins că… eu… de unde să știu? Nu cred că mă pricep la treaba asta. La cine te gândești?

— Păi, nu-i cunosc prea bine.

— Nu cred că Ange ar face așa ceva, a zis Henry. A tras perdelele grele, a dat deoparte husa de pe masă și, în timp ce o împăturea, a făcut semn către rastelul cu tacuri. Duffy a luat o bilă albă și a jucat-o de câteva ori, încercând mantele. În comparație cu masa aceasta, cea de la Braunscombe Hall semăna cu un câmp arat.

— Adevărată și minunată, Henry.

— E din 1866, făcută de Thurston. Și întreținută de firmă și în prezent. Acum nu mai găsești ardezie ca asta. Acolo, dedesubt, se află o bucățică din Țara Galilor.

— Fetru nou?

— Nu tocmai, se înlocuiește la fiecare cinci ani. Mama zicea că cel dinainte era destul de bun, pentru că își păstrase culoarea, așa că l-am schimbat pe furiș. Nu i-am spus nici că i-am pus și bandă nouă.

Henry era un jucător bun; iar aplecat deasupra mesei de biliard, arăta mai relaxat decât în picioare

și purtându-se normal. S-a dovedit a fi și un bun instructor, răbdător, dar ferm. Era, în primul rând, o recapitulare; în teorie, Duffy știa prea bine că nu trebuia să plece după lovitură, cum să continue jocul, cum să-și adapteze tactica la situația de moment; doar că trebuia să i se amintească mereu acele reguli. Henry a ținut să-i corecteze poziția.

— Dacă nu stai drept, nu lovești bine, iar dacă nu lovești corect, nu controlezi bila. A făcut apoi o demonstrație, iar Duffy s-a străduit să-l imite. Nu are importanță că picioarele nu stau paralel atâta vreme cât nu te simți încordat. Duffy n-a priceput imediat ideea aceea. Uite, așază-te pe poziție, și, scuză-mă, ține-ți picioarele exact unde sunt acum, scuze.

În atmosfera crepusculară a acelei încăperi victoriene, destinate gentlemenilor, Henry și-a pus mâinile pe coapsele lui Duffy și l-a tras ușor, ca un osteopat priceput. Duffy și le-a mișcat și a rămas rigid. Henry și-a retras mâinile.

— Ești invitatul meu, a murmurat Duffy în barbă.

La ora 16:25 lecția s-a terminat, iar Henry s-a dus să se pieptene înainte de a servi ceaiul cu mama. Duffy nu simțea nevoia să-și aranjeze părul. În schimb, și-a netezit cravata de culoarea scrumbiei afumate.

— Bună ziua, tinere. Ce cravată lipsită de gust porți, l-a întâmpinat mama lui Henry. Stătea în seră, pe un scaun împletit din răchită, înconjurată de plante pe care Duffy ar fi fost în stare să le identifice doar dacă ar fi urmat un curs la Kew Gardens.

— De fapt, nu este a mea.

— Atunci de ce Dumnezeu o porți? (În vârstă de aproape optzeci de ani, avea o statură dreaptă, osoasă, cu ochi albaștri și tăioși, iar părul alb îi era tuns scurt; purta o rochie din mătase de un verde-deschis, despre care Duffy a bănuit că fusese foarte scumpă cu vreo zece ani înainte de nașterea lui, și

pantofi sport, de culoare roz.) Deci tu ești noul partener de biliard al lui Henry?

— Îmi dă lecții. Sunt foarte utile.

— Mă bucur să aud că e și el bun la ceva. Întotdeauna mi s-a părut nepriceput la majoritatea lucrurilor. (Duffy a ridicat privirea spre Henry, care rămăsese imperturbabil. Pesemne că de ani de zile avea parte de acel tratament.) Iar tu stai la Hall cu escrocul acela, cum îl cheamă?

— Vic Crowther. Cravata e a lui, apropo.

— Asta nu mă surprinde câtuși de puțin. Singura întrebare este dacă a plătit-o cu banii lui.

— Mamă!

— Păi sigur că e un escroc. Cineva ca el nu ajunge proprietar la Hall decât dacă e răufăcător, asta se înțelege de la sine.

Duffy nu reușea să-și dea seama dacă mama lui Henry era atât de răutăcioasă pentru că era o aristocrată sau pentru că era bătrână, ori dacă era o combinație a celor două ipoteze. Sau poate nu avea legătură nici cu una, nici cu alta: era doar rea, și cu asta, basta.

— Și tu ai văzut-o pe fata care foarte curând o să-l facă pe Henry cel mai fericit bărbat din lume?

— Angela. Da.

— Și ce părere ai?

Chiar, ce părere își făcuse?

— N-am văzut-o prea mult.

— Ești un bun diplomat, îndeosebi în fața îndrumătorului tău la biliard. Se vede de departe că e nevrotică.

— Mamă!

— Singurul lucru de care nu mi-am dat seama, deoarece purta o îmbrăcăminte ieșită din comun atunci când mi s-a permis să o întâlnesc, a fost dacă are coapse care să-i permită să aibă copii. I-ai examinat coapsele?

Duffy a încercat să-și amintească.

— Cred că vor face treaba, a sugerat el prevăzător.

— Vor face treaba? Vor face treaba? Înțeleg ce vrei să spui. Dar Henry va fi în stare să facă treaba?

— Mamă, te rog.

— Poate că ar fi mai bine dacă familia asta ar dispărea treptat. În fine, a zis ea, încrucișându-și picioarele și, bineînțeles, pantofii sport roz, s-ar putea ca fata să intre la menopauză până va ajunge în fața altarului. Sunt convinsă că mai vrei o ceașcă de ceai.

— Chiar mă gândeam, a spus Duffy.

— Am auzit că a avut un necaz zilele trecute.

Ia te uită ce se petrece, a gândit Duffy. Îi venea greu să țină pasul cu amestecul acela de afirmații de necontrazis și afirmații subtile.

— Adevărat, a avut un necaz. A încercat cineva să o violeze.

— A încercat? Ce-au ajuns și bărbații în zilele noastre? Când eram eu tânără, ar fi reușit. Doar violul e alt nume ce se dă căsătoriei, nu?

— Nu știu. Eu n-am încercat.

— Ce anume, violul sau căsătoria?

— Niciuna, nici alta.

— Mm. Asta înseamnă că ești burlac, ca și Henry al meu?

— Îhâm.

— Doar nu cumva ești homosexual, ca atâția alții?

Bătrâna a pronunțat cuvântul fără un dispreț perceptibil, deși a accentuat prima silabă.

Duffy a socotit că era prea complicat să explice, de aceea a dat din cap și a zis:

— Exact.

— Fascinant. Să știi că n-am cunoscut pe cineva care să recunoască. Te rog să mai vii la ceai și să-mi povestești cum o faci. Mereu m-am întrebat ce și cum. Desigur, dacă supraviețuiești.

— A, o să supraviețuiesc.

— Dar am auzit că picați ca muștele, nu-i adevărat? Mi s-a spus că a apărut boala asta nouă

care o să curețe lumea de poponari, după cum îi numea defunctul meu soț. Sper că exprimarea nu ți se pare jignitoare.

— Cred că e cam exagerată.

— Așa scrie în ziare.

— Ziarele sunt pline de atitudini homofobe, a spus Duffy.

Păi, de ce nu? Mă crede un poponar de rând, care poartă o cravată urâtă. De ce să nu-i arăt că știu și eu câteva cuvinte mai complicate?

— N-am mai auzit termenul acela, a zis mama lui Henry. Cred că e modul politicos de a spune că nu-ți plac fetițele. (Henry s-a ridicat și și-a pus ceașca pe tavă.) O să-l mai inviți pe prietenul tău, da? a fost replica de despărțire din partea bătrânei de pe scaunul de răchită. Abia aștept să aflu ce se mai întâmplă cu trecerea vremii.

Pietrișul de pe aleea de la Winterton House părea mai elegant decât cel de la Hall. Pesemne că exista și pietriș mai elegant. Sau poate că cel de pe aleea lui Vic fusese cules de pe drum, pierdut de vreun camion cu obloane defecte.

— Mama ta e o persoană deosebită.

— Nici nu știu cum să-mi cer scuze…

Henry era pe punctul de a roși.

— Lasă. E ca o adiere de aer proaspăt față de unele cunoștințe. Dar dacă ții neapărat să te scuzi, îmi mai poți da o lecție. Nu cred că sunt suficient de sigur pe mine ca să-l bat strașnic pe Damian.

— Cu plăcere.

•

Când a revenit la Hall, sergentul-detectiv Vine plecase deja. În următoarele douăsprezece ore trebuia să-l pună pe Jimmy sub acuzare sau să-l elibereze. Pe amărât nu îl interesau prea mult propriile drepturi, așa că trebuia să se consoleze cu oricare dintre soluții. Rămășițele mașinii lui Sally fuseseră protejate cu o frânghie care n-ar fi descurajat nicio veveriță. Când a deschis ușa să intre, Duffy a dat de Damian, care l-a admonestat.

— Băiat rău ce ești!

— Poftim?

— Polițaii. Nu-i deloc ușoară soarta de polițai. Păi să o ștergi, părăsind locul unei infracțiuni! A trebuit să le povestesc că am salvat singur mașinile. Că le-am tras cu dinții, în vreme ce mulțimea ovaționa.

— Pariez că te-a crezut.

— Aici a fost buba. Nu m-a crezut nici când i-am spus adevărul. Doar pentru că arăt bine, jivina aceea de sergent-detectiv a considerat că nu știu ce este aceea o osie. A zis că va trebui să coroboreze faptele mele de eroism. Iar tu, tu unde-ai fost? Puteam să jur că ai fugit din țară.

— Am avut… Duffy s-a oprit. De fapt, am luat ceaiul cu mămica lui Henry.

— Și-ai rămas în viață? Cred că ai purtat vreun costum de protecție pe sub haine.

— Ba nu, chiar mi-a plăcut. Nu-s convins că m-aș căsători cu ea. (Duffy s-a privit din cap până-n picioare, de parcă ar fi vrut să spună: „Dar cine s-ar căsători cu tine?") Apropo, ce s-a întâmplat cu tatăl lui Henry?

— I-a plesnit timpanul probabil, și a murit, așa-mi imaginez. Habar n-am – s-a întâmplat înainte ca Damian să se afle prin zonă.

Duffy a chicotit. Aducându-și aminte de mama lui Henry, și-a dat seama de ce arhitecții oamenilor de viță nobilă rezervau anumite părți ale casei doar pentru gentlemeni. Se refugiau acolo, asta făceau. Iar mamele tuturor oamenilor care se numesc Henry purtau pantofi sport de culoare roz ca să-i poată fugări și să afle ce se petrece peste tot.

— Am avut impresia că îl cam pune la punct de Henry.

— Nu cred că Henry o mai ia în seamă. Are căutătura aceea – înțelegi tu, ca un exemplar mai inteligent din rasa Aberdeen Angus – și uneori câte un zâmbet discret, dar probabil că mintea lui e la ani-lumină distanță.

— Damian, nu cumva ești scriitor?

— De ce mă întrebi?

— Păi, folosești cuvinte pe care nu le-am mai auzit la alții.

— Fac și una, și alta, a zis Damian, într-o manieră care făcea cinste gazdei sale. Am… ambiții.

— Mă bucur. A, și noroc, prietene. (Duffy era cât pe ce să devină ironic; plăcută surpriză să spună, indiferent cât de confuz, că ar dori, mda, să aibă o slujbă sau încă o activitate cândva în viitor.) Ea ce părere are despre Henry? De faptul că se leagă pe viață.

— Că se căsătorește. Mda, s-a mai schimbat și ea, bineînțeles. Vreme de patruzeci de ani l-a tocat permanent pe Henry că are datoria, ca unic fiu, să țină steagul sus, și imediat ce el aduce acasă câte-o fată și spune că aceea e aleasa lui, ea începe să ridice obiecții.

— N-o place pe Angela?

— N-are mare legătură cu Ange, așa cred. Ține cu orice preț să-l facă pe Henry să fie mereu în mișcare. Pesemne faptul că Ange nu mai e adolescentă i-a oferit un motiv de dispută. Întreabă ce rost are să te căsătorești cu cineva care nu-ți mai poate oferi urmași. Zice că Henry ar putea la fel de bine să conviețuiască și cu o oaie, într-un adăpost din piatră.

— A afirmat ea așa ceva?

— Așa ne-a spus Henry. Și, atenție, părea aproape amuzat de situație.

— Angela nu poate avea copii?

— Nu văd de ce nu. Din câte știm noi, s-ar putea să facă vreo doi cât de curând.

— Mă surprinde că Henry nu și-a ucis mama, a spus Duffy. Sau că n-a plecat de acasă.

— S-a încercat asta, din câte se pare. L-au expediat în Argentina. O ramură a familiei care are afaceri cu carne conservată de vacă, dacă nu mă

înșel. N-a rezistat acolo decât trei săptămâni. A luat repede avionul înapoi spre casă.

— Înseamnă că-i rău în Argentina.

— Facem o bilă înainte de cină? a sugerat Damian.

— Am de rezolvat câteva treburi, a răspuns Duffy. Poate peste o zi sau două.

— Aștept.

Damian a plecat către camera în care se afla masa de snooker arătând ca un câmp arat. Duffy a intrat în salon, unde Belinda citea revista *Cai și ogari,* iar Vic era aplecat asupra unui exemplar din *Piața valutară și piața de mărfuri.*

— Tocmai căutam un atelier de dezmembrări pentru Datsun, spuse Vic.

— Dezmembrări? Păi mai e ceva întreg?

— Întotdeauna se găsește câte ceva. În orice caz, Sally spune că e cam strâmtorată cu banii pe moment, de aceea i-am promis că încerc să rezolv cumva situația.

— Dar nu se poartă ca și cum ar fi mai strâmtorată.

— Așa e.

— Ar mai exista chestiile acelea demodate care se numesc slujbe, a zis Duffy.

— Vezi tu, pare ciudat, dar tinerii ăștia par să nu fi auzit de așa ceva.

Belinda a pufnit în râs.

— Vorbiți amândoi de parcă ați avea o sută de ani.

— Lasă, Bel, chiar tu ai spus, referindu-te la perioada cât ai lucrat, cât de mult s-au schimbat lucrurile în câțiva ani.

— Așa e, a răspuns cu precauție Belinda, nefiind sigură dacă analogia era corectă.

— Ce vrei să spui? a întrebat Duffy.

— Când m-am apucat de modeling, prin anii ’70 – Belinda a rostit acestea de parcă totul s-ar fi întâmplat pe vremea domniei reginei Victoria – *eu* îmi plăteam pregătirea. Am scos din buzunar o

groază de bani. Am învățat cum să pășesc, cum să stau, cum să-mi arăt hainele ca să le pun în valoare… (Și cum să pui în valoare anumite porțiuni din tine care țâșnesc din haine ca trenurile din tunel, a gândit Duffy.) Totul, înțelegi? Școala de modele. Acolo te învață chiar și să vorbești ca lumea. *Corect,* a adăugat ea cu un zâmbet. În fine, când te duceai la prima slujbă, știai, mai mult sau mai puțin, ce așteaptă de la tine. Și chiar și atunci erai tratată uneori ca o femeie ușoară.

— Serios? Duffy s-a străduit să dea glasului o nuanță cât mai sinceră.

— Da, sigur. Adică, eu făceam parte din noul val de modele. Eram naturală. Mai erau una sau două pe vremea aceea, sigur, nu vreau să le răpesc din merite, dar eu am fost cea mai bună. Înainte, manechinele arătau destul de artificial, ca o cremă de ou preambalată. Care doreau și una, și alta – și să se dezbrace, și să pretindă că n-o fac. Și atunci au încercat să mă elimine. Mă priveau cu superioritate, spunând că nu am un „șasiu clasic”. Așa se exprimau. Iar asta pentru că aveau sânii mici. Niște scorpii. Tonul vocii i-a rămas amical, semn că tot ea câștigase până la urmă, ajungând să locuiască în acea casă mare.

— Mie-mi place crema de ou preambalată, a zis Vic. Belinda l-a lovit cu palma peste genunchi, în glumă.

— Și acum?

— Acum? Dumnezeule, toate fetele cred că pot deveni fotomodele. Puștoaice de șaisprezece ani, abia coborâte din trenurile de Leeds și Bradford, plinuțe și care nici nu au corpul format, își dau bluzele jos imediat ce pun piciorul pe podium. Nici nu-și închipuie câtă muncă presupune asta. Au impresia că oricine e în stare.

— Poate că țara asta e puțin pe ducă, a sugerat Duffy.

S-a lăsat o tăcere care arăta că toată lumea a rămas pe gânduri. Cu un oftat, Belinda a lăsat

deoparte *Cai și ogari* și s-a îndreptat spre bucătărie. Vic s-a întors către Duffy și i s-a confesat:

— Apropo, amicul nostru polițist e supărat pe tine.

— Am aflat. Dar se întoarce, nu?

— Da, cred că s-a dus să-l pună pe Jimmy sub acuzare.

— Ei, o să-mi fac autocritica mâine.

— Cred, a spus Vic cu un aer gânditor, cred că Ricky a murit de moarte naturală și că vreun vagabond care trecea pe aici l-a aruncat prin fereastră.

— Ai văzut mulți vagabonzi pe aici?

— Duffy, există vagabonzi peste tot. Așa a ajuns țara asta.

Sigur, dacă existau atâția, ei se puteau amesteca printre oameni ca Vic, care stăteau bot în bot cu unii ca Damian, care îi periau pe unii ca Hugo, așa că toată lumea își putea da mâna și să cânte „De dragul vremii ce-a trecut”[6].

— Vic, înclin să cred că ideea e cam trasă de păr.

Duffy înțelegea de ce Vic gândea astfel și era firesc pentru cineva cu un trecut ca al său. Instinctul îi sugera să țină sub pălărie cât mai multe dintre afaceri. „Avem un viol ratat, apoi o mașină care explodează, plus polițiști care roiesc peste tot, de ce să le mai punem în brațe și moartea unui câine? Moarte naturală, un vagabond în trecere, dispariția cadavrului, iar cu asta am rezolvat problema. Vic îi sugera în mod discret să nu aducă vorba de tărășenia cu câinele față de polițiști atunci când va fi luat și el la întrebări. Poate că încerca marea cu degetul și se întreba cine îi telefonase lui Duffy în după-amiaza precedentă.

Dar dacă Vic păstrase tăcerea în legătură cu aruncarea lui Ricky în lac, Duffy a simțit că ar

putea răspunde cu aceeași monedă; chiar dacă era plătit de Vic. De aceea, s-a mulțumit să repete:

— Aș spune că ideea e cam trasă de păr, și apoi îl lăsă pe Vic să continue lectura revistei.

Telefonul acela schimbase situația destul de mult, iar Duffy trebuia să analizeze atent lucrurile. Îl plăcea pe bătrânul Vic, însă nu era sigur că i se poate confesa. Dacă i-ar fi arătat un cuțit cu pete de sânge pe el, Vic ar fi în stare să-l pună în chiuvetă și să-l spele. Dacă i-ar fi arătat un cadavru dezmembrat, cu bucățile învelite în hârtie și depozitate în șase cutii, el ar fi spus că îl uimea cât de inventivi erau unii când voiau să se sinucidă. Duffy înțelegea o asemenea reacție instinctuală, însă ea nu era mai niciodată utilă, decât că îi aducea lui Vic un anumit soi de calm. De aceea, Duffy s-a gândit ca pe moment să țină doar pentru sine unele amănunte; mai ales acela pe care i-l dăduse Jim Pringle la telefon.

Totul începuse cu câinele. Era o problemă-câine în două părți (ei, acum, după ce ajunsese pe masa de disecție a lui Jim Pringle, probabil erau mai multe părți). Duffy rezolvase partea a doua a problemei-câine; iar acea soluție putea fi cheia întregii afaceri. Și cum existau două probleme-câine, probabil că și afacerea avea două aspecte. Unul casnic, să spunem, și altul profesional. Sau două aspecte casnice care nu aveau cunoștință unul de celălalt. Sau două aspecte profesionale… Combinația aceasta de șarade îl făcea pe Duffy să înțeleagă cât de departe era de rezolvarea întregii probleme. Avea nevoie de ajutor. De două tipuri: casnic și profesional.

Ajutorul casnic se putea obține de la… ei bine, chiar de la cea care se ocupa de treburile casnice. Doamna Colin găsise două elemente care contribuiseră la salvarea ei în cazul lingurilor dispărute. Puterea rugăciunii și intervenția bărbatului din Londra, sosit cu furgoneta albă. Și, într-adevăr, puterea rugăciunilor îl adusese pe

bărbatul cu furgoneta albă până la Buckinghamshire/Bedfordshire ca să o ajute. Dacă cineva i-ar fi spus doamnei Colin că Nikki îi strecurase lingurile sub pat abia după sosirea lui Duffy, acest lucru nu i-ar fi tulburat nici credința, nici logica. Dumnezeu cunoștea mai demult răutatea din mintea micuței Nikki, iar Duffy era doar răspunsul temporal la asta; faptul că el sosise la Braunscombe Hall înainte de comiterea păcatului nu conta. Asta nu punea la îndoială eficacitatea rugăciunilor; la îndoială era pusă doar seriozitatea bărbatului cu furgoneta albă.

Camera doamnei Colin rămăsese la fel de frustă ca și la vizita precedentă a lui Duffy. Strângerea bagajelor, iar curând după aceea, despachetarea, nu influențaseră înfățișarea acelui loc; mai ales că asemenea operații nu luau prea mult timp. Doamna Colin a zâmbit generos când Duffy a întredeschis ușa, a intrat și s-a așezat pe pat. Doamna Colin nu găsise prilejul potrivit să-i mulțumească verbal lui Duffy pentru acțiunea lui salvatoare, însă cum ea nu adusese vorba despre asta până atunci, a procedat la fel și în acele momente; s-a mulțumit să-i zâmbească. Poate socotea că un gest, un zâmbet, o serie de surâsuri reprezentau o modalitate mai sinceră de a-și dovedi recunoștința decât câteva cuvinte într-o limbă străină, în care nu putea avea încredere; ori poate considera că Duffy era un simplu agent al ajutorului ceresc: cuvintele rostite în semn de recunoștință trebuiau împărțite între Dumnezeu și sfintele surori de la Biserica Sfânta Fecioară a Pocăinței, care se rugau pentru siguranța morală a celor care slujeau departe de casă.

— Doamnă Colin, a început Duffy, avem unele necazuri.

— Noi?

Doamna Colin, stând dreaptă pe un scaun, în fața uneia dintre toaletele abandonate ale Belindei, l-a privit alarmată. Alte necazuri, așa de curând?

— Nu, nu *noi.* Nici tu, nici eu.

— Aha.

Dar dacă nu era vorba de el sau de ea, de ce spusese „noi”? Doamna Colin era ferm convinsă că de cele mai multe ori chipul poate vorbi mai limpede decât limba.

— Nu, mă refeream la necazurile de la Hall, de aici.

— Necazuri aici?

Adică, alte necazuri, la asta se referea.

— Necazul cu câinele, doamnă Colin. Necazul petrecut domnișoarei Angela în pădure. Necazul legat de mașina domnișoarei Sally.

Doamna Colin a dat din cap. Știa despre toate necazurile *acelea.* De ce îi spunea ceva ce deja știa? De ce venise în camera ei, se așezase pe pat, îi zâmbise și-i spusese lucruri care le erau familiare amândurora? Prin mintea doamnei Colin a trecut un gând interesant, de aceea i-a întors zâmbetul lui Duffy, deși de data asta mai sfios. Omul din Londra era scund, cu păr negru și foarte bine făcut. La fizic, semăna mai mult cu bărbații din țara ei; aici, clima umedă și capricioasă aducea pe lume bărbați înalți și blonzi cu burtă, cărora le curgea nasul mai tot timpul. În orice caz, aceasta era părerea generalizată a doamnei Colin despre rasa în mijlocul căreia muncea. Pesemne că bărbatul acesta cu furgoneta albă…

— Chestiunea e, doamnă Colin, că domnul Crowther m-a rugat să-l ajut. Să descopere ce s-a întâmplat.

— Polițistul…

— Domnul Crowther e recunoscător polițistului pentru ajutorul acordat, și cooperează deplin cu autoritățile, dar crede că ajutorul pe care l-aș putea da poliției la, în fine, cunoștințele speciale pe care le am…

Duffy vorbea prostii și era perfect conștient de asta.

— Domnul Crowther te plătește pentru asta?

Nu era tocmai întrebarea anticipată de Duffy. Doamna Colin l-a privit fix. Una dintre oglinzi i-a oferit lui Duffy o imagine din profil a femeii. Îl privea fix.

— Da, cam așa cred.

— Și vrei să te ajut, să-ți spun ceva?

— Mm. Mda. Speram…

— Atunci tu o să mă plătești.

— Poftim?

Doamna Colin a izbucnit în râs. A deschis sertarul din stânga jos și a scos un pliculeț pe care i l-a întins lui Duffy.

— Acesta e un plic din hârtie de Manila, a zis ea, repetând una dintre glumele sale răsuflate. Îl trimit în Filipine. (Apoi s-a întors cu spatele la Duffy.)

El a privit adresa imprimată cu litere roșii; era a unei biserici, pesemne din orașul natal al doamnei Colin. Și-a scos portofelul, a vârât o bancnotă de zece lire în plic, a stat puțin, s-a întrebat dacă mita dată personalului casnic al lui Vic se putea recupera de la Vic drept cheltuieli impuse de investigație, și a mai adăugat o bancnotă de zece. În timp ce lingea partea gumată a plicului, și-a dat seama că doamna Colin, cu o privire aruncată pieziș în oglinda laterală, îi ținuse sub observație impulsul caritabil. A lăsat impresia că aprobă gestul, apoi a zâmbit discret și a pus plicul înapoi în sertar.

— Doamnă Colin, lucrezi la domnul și doamna Crowther de…

— Cinci ani. Doi în Londra, trei la țară.

— Și ești fericită aici?

— Foarte fericită.

— N-ai necazuri?

— Nu. N-am.

Asta semăna cu discuția avută cu polițiștii. Poate că trebuia să-l invite și pe sergentul-detectiv să sprijine surorile sfinte de la Biserica Sfânta Fecioară a Pocăinței.

— Doamna Crowther m-a rugat să-ți spun că ține să-mi răspunzi la întrebări cât de sincer poți. (Doamna Colin a dat aprobator din cap. Ce credeau polițiștii ăștia englezi? Și-a dus ușor mâna la umflătura de sub bluză, făcută de figurina Mântuitorului pe care o purta la gât. Spre deosebire de sergentul-detectiv, bărbatul acesta scund și solid cu furgoneta albă nu avea carnețel. Pesemne că ținea minte toate răspunsurile.) Ai văzut pe cineva în apropierea mașinii domnișoarei Sally înainte să ia foc?

— Nu.

— Au avut loc certuri?

— Certuri?

— În casă. Ai văzut pe cineva supărat pe altcineva?

— Domnișoara Blessing e supărată.

— Pe cine?

— Nu, vreau să spun că e supărată. Așa e ea. Deseori, (În fine, doar domnul Duffy îi ceruse să fie sinceră.) Și domnul Damian e cam obraznic. Neobrăzat.

— Dar fără certuri.

— Fără.

— Și de când ești aici, la țară, ai văzut ceva… nepotrivit? Adică, ceva urât?

— Domnul Hardcastle fură din vinul domnului Crowther.

A zis asta ca și cum ar fi fost un eveniment perfect normal, care se petrecea cu regularitate, ceea ce probabil era adevărat.

— Cum face asta? Duffy s-a simțit frustrat că nu era singurul care făcuse acea descoperire.

— A, așteaptă până pleacă toată lumea, apoi coboară în pivniță și ia.

Subtilă stratagemă, s-a gândit Duffy. Geniu de superinfractor.

— Cum adică, ia o ladă?

— Uneori. Alteori, doar câteva sticle. Depinde, dacă domnul și doamna Hardcastle rămân fără vin.

— Ți-au spus vreodată ceva în legătură cu asta?

— Da, m-au întrebat dacă vreau o sticlă. Dar eu nu beau.

— Altceva ți-au spus?

— Da, că ăsta e un vechi obicei englezesc de la casele mari.

— Și n-ai spus nimănui despre asta?

— Cine sunt eu să pun la îndoială obiceiurile englezești? a zis doamna Colin. Apoi a arborat unul dintre zâmbetele pe care le păstra pentru toate ocaziile.

— Dar ce știi despre unele dintre noile obiceiuri englezești?

— La care te referi?

— Ei, de pildă, „Uite cine doarme în patul meu.”

— Cine doarme în patul tău?

Doamna Colin l-a privit alarmată, ca și cum orice lucru anapoda care s-ar fi petrecut la Braunscombe Hall în privința organizării dormitului ar fi fost din vina ei. Pe de altă parte, s-a întrebat dacă era frumos să spună anumite lucruri…

— A, voiam să întreb dacă atunci când duci tăvile cu micul dejun, faci paturile sau deschizi ferestrele… observi anumite lucruri.

Chiloți cu monogramă, de pildă; lenjerie cu vreo salamandră sau o pasăre phoenix, care să îl dea de gol pe posesor.

— Te referi la ceea ce domnul Damian numește ciocănele?

Doamna Colin nu avea de unde să știe că Damian folosea cuvântul doar când știa că ea îl poate auzi. În mod normal, apela la alte cuvinte sau expresii.

— Da, la ceea ce domnul Damian numește ciocănele.

Se părea că Sally era principala artistă în materie, lucru ce nu l-a surprins în mod deosebit pe Duffy, având în vedere întâmplarea din camera

de biliard. Și lui Damian îi plăceau ciocănelele, deși pe doamna Colin o mirase că el prefera să stea până noaptea târziu ca să vorbească despre așa ceva, în loc să treacă la treabă. Lucretiei îi plăcea o anumită doză de ciocănele, dar nu atât de mult ca lui Sally. Taffy o invitase pe doamna Colin de câteva ori la ciocănele, dar formulase cererea foarte politicos și se arătase înțelegător când ea îl refuzase.

— Și Jimmy?

Doamna Colin a chicotit.

— Lui îi plac ciocănelele cu fetele din reviste, a zis ea, amintindu-și o scenă văzută când se dusese să schimbe florile din camera lui. Doamna Colin a socotit că Duffy nu avea nevoie de amănunte.

— Domnișoara Angela?

— Domnișoara Angela se căsătorește. O să mergem cu toții la nuntă.

— Și… domnișoara Angela și domnul Henry?

Doamna Colin a izbucnit în râs. Duffy a repetat întrebarea, iar doamna Colin a clătinat tăcută din cap, deși Duffy nu și-a dat seama dacă era un semn de ignoranță sau de negare a obiceiurilor sexuale ale logodnicilor.

— Deci, domnișoara Angela?

Doamna Colin a clătinat din nou din cap, ceva mai viguros acum. Duffy a remarcat reacția ei. A verificat apoi fidelitatea maritală a lui Vic și a Belindei, după care a trecut mai departe.

— Dar medicamente?

— Sunt multe medicamente.

Tocmai asta era buba cu britanicii. Barurile lor arătau ca niște farmacii, iar dulăpioarele din baie, la fel. Britanicii ăștia aveau mare grijă de sănătatea proprie. Poate nu credeau suficient în Dumnezeu.

— Dar… medicamente rele?

— Ca Beecham’s?

Duffy și-a dat de gol neștiința.

— Ce e Beecham’s?

— Ceva. Ți-l pui în nas, contra febrei fânului.

— Aha. Și cine are febra fânului?

Damian suferea de respectiva alergie; pe de altă parte, a observat Duffy, el folosea un limbaj aparte care o infectase și pe doamna Colin. Cealaltă persoană suferindă era Sally. De fapt, Sally suferea de febra fânului tot anul, chiar și când cădea zăpada, și chiar avea nevoie de mult Beecham's ca să se lecuiască. Suferința lui Damian nu era chiar atât de acută ca aceea a lui Sally. Doamna Colin nu știa sigur dacă mai erau și alți bolnavi în casă. Poate Lucretia sau Taffy? Probabil; dar ea nu știa. Nu văzuse. Angela? Nu, chiar nu putea spune.

Alte chestii care trebuiau ținute la distanță erau viespile. Damian avea un tutun special pe care îl fuma ca să le alunge. Punea pe goană și țânțari, musculițe, albine, muște țețe și buburuze. Deloc surprinzător, lui Sally îi plăcea să ușuiască viespile; nici Lucretia și Taffy nu se dădeau înapoi când trebuiau să scape de insecte. Odată, și-a amintit doamna Colin, ceilalți l-au convins și pe Jimmy să încerce. Se aflau pe terasă, după cină, iar domnul și doamna Crowther erau plecați. Jimmy se înecase și tușise rău de tot, iar ceilalți se amuzaseră. Și domnișoara Angela râsese. Domnișoarei Angela se părea că îi place acel tutun special.

— Altceva?

— Ca de pildă?

— Ca Beecham's sau ca tutunul contra viespilor. (Doamna Colin l-a privit nelămurită. Duffy s-a întrebat care era eufemismul utilizat de Damian pentru injectarea de droguri.) Are cineva ceva care seamănă cu diabetul?

— Ce e acela?

— O boală. Dacă o ai, trebuie să iei o seringă și să injectezi ceva în braț. Trebuie să faci asta pentru multe alte boli, a adăugat Duffy, nutrind speranțe mari.

— Mai bine te uiți în dulăpioarele de medicamente, a zis doamna Colin.

Serios, britanicii ăștia erau tare ciudați. Se injectau una, două, la orice semn de boală. În Davao, doar doctorul îți făcea injecție. Pesemne că doctorii de aici nu erau chiar atât de buni pe cât se zvonea. Tocmai de aceea lumea bea atât de mult – „Ce doctorie preferi?" – și atunci își făceau o injecție.

Duffy considera că nu era cazul să caute prin dulăpioare – deși n-ar fi stricat să deschidă câteva sertare de jos. Ori, mai curând – având în vedere principiul conform căruia oamenii ascund lucrurile în alte locuri decât cele în care te-ai aștepta, ci acolo unde atrag mai puțin atenția – în sertarele de sus. S-a întrebat dacă doamna Colin era chiar atât de naivă precum pretindea. Pesemne că înțelegea totul; probabil căuta o modalitate prin care să respecte ordinele domnului Crowther (oricum inventate de Duffy), străduindu-se în același timp să nu-și trădeze oaspeții.

— Și cum a fost cu câinele?

— La ce te referi?

— Era cineva care… care avea ceva cu el?

— Toată lumea ținea la el. Ba nu, nu-i adevărat. (Doamna Colin a tăcut o clipă. Primise ordin să spună adevărul, așa că nu avea de ales. Duffy aștepta plin de speranță.) Toată lumea îl iubea, în afară de o persoană. Eu. Nu mi-a plăcut. Când eram mică, m-a mușcat unul. Semăna bine cu Ricky.

Părea inutil să afle de la doamna Colin dacă uciderea lui Ricky reprezenta o răzbunare tardivă, comisă conform unor obiceiuri filipineze. I-a mulțumit și a plecat. Ce obținuse? Mai degrabă confirmări. Schimbări de parteneri la pat, consum de droguri – aflase câte ceva despre asta chiar de la Vic; doamna Colin adusese doar o serie de precizări, lămurind mai limpede cine și ce și aducând în discuție unele dintre eufemismele folosite de Damian. Mai apăruse ceva în legătură cu Angela și ciocănelele – o ezitare a doamnei

Colin – care merita adâncit. Și i se confirmase pasiunea domnului Hardcastle pentru Vinho Verde și șampania roze. Oare Vic va fi încântat să audă asemenea vești? „Uite, Vic, am mituit o servitoare cu douăzeci de lire pe care le-aș dori înapoiate, iar ea a spus că un alt servitor de-al tău șterpelește de la tine.” Cum ar reacționa Vic? Probabil că i-ar sugera că nu se concentrează asupra aspectelor esențiale.

Unul dintre aceste aspecte era câinele, chiar dacă Vic încercase să distrugă probele. Duffy s-a așezat pe o bancă rustică și incomodă și a privit spre terasă și ferestrele boltite; gaura din geam era acoperită în continuare cu hârtie. Un bondar a zburat prin apropiere, iar el a strâns din buze, ca nu cumva insecta să-i intre în gură și să-l înțepe în gâtlej, ceea ce ar fi provocat imediat umflarea, împiedicându-l să respire și ucigându-l. Singura lui șansă de supraviețuire ar fi fost o traheotomie făcută artizanal, cu un briceag, dar probabil că singura persoană de la Braunscombe Hall care se pricepea la așa ceva era Jimmy, pentru că el fusese în armată și mai mult ca sigur că participase la vreun curs de urgențe medicale. Însă Jimmy era într-o celulă, așa că Duffy ar fi murit în chinuri, sufocându-se pe banca aceea. Uuf! Bondarul a trecut în zbor pe lângă el, iar Duffy, care își încleștase și dinții ca să țină buzele lipite, s-a mai liniștit puțin. Probabil că avea nevoie de niște tutun special, din acela care alunga insectele. Dar ce s-ar fi întâmplat dacă, ținând gura închisă, bondarul îi intra pe nas?

Câinele, Duffy, nu uita de el. Ce reprezenta câinele? În cine se țintea prin moartea lui? Era al Angelei, deci concluzia logică era că ținta era Angela. Cineva încercase să lovească în ea, să o afecteze emoțional, iar uciderea câinelui fusese doar o etapă intermediară între azvârlirea unei pietre prin fereastra casei ei și răpire. Toate acele acțiuni să fi fost făcute de aceeași persoană? Iar

aceea să fi fost Jimmy? Probabil așa gândeau polițiștii care urmau să îl pună sub acuzare. Duffy avea dubii. În primul rând, dintr-o pornire instinctivă, nu avea încredere în teoria psihologică – cea avansată de Henry și îndrăgită de scenariștii filmelor de televiziune. Dar ceea ce aflase de la Jim Pringle punea capac la toate. Nu mai auzise ca vreun câine să pățească așa ceva. Nu era vorba de aruncarea prin fereastră – asta ar fi fost la mintea oricui – ci de ceea ce se petrecuse înainte de asta, adică de modul în care murise Ricky. După părerea lui, asta îl elimina pe Jimmy – sărmanul de el – care, potrivit relatării doamnei Colin, nu era deloc obișnuit cu tutunul ciudat, care îl făcuse să se înece și să tușească într-o seară. Era posibil ca Jimmy să-i fi făcut chestia aceea Angelei în pădure; dar nu s-ar fi atins în ruptul capului de câine.

Și, în orice caz, fapta aceea oare chiar o avusese ca țintă pe Angela? încă un aspect nelămurit. Poate că fusese vizată o altă persoană. Vic, de exemplu: un avertisment legat de vreo înțelegere nerespectată. Sau o sperietură pentru toți cei care locuiau în casă. Toți – cu excepția doamnei Colin – ținuseră la Ricky; și toată lumea – mai puțin Damian – îl dusese la plimbare. Hm! Sosise momentul, a socotit el, să obțină ajutor din partea unui profesionist.

— N-am mai auzit una ca asta, a zis sergentul-detectiv Vine.

— Nici eu. Urât de tot.

— Foarte urât. Dacă mă gândesc mai bine, o nebunie. Din Londra?

— S-ar putea.

Duffy a rămas imperturbabil.

— Londra, asta-i clar.

Sergentul-detectiv Vine nu avea nicio dovadă ca să facă o asemenea afirmație, ci doar spera ca spusele lui să nu fie adevărate. Polițiștii de la țară aveau tendința de a considera marile orașe drept sursa oricărui fel de corupție. Asta nu dovedea

doar sentimentalism în legătură cu propriile felii – știau că infracțiunile pot avea loc într-o zonă înfloritoare la fel de bine ca într-un cartier rău famat – ci și experiență. Mințile criminale păreau să scornească cele mai bolnave noutăți în Londra, Glasgow, sau oricare alt mare oraș. Vine avea soție și copii – ba chiar și un câine; iar când auzea de câte o metodă nouă și urâtă, o și vedea invadându-i satul în care locuia. Asta îl făcea să fie puțin conservator; lucru absolut firesc.

— Îți dai seama… a început el, dar Duffy l-a întrerupt cu un gest din cap și o încercare de a-și drege glasul.

Era cât pe ce să aducă în discuție implicarea din proprie inițiativă a lui Duffy, faptele de vitejie și scoaterea ilegală de probe în cadrul unui caz penal. Dar, pe de altă parte, acest fost polițist îl condusese până la tabăra din pădure, iar dacă el scosese probe de la locul crimei și le dusese spre analiză la Londra, tot el le descoperise după ce dispăruseră. Ori, mai curând, se ocupase de găsirea lor. Jimmy, îmbrăcat în costum de scafandru, scosese câinele din lac. Același Jimmy, care fusese acuzat de atac cu violență, doar ca să poată fi reținut în continuare. Analizând situația, acuzația era de comportament indecent, în loc de tentativă de viol, dar, la vremea potrivită, va fi acuzat de răpire.

Pentru moment însă Vine își dăduse seama că la Braunscombe Hall se petreceau prea multe lucruri urâte ca să respingă ajutorul care îi venea de pe proprietate. Când cazul se redusese doar la o persoană dispărută, nu fusese impresionat de sprijinul primit din partea proprietarilor și oaspeților de acolo. Unii dintre ei se arătaseră nepăsători, alții, de-a dreptul obraznici. Iar când luase foc mașina, aceiași oameni i s-au părut la fel de insensibili. Când o întrebase pe proprietara automobilului ce se întâmplase, aceasta chicotise și-i răspunsese: „Regret, motoarele astea străine

sunt groaznic de instabile.” Acum apăruse și treaba cu câinele.

— Trebuie să-ți cer…

— Sigur. Plec mâine și aduc ce trebuie. Probabil mâine, dacă nu te deranjează.

După ce ai fost polițist o vreme, bănuiești de multe ori ce vrea de la tine un alt polițist.

Vine era un om sincer, iar cum cazul ridica probleme, devenise și mai sincer:

— Îți rămân îndatorat…

— Nicio problemă, a zis Duffy. Numai că avem o anchetă privind o infracțiune gravă și sunt convins că n-o să te apuci să schimbi informații cu cineva care lucrează pe cont propriu. Pe de altă parte, e de datoria mea să-ți pun la dispoziție orice amănunt pe care îl descopăr.

— Cam așa stă treaba, a spus Vine și a zâmbit. Nu-mi dau seama de ce ai plecat din poliție. (Duffy nu i-a răspuns la zâmbet.) Dar eu n-o să-ți spun să nu-ți mai bagi nasul în cazul de față. Asta rămâne între noi, bine?

— Bineînțeles, a spus Duffy. Iar când îți aduc câinele, n-aș vrea să te surprind vorbind singur despre cauzele care au provocat explozia mașinii. Unii au venit cu o teorie cum că o veveriță ar fi putut roade cablurile electrice și asta ar fi explicația.

— Tot neoficial te anunț că n-am prea găsit cadavre de veveriță la locul incendiului. Și se știe că uneori vorbesc singur. Dar numai când sunt stresat.

— Cazul ăsta mi se pare foarte stresant, a zis Duffy.

— Tot ce se poate. Apropo, nu înțeleg de ce Vic Crowther nu are cazier.

Duffy a rânjit.

— Nici noi. Am făcut tot ce ne-a stat în putință când se afla pe felia noastră. Însă Taffy se potrivește mai bine situației.

— Mi-a spus. Deși știam deja. Uneori prefer să discut cu un răufăcător sadea care minte de îngheață apele decât cu un fost condamnat care are diplomă în sociologie sau în ce susține el.

— Ți-a spus chestia aceea potrivit căreia furtul reprezintă o reintegrare simbolică în societate?

— Mă face să mă prăpădesc de râs, a zis Vine. Cred c-aș fi în stare să-l plătesc, numai să mă scutească de ea.

— Întâi ar trebui să-l auzi gândind cu voce tare dacă e cazul să ia banii. Are o fobie, nu vrea să plictisească pe nimeni.

Sergentul-detectiv i-a făcut un semn din cap lui Duffy.

— Mai vorbim.

— S-a făcut.

Lui Duffy această înțelegere i s-a părut normală. De fapt, era cea mai bună rezolvare la care putea spera. Vine îl folosea drept câine detectiv. Nu era nimic rău în asta, atâta vreme cât zgarda nu-l strângea prea tare, iar lanțul nu era smucit dacă descoperea ceva neplăcut petrecându-se sub nasul lui. Pe de altă parte, nu-i promisese nimic lui Vine. Sergentul-detectiv nu-l mustruluise pe față pentru că se ocupase singur de cadavrul lui Ricky, iar Duffy interpretase asta drept o aprobare neoficială în caz că dorea să facă uitată o neînsemnată încălcare a legii într-o situație similară. Dacă nu… ei bine, el venise doar să repare alarma antiefracție, domnule inspector-șef, serios.

Lui Duffy i-a fost clar că era nevoie să forțeze puțin nota. Deocamdată, polițiștii se concentraseră asupra lui Jimmy – și pe bună dreptate, deoarece reprezenta cea mai gravă parte a cazului – și așteptau raportul privind incendierea mașinii, apoi predarea lui Ricky. Asta îi oferea lui Duffy o zi sau două, în care să exercite presiuni. Angela părea prima pe listă. De la ea începuse totul.

Bineînțeles, trebuia să-i poarte de grijă, însă, într-un fel sau altul, acea parte a misiunii lui se

modificase. Mda, poate era de preferat să se ocupe de ea o vreme. La o adică, nu o plăcea pe Angela, motiv pentru care nu o supraveghease atât cât s-ar fi cuvenit. Un alt motiv era dimensiunea Braunscombe Hall: probabil că ar fi trebuit să-i plaseze Angelei un senzor încă de la început. Un motiv suplimentar era că ea nu-l agrea nicicum. Nu se purta rece cu el – lucru pe care l-ar fi rezolvat cumva sau față de care ar fi reacționat; problema era că el pur și simplu nu exista pentru ea. Duffy reprezenta doar un comisionar care se rătăcise prin casă și apărea mereu la masă, drept urmare a politicii ușilor deschise practicate de Vic. Duffy și-a amintit că ea nici măcar nu catadicsise să-i mulțumească pentru că o descoperise la tabăra lui Jimmy.

În timp ce umbla prin toată casa ca să o găsească s-a străduit să o considere o biată copilă; dar nu era pe deplin convins de asta. O sărmană copilă pentru întâmplarea din pădure, bineînțeles. O sărmană copilă pentru viața pe care o ducea, regrete, dar aici nu se putea face nimic. Lui Duffy nu i se înmuia inima la suferințele celor bogați. Auzise destule despre ei, îi văzuse mereu în telenovelele americane; însă nu înghițea acel soi de oameni. Oamenii cu bani nu au dreptul să se plângă, așa socotea Duffy. Cunoscuse o mulțime de oameni fără bani, iar mai toți considerau că soluția tuturor necazurilor ar fi să aibă ceva bani; așadar, bogații aveau datoria să nu-i deziluzioneze. Aceștia aveau ceva la care râvnea multă lume: așa că, țineți-vă gura și bucurați-vă de banii voștri, ăsta era motoul lui. Vic Crowther l-ar fi calificat drept arțăgos, dar lui Duffy nu-i păsa.

— Nu te supăra, dar aș vrea să-ți arăt ceva.

O găsise în salon, privind pe fereastra care dădea spre pădure. Pe podea zăceau câteva reviste cu fața în jos; în scrumieră se vedea o țigară stinsă cu nervozitate. S-a întors spre el. Duffy și-a dat seama că atunci când privea pe cineva, când

renunța la aspectul letargic și își arăta ochii mari și căprui și părul roșcat și strălucitor, teoretic vorbind, devenea atrăgătoare. Cu toate acestea, el nu se simțea atras de ea. Nu încăpea nicio îndoială că era arțăgoasă; probabil că și el suferea de un soi de arțag fizic, dar și social. Și totuși, dacă l-ar fi tentat mobilitatea sexuală, Lucretia ar fi fost aceea pe care ar fi ales-o.

— Poftim?

— Iartă-mă, dar vreau să-ți arăt ceva. Nu e departe.

— N-ar fi mai bine să-mi spui despre ce e vorba?

— Prefer să-ți arăt.

Fără niciun chef, ea l-a însoțit până la bucătărie, apoi dincolo de peluză, până în iarba înaltă de la marginea lacului.

— L-am găsit pe Ricky.

— Aha.

Așa cum privea peste umăr, trăgând din țigară, expresia de pe fața ei nu s-a schimbat. Cum spusese Vic. *Dincolo de aparențe, e un copil bun.* Și atunci de ce avea atâtea straturi de aparență?

— Nu vrei să știi unde l-am găsit noi? Nu vrei să știi ce reprezintă acest „noi”?

— Oricum o să-mi spui, nu?

— Credeam că vei fi mulțumită că l-am găsit, ca să-l poți îngropa cum se cuvine.

— De aceea l-ați găsit, fiindcă aș fi mulțumită? Nici nu-mi amintesc să te fi rugat așa ceva. Pe mine m-ai întrebat dacă aș fi mulțumită?

Rostise totul pe un ton neutru și distant; ca și cum n-ar fi fost în stare nici să mimeze supărarea.

— Jimmy l-a găsit.

— Jimmy se pricepe la tot felul de lucruri inutile.

— L-a găsit în lac.

— Și acum vreți să-l îngropați? De aceea m-ai adus până aici? Să-i pun flori pe mormânt?

— Ricky avea la gât un bolovan legat cu o frânghie. Jimmy a trebuit să o taie.

— Nu cred că are vreo importanță ce se întâmplă cu ființele după ce mor. Contează doar cum trăiesc. Nu înțeleg de ce nu l-ați lăsat în lac.

„Bine, fetițo", și-a spus Duffy în gând și a apucat-o de cot. Ea a încercat să se elibereze, însă zbaterea i-a fost la fel de lipsită de convingere ca și vorbele și, până ca ea să-și dea seama ce se petrece, Duffy o făcuse deja să înainteze câțiva pași. A dus-o până la o bancă și a silit-o să se așeze. El a rămas în picioare, cu fața la ea, apoi s-a aplecat.

— Bun, a zis el. Crezi că nu contează ce s-a întâmplat cu câinele tău după ce a murit. Atunci să-ți spun eu. Jimmy l-a scos din lac, eu l-am dus la Londra, iar un cunoscut l-a disecat. A făcut asta pentru că l-am rugat să afle cum a murit. Te interesează să știi ce s-a întâmplat cu câinele tău înainte de a muri? (Duffy a adoptat dinadins un ton jignitor, însă ea a evitat să-l privească în ochi și l-a lăsat să continue.) Câinele a murit din cauza unei supradoze de heroină. O supradoză uriașă. Suficientă ca să ucidă și o vacă.

I-a urmărit chipul, în timp ce ea a tras încă un fum din țigară. Angela nu părea înfuriată, nici de întâmplare, nici de cel care îi dădea vestea. Duffy a pus un picior pe bancă și s-a aplecat și mai mult deasupra ei.

— Cred că putem elimina posibilitatea ca Ricky să fi fost un dependent de droguri care nu și-a pregătit bine doza. Nu cred că i-a alunecat laba pe pistonul seringii. Nu cred că s-a apucat dintr-o dată să ia heroină pură pentru că a uitat s-o dilueze cu mai știu eu ce. Nu cred că așa s-a întâmplat. Cineva ți-a luat câinele, și, spunând asta, s-a apropiat și mai mult de ea, și i-a injectat heroină cât să ucidă și o vacă.

— Oricum trebuia să renunț la el, a spus ea într-un târziu. Mama lui Henry nu voia să-l accepte sub

nicio formă. Pesemne că a intervenit providența.

— Iisuse, a făcut Duffy și s-a lăsat moale pe bancă alături de ea. Dumnezeule! Vrei să sugerezi că mama lui Henry a făcut treaba asta? S-a strecurat cu pantofii ei roz și l-a asasinat pe Ricky? Iar apoi a apelat la ajutorul vreunui pensionar ca să-l arunce prin fereastră?

— N-o să se mai întâmple, a zis Angela. Glasul îi devenise letargic, însă vorbele fuseseră rostite clar. N-o să se mai întâmple.

Și-a aruncat în iarbă țigara pe jumătate fumată și, imediat, și-a aprins alta.

— Ce nu se va mai întâmpla? a întrebat Duffy cât de blând a putut.

— Căsătoria mea, a răspuns ea. O s-o sfârșesc prost, sunt convinsă.

— Ba o să te căsătorești. Dacă vrei, o să te conduc chiar eu până la altar.

— Ha-ha! Angela a râs, acesta fiind primul semn de viață de când Duffy o scosese afară. De ce se spune mereu *până la altar*? Nu e bine. Se merge până în naos. Altarul e altceva. Înțelegi? a zis ea întorcându-se spre Duffy și începând să strige, nu se merge la altar, ci spre naos!

Duffy, care pricepuse încă de la începutul acelei răbufniri, a zis:

— Eu nu sunt căsătorit.

— N-o să se întâmple, a repetat Angela. O să se sfârșească prost.

— Ba nu, a spus Duffy încet.

Brusc, i s-a făcut milă de ea. Nu o plăcea, dar îi părea rău pentru ea. Își dădea seama ce însemna teroarea.

— În orice caz, n-am mai luat droguri de-un veac.

— Dar ai consumat?

— Cine n-a făcut-o? a zis ea, glasul recăpătându-și apatia de mai devreme. M-au trimis la tratament de câteva ori. Am reușit, serios. N-am mai consumat de cinci ani. Uneori cred că faptul

că m-am lăsat e singura reușită din viața mea. Dar uneori mă gândesc că mai bine continuam, pentru că oricum o s-o sfârșesc prost.

— Dar iei… alte substanțe.

— Nu tocmai. Mai mult pastile. Mă ajută să suport.

— Și ce-i cu tutunul care alungă viespile?

— Ai vorbit cu doamna Colin, a spus ea brusc. (La naiba, a gândit Duffy. La naiba! Însă tonul moale a revenit imediat în glasul Angelei.) Păi, cine nu face asta? În orice caz, trag doar câte-un fum. Dar nu mai consum de ani de zile. Serios, n-am mai făcut-o.

— Te cred, a spus Duffy. Și o să te duc în naos, sau cum îi zici tu.

„Chiar dacă mama lui Henry, cu pantofii roz de sport și cu o seringă plină cu heroină în poșetă ar pândi de după vreun stâlp."

— Să nu-ți închipui că nu am ținut la Ricky când trăia. Dar nu ar avea rost să mai țin la el după ce a murit. Nu vreau ca lumea să se sinchisească de mine după ce mor. Nu merită.

Iisuse, a gândit Duffy, chiar că e la capătul puterilor. Trebuie să i se poarte de grijă, și nu doar pentru că cineva ar dori să-i facă vreun rău. S-a făcut liniște, și amândoi au privit o vreme dincolo de lac.

Într-un târziu, Duffy a rupt tăcerea:

— Deci știi cine te șantajează?

— Un străin, a răspuns ea abătută. Părea să nu mai prezinte importanță acum, dacă tot nu se mai căsătorea.

— Cineva cunoscut?

— Nu.

— Cât a cerut?

— Două mii, acum două săptămâni. Două mii săptămâna trecută.

Dumnezeule! Are probleme foarte serioase.

— Și unde plătești?

— A, nu e departe. E foarte de treabă, la o adică. La capătul aleii, fac stânga și mai merg câteva sute de metri.

— În același loc de fiecare dată?

— Da.

Amatori, a gândit Duffy, niște amatori. Dar lacomi.

— Pentru ce?

— Pentru ceea ce e la modă.

— Și ce anume e la modă?

— Sex, a spus Angela. Asta înțelege toată lumea prin modă, nu-i așa?

— Nu știu. Nu credeam că ține cineva atât de mult la sex. Adică, n-aș fi crezut că cineva ar trebui să plătească pentru asta.

— Nu locuiești la țară, a spus ea, întorcându-se și privindu-l în ochi. Nu te căsătorești cu un bărbat care se păstrează pentru după căsătorie. Un an de abstinență e mult prea mult. Nu știi ce înseamnă să te înfrânezi doar pentru că trebuie să-i oferi babei un nepot. Și nici nu știi ce înseamnă să nu mai rabzi și să faci o prostie cu patru luni înainte de nuntă.

Apoi i-a povestit pe scurt. Henry începuse să o evite. Și apăruse un tânăr simpatic, venit pentru o săptămână de la Londra, ea se îmbătase puțin, ei și, de ce nu, cine va afla? Da, la ea acasă. Apoi încă o dată, aici la Hall, i se păruse mai în siguranță, și nu o bănuia nimeni, sau cel puțin așa credea. Tânărul se întorsese la Londra, înțelesese situația, nu făcuse scandal, apoi, trei luni mai târziu, din senin, a primit un telefon de la un străin. Care era convins că ea n-ar vrea să rateze o căsătorie frumoasă. Și care a spus că ar avea nevoie de bani ca să se întoarcă în țara lui natală.

— Avea dovezi?

— Cum adică, fotografii? Dar nu avea nevoie de așa ceva.

— Ai vorbit cu cineva?

— Despre tânăr, nu. I-am sugerat lui Vic că trebuie să plătesc.

— Crezi că străinul e aceeași persoană cu tânărul?

— Nu. Și, în orice, caz nu e genul să facă așa ceva.

— De ce plătești?

— Fiindcă mi-am putut permite. Pentru că mai erau câteva săptămâni până la nuntă. Mi s-a părut mai ușor de rezolvat.

Așa părea întotdeauna. Acela era rezultatul falsei amabilități a șantajistului față de victimă. Duffy mergea la un dentist care, atunci când îi freza o carie, obișnuia să-i spună: „Încă o dată și gata.” Așa promiteau și șantajiștii. Încă o dată, și gata. Însă freza revenea mereu, mereu, și operațiunea parcă nu se mai termina.

— S-a făcut frig, a spus Angela. S-a ridicat și a pornit spre casă. Ajunsă la jumătatea peluzei, a continuat pe un ton neutru: Mi-a cerut să plătesc mâine. Dar m-am gândit ca de data asta să nu mă duc. Mai ales că nu mă mai căsătoresc. Și o s-o sfârșesc prost.

— I-ai spus că te-ai răzgândit?

— N-am numărul lui de telefon.

— Păcat, a spus Duffy.

Deși, pe de altă parte, era bine, desigur.

•

La masa de seară, toată lumea a fost oarecum reținută. Nici măcar Sally n-am mai chicotit atât de mult; pesemne că nu primise o ofertă destul de bună pentru resturile carbonizate ale mașinii. Angela a fost tăcută; probabil că începuse să înțeleagă ce soartă avusese Ricky. Și absența lui Jimmy atârna destul de greu. Nu pentru că era o companie deosebit de plăcută; reacționa cu întârziere și spunea glume răsuflate. Însă el îi făcea pe ceilalți să se simtă companioni de calitate, îi făcea să se simtă inteligenți, spirituali, ființe complicate, care reușiseră în viață. Adunătura

aceea nu prea avea ce face, s-a gândit Duffy, așa că aveau mare nevoie de prezența acelui nefericit agent imobiliar care, din câte se știa, nu vânduse nici măcar o cocioabă.

— Fruntea sus, fete și băieți surâzători. (Bineînțeles, Damian a fost primul care a încercat să încălzească atmosfera generală.) Ce-ar fi să ne arăți albumele de pe vremea când erai model, Belinda?

Belindei nu i-a surâs deloc ideea. A reacționat ca și cum i s-ar fi spus: „Belinda, ce-ar fi să ne arăți balcoanele?" – ceea ce, într-un fel, era adevărat. Damian a mai făcut o încercare.

— Dragul meu Taffy, cred că la televizor avem un film foarte violent, cu gangsteri.

— Nu-mi place genul, a spus Taffy. Nu e… suficient de realist.

— Nu curge destul sânge?

— Nu, nu de asta. E chiar prea mult. Doar că lucrurile nu se petrec chiar așa. Apar prea puține încurcături. Sau una dintre părți o încurcă mult mai rău decât cealaltă. În realitate, toată lumea are de suferit. Se pune doar problema ca una dintre părți să facă mai puține greșeli. (Duffy începuse deja să caște. „Iar altă bubă a unor asemenea filme e că ele nu prezintă infractori cu fobii. Mințile unora dintre cei mai distinși infractori ai noștri sunt extrem de delicate; au fobii legate de incendii, câini, spații închise sau multe altele.")

— Am văzut pe cineva căscând, sau mi s-a părut? Aha. Lui Damian nu-i scăpa aproape nimic. Ce-ar fi să ciocnim bilele pe postavul verde, Duffy? Ne încercăm puterile cu una de șase puncte?

— Cinstit să fiu, nu cred că-s pregătit să fac față. Mai acordă-mi câteva zile.

— N-aș zice că te-am surprins exersând. Sau te strecori pe ascuns, îmbrăcat cu hălățelul acela, la miez de noapte?

— Nu, a răspuns Duffy. Aproape că se aștepta ca Sally să chicotească, dar ea a rămas tăcută.

— Ei, dacă nu vreți să vă înviorați puțin, a zis Damian, o să vă cânt *Câinii.*

— A, nu *Câinii.* Până și Sally, care accepta orice, a început să protesteze.

— Ba da, *Câinii, Câinii*! Pe un ton baritonal, cu emfaza forțată a unui cântăreț de operă care apare la televizor, Damian a început:

Ținut-au câinii mare sfat.
De pretutindeni au venit:
Cu avioane au zburat
Sau în mașini ei au sosit.

Damian s-a oprit. Duffy a recunoscut melodia ca prin vis. Era un imn. Nu știa multe imnuri pe de rost, și nici nu știa dacă îl cântase vreodată pe acela. Melodia i s-a părut cam pretențioasă. Pesemne că auzise pe cineva cântând-o. A așteptat strofa a doua, când Lucretia a zis pe neașteptate:

— Damian, chiar că ești nesimțit, înțelegi? și a făcut semn din cap către Angela.

— Dumnezeule, ce memorie de elefant au unii, a zis Damian cu un aer resemnat.

— De fapt, nu mă deranjează, a spus Angela, pe un ton nepăsător. Mi-a trecut. N-are importanță.

Lucretia s-a uitat la Damian ca și cum ar fi vrut să spună că Angela nu vorbise serios.

— Hai, cântă *Dama,* parcă ăsta era următorul, a zis Sally, deși auzise cântecul de nenumărate ori.

— Nu vreau, a răspuns Damian. Ce *plicticoși* sunteți. Damian se duce să sufere în sala de snooker.

A mimat o strâmbătură teatrală și a ieșit din cameră. Seara se încheiase. Duffy a încercat să surprindă privirea Lucretiei, dar ea nu i-a răspuns. În cele din urmă, Duffy s-a trezit singur cu Vic în bucătărie. Probabil că acesta fusese mai tăcut la masă pentru că se întreba câtă vreme va trebui să-i

mai îndure pe polițiști, care veneau să scotocească prin casă când aveau chef.

— Două lucruri, Vic.

— Sigur.

— Chestia cu câinele. Are vreo legătură cu tine?

— Ce insinuezi?

— Păi… ai avut ceva necazuri în ultima vreme? Poate totul te viza pe tine.

— Pe mine?

— Vreun avertisment, ceva.

Vic a chicotit ca orice cetățean cinstit.

— Nu te lași, Duffy, așa-i? Probabil că trebuie să mai treacă zece ani ca să te conving că nu încalc legea.

— Iar tu și Taffy ar trebui să candidați pentru Parlament, a spus Duffy.

— Și cel de-al doilea lucru?

— Când Angela ți-a spus că e șantajată, a mai precizat ceva?

— Am spus că nu.

— Bine, dar cum a apărut subiectul?

— În cazul Angelei, subiectele apar ca din senin, nu ești de acord? Cred c-ai observat și singur: în conversație, ea nu respectă regulile obișnuite. (Duffy a dat aprobator din cap.) Ei, discutam despre ceva, și, pe nepusă-masă a zis că e șantajată. Nici de cine, nici de ce, absolut nimic altceva. A tăcut imediat. M-a rugat să nu spun nimănui.

— Și ce bănuiești?

Vic a clătinat din cap.

— Ai încercat s-o întrebi?

— N-a vrut să-mi spună nimic.

În aceeași noapte, în pat, Duffy s-a trezit recitind articolul lui Basil Tontălăul despre restaurante, publicat în *Tattler.* Trebuia să ridice tariful dacă voia să-și permită o masă la *Poison d'Or.* Pe jumătate adormit, a constatat că mintea îi zăbovea asupra a două subiecte: locul în care urma

să se facă plata a doua zi și poziția dormitorului Lucretiei.

Unul dintre aceste două locuri era mai ușor de identificat. Era aproape convins că avea de a face cu amatori: ora, locul și suma de bani nu se schimbaseră în cele trei săptămâni de când începuse șantajul. Livrarea trebuia să aibă loc la ora 15:00; de aceea, a bănuit că era bine ca el și Angela să se întâlnească, din întâmplare, la capătul aleii în cursul plimbării de după micul dejun.

După ce au ieșit pe poartă, au mers câteva sute de metri și au ajuns la o intersecție în T. Mda, poate că nu era chiar un amator: individul avea trei direcții în care să-și caute scăparea, dacă era nevoie. Pe partea opusă se afla o ladă cu nisip, mare și vopsită în verde, plasată acolo de consiliul comitatului. Era soiul de obiect pe care nimeni nu-l bagă în seamă unsprezece luni pe an; abia într-a douăsprezecea, când ninge și automobiliștii se sperie de polei, o observă cineva. Oricine ar putea să traverseze drumul până la ea și, din curiozitate, să ridice capacul, întrebându-se de ce e goală.

— Acolo, a spus Angela, cu o înclinare spectaculoasă a capului, amintind de o actriță.

— Nu te opri.

Deloc rău pentru livrarea banilor. În același timp, era potrivit pentru ca cineva să se ascundă printre copaci și să-l prindă pe comisionar. La întoarcerea spre Hall, s-au ciorovăit în legătură cu oportunitatea prezenței Angelei în acel loc în vreme ce Duffy stătea la pândă. Ideea i s-a părut din cale-afară de neroadă lui Duffy, însă Angela, care până mai deunăzi se arătase apatică față de faptul că era șantajată, a început să susțină că erau banii ei, de aceea trebuia să vadă încotro o apucau. În cele din urmă, Duffy a cedat.

La ora 13:30, Duffy s-a instalat pe vine într-un desiș de ferigi aflat la vreo douăzeci de metri de lada cu nisip. Mersese cu mașina până la o bodegă și-și cumpărase un sandviș; la întoarcere găsise o

ascunzătoare pentru furgonetă și-și croise drum prin pădure până la locul acela cât se poate de incomod. Având o oră de omorât, a încercat să-și împletească o cască de camuflaj din ferigi, la fel ca aceea pe care o purta Jimmy când îl surprinsese pe Duffy scotocind prin șopronul domnului Hardcastle; dar nu a reușit să le lege, resimțind acut lipsa unei benzi adezive sau ceva similar. Neîndoielnic că aceea era o artă.

La ora 14:30 a auzit zgomot de pași venind din direcția aleii spre Hall, apoi a văzut-o pe Angela, îmbrăcată total nepotrivit pentru o plimbare pe drumuri de țară. Ea s-a dus direct către ladă, a dat drumul unui plic cafeniu înăuntru, apoi, cu ochii în pământ (așa cum primise instrucțiuni), a pornit pe drumul din partea dreaptă. Cinci minute mai târziu, dar numai după multe foșnete prin tufișuri și țipete de „la naiba!", ea a ajuns lângă Duffy.

— Nu-mi place la țară, a spus ea, pipăind solul bănuitoare înainte de a se așeza. Peste tot înțeapă.

Duffy și-a dres glasul și a rămas cu ochii spre drum. Cinci minute după aceea, ea a zis:

— E foarte palpitant, nu?

De astă dată l-a privit și aproape că i-a zâmbit.

— Șș! Numai noi și mamele noastre să știe de asta, așa îi spusese lui Jimmy, iar acesta îi răspunsese: „Mama mea vorbea *tot timpul*." Angela a tăcut.

La 14:54, după ce pe drum trecuseră două automobile și o rulotă cu motor, a apărut o bicicletă. Era o mașinărie demodată, cu ghidonul ridicat și un coș deasupra roții din față. Și ciclistul arăta demodat, pedalând cu genunchii și coatele îndoite spre exterior. Pe cap avea o șapcă de hăitaș de cerbi. Dacă acest individ are vreo legătură cu șantajul, dacă e comisionarul, sau chiar iscoada, atunci e clar că avem de-a face cu amatori, a gândit Duffy. Probabil că au nevoie de bani ca să-și cumpere biciclete noi. Silueta s-a apropiat și ajunsese la vreo cincisprezece metri de lada cu

nisip când Angela s-a ridicat pe neașteptate în picioare și a început să fluture din mâini și să strige: „Henry, Henry!” A coborât povârnișul în goană, împiedicându-se în tufișuri și vegetație și țipând „Henry” cu un glas ce, treptat, devenea aproape isteric. Biciclistul, ajuns la cinci metri de ladă, a ridicat privirea, a văzut-o, a pedalat spre ea și a oprit pe marginea drumului. Angela l-a strâns în brațe, lucru nu tocmai lesne din cauza ghidonului înalt.

Duffy a înjurat în sinea lui, a azvârlit cât colo casca nereușită pe care și-o făcuse din ferigi și a alergat și el în josul pantei, până la drum.

— Ce cauți în pădure cu logodnica mea? a întrebat Henry cu glas tunător, apoi a izbucnit în râs, ca și cum ar fi fost convins că exista o explicație plauzibilă. Duffy a pufnit și el în râs și a încercat să găsească explicația cu pricina. A văzut-o pe Angela pregătindu-se să deschidă gura și a intervenit imediat, de teamă că ea putea să dea totul în vileag.

— Căutam cadavrul lui Ricky. Ce s-a întâmplat cu mașina ta? S-a stricat?

Henry avea două automobile, iar mama sa unul, iar pentru urgențe avea și Land Rover-ul.

— Am simțit nevoia să fac puțină mișcare. E o zi frumoasă. M-am gândit să-mi văd logodnica.

— Henry, ce romantic ești, a spus Angela. L-a luat de mână și au pornit amândoi, împingând bicicleta, către Braunscombe Hall.

„Ce romantic, a mormăit Duffy în barbă în timp ce-i urma la vreo zece pași. Foarte romantic.” Iar asta doar pentru că nu se culcă cu tine, merge pe bicicleta aia caraghioasă și poartă o șapcă neroadă pe cap. „Dacă asta înseamnă romantism, nici nu-i greu să pari romantic, cu condiția să te porți deopotrivă ca un țânc și ca un dobitoc.”

Bineînțeles că ea acționase în mod deliberat pentru a strica pânda. Îl văzuse pe Henry venind și nu suportase să-l vadă căutând în lada cu nisip.

Prefera să se mărite cu un bărbat pe care îl bănuia de șantaj decât să nu se mărite cu el pentru că știa cu certitudine că o șantajase. „E dusă”, a gândit Duffy, „e bântuită permanent de spaimă și teroare.” S-a întrebat dacă Henry o cunoștea mai îndeaproape pe femeia aceea care se repezise numai dragoste și dulceață când îl văzuse apărând.

Sigur e *Henry,* nu? Arăta ca un amator, trebuia să fie cineva care o cunoștea pe Angela sau care putea afla multe despre ea; trebuia să fie un localnic, iar Henry își făcuse apariția la 14:54. A ce semăna asta?

Duffy n-a înțeles de ce îi urma spre casă. N-a înțeles nici de ce a rămas cu ei în salon, culegând câte o fărâmă de ferigă de pe pantaloni, iar asta vreme de mai bine de jumătate de oră. Poate aștepta ca Angela să-și ceară scuze; poate spera ca Henry să facă o confesiune. Atmosfera în cursul acelei jumătăți de oră a fost departe de a fi relaxată. Angela l-a ignorat pe Duffy. „L-ai bănuit pe Henry, nu? Ai avut neobrăzarea să-l suspectezi, de ce nu te cari de aici?” Drept răspuns, Duffy nu a luat-o în seamă, de parcă ar fi spus: „Ai știut de la început, nu? Ai bănuit, pariez că i-ai recunoscut vocea, poate că nici nu a vorbit cu accent străin, de aceea ai insistat să vii cu mine, de aceea ai stricat totul, ai bănuit, e adevărat?” Henry a adresat câte o remarcă politicoasă către fiecare dintre ei, însă era ușor încruntat, de parcă ar fi zis: „Ce căutau ăștia doi în desișuri ziua în amiaza mare, iar dacă ar fi pornit în căutarea câinelui n-ar fi trebuit să aibă un băț sau ceva, ca să răscolească prin rugii de mure?”

— Mă duc până la furgonetă, a spus Duffy și a plecat, însă cei doi nu l-a salutat de plecare. Cu pas apăsat, a luat-o pe aleea cu pietriș, spre poartă. A trecut de salamandra gata erodată care stătea agățată de globul gata erodat. De data asta era atât de iritat, încât nici nu a remarcat mirosul de țară. A ajuns la lada cu nisip și a ridicat capacul ca să

recupereze plicul depus de Angela. În afară de nisip, în ladă nu mai era nimic. „Am luat-o în barbă”, și-a zis Duffy.

I-a luat o jumătate de oră până să revină cu furgoneta, ceea ce nu l-a făcut să-și uite iritarea. A condus cu mintea aiurea până la Braunscombe Hall și când a virat să intre pe poartă a fost silit să iasă brusc de pe drum, ajungând pe iarbă, pentru a-l evita pe Henry, care pedala pe mijlocul aleii, cu spatele drept și genunchii împungând spre exterior, semănând cu o broască.

— Scuze, a spus Duffy, deși niciunul nu avea dreptate.

— S-ar părea că vrei să-mi furi logodnica, a spus Henry pe un ton vesel, apoi s-a răsucit pe șa și, continuând să pedaleze fără să se bâțâie, a adăugat: Să nu uiți de lecție.

— În regulă.

Când a ajuns în salon, Angela nici nu a așteptat să-l vadă așezat că l-a și luat în primire:

— Ești convins că el a făcut-o, nu? Individ mărunt și meschin ce ești! Tot crezi că el e, nu?

— Dacă erai atât de sigură că nu e el, de ce n-ai așteptat să treacă de lada cu nisip? Încă zece metri, și totul ar fi fost limpede.

— Tot ești convins că el a făcut-o, individ de nimic ce ești. (Duffy n-a ripostat.) În orice caz, am fost încântată să-l văd. Dreptul logodnicei, a adăugat ea cu nasul pe sus.

Duffy s-a bucurat că nu trebuia să rabde asemenea schimbări de dispoziție decât profesional. Acum se vedea terminată că nu va mai ajunge la altar, sau naos, sau unde zicea ea, iar imediat după aceea se topea după Henry și îi răsunau în urechi acordurile marșului nupțial. Era vorba de efectul pastilelor, sau așa era mereu? Sau se comporta și mai anapoda fără pastile?

— Am văzut că Henry n-a stat prea mult, a zis el cu un aer voit nepăsător.

— Și ce te doare pe tine? A urmat o mutenie dușmănoasă. Dacă ții să afli, a plecat pentru că nu are lumină la bicicletă.

Mai erau două ore bune până în amurg, iar drumul până acasă nu i-ar fi luat lui Henry mai mult de patruzeci de minute, dar Duffy s-a gândit să treacă peste acest amănunt.

— Trebuia să-l lași să mai meargă zece metri, a spus el. M-am întors la lada cu nisip, înțelegi? Plicul tău a dispărut. Deci nu era Henry.

— Incompetentule, a strigat ea. De ce n-ai rămas în pădure? Ai fi văzut cine l-a luat. Duffy socotise că la momentul respectiv nu era cazul să rămână. În orice caz, a continuat Angela, ce contează două mii de lire?

— Ia stai puțin, a întrerupt-o Duffy. Doar nu vrei să spui că ai pus bani în plic?

— Bineînțeles că da.

— Iisuse! Nu trebuia.

— Ce-nseamnă asta? Mi-ai spus că facem livrarea. Așa că am făcut-o. Iar tu trebuia să rămâi ascuns și să-l prinzi pe cel care i-a luat. Nu așa ne înțelesesem?

— Dar ai zis că te-ai hotărât să nu plătești. Trebuia să pui în plic tăieturi de ziare sau orice altceva. Am crezut că așa era de la sine înțeles. N-ai văzut cum se procedează în filme?

— Ai stricat totul, așa e? a zis ea, dar pe un ton încă vesel, ca și cum faptul că nu Henry era șantajistul rezolva toate problemele.

— Ba *tu* ai stricat totul. În fine, amândoi am făcut-o de oaie. Ce porcărie!

Nu era doar o porcărie, ci de-a dreptul amatorism. Un șantajist amator, o șantajată fără experiență; dar nici lui nu-i mersese mintea cum trebuia, corect?

Înainte de cină, a dat peste Sally exact la picioarele scării. În timp ce a trecut pe lângă el, Duffy a spus:

— Am înțeles că te ocupi de desene.

Ea s-a întors. Cu ochi negri și mari și bucle care nu stăteau o clipă locului, putea fi o fată atrăgătoare dacă se străduia, a gândit Duffy; nu-i mai lipsea decât privirea pătrunzătoare, ca în acele momente.

— Și?

— Păi, mă întrebam dacă le-aș putea vedea.

— Care e pictorul tău preferat?

— Ai vreunul pe aici?

— Ce preferi? Picasso sau Braque?

— Am înțeles că pictează frumos.

— Matisse sau Renoir?

— Cred că trebuie să te pricepi bine de tot ca să faci un câine să semene cu o maimuță.

— Jackson Pollock sau Pele?

— Pele e fotbalist.

— Corect, a spus Sally, îndepărtându-se. Aproape nevenindu-i să creadă, ea a murmurat pentru sine: *Auzi,* vrea să-mi vadă gravurile.

•

Cina din acea seară nu a fost nicidecum mai animată decât cea din seara precedentă. Duffy a stat față în față cu Angela și în diagonală față de Lucretia. Se părea că-și spălase părul. Duffy s-a străduit să se convingă că fata nu arăta chiar elegant; ba nu, cuvântul acela nu i se potrivea, mai curând… avea clasă. Da, trăsăturile acelea bine definite, sculpturale, surâsul discret, da, iar îl arborase. Poate va reuși să-i surprindă privirea o dată sau de două ori, iar ea se va uita la el. Asta însemna: „Serios, nu trebuie să te rogi”, ori „Ce-ar fi să încerci?” Doamna Colin spusese că Lucretia nu se ocupa de ciocănele la fel de mult ca Sally; dar asta putea însemna totuși un număr sănătos și democratic de asemenea activități.

După ce s-a adus cafeaua la masă, iar doamna Hardcastle s-a retras, s-a auzit hârșâitul unui scaun. Damian s-a ridicat cu paharul de vin ținut în față, ca și cum s-ar fi pregătit să țină un toast în cinstea cuiva.

— Domnilor, a zis el, vă prezint *Câinii.*

Sally a aplaudat; pe fața lui Taffy a apărut o expresie de perplexitate; Duffy a aruncat o privire spre Lucretia, care se uita în altă parte. A întors ochii spre Damian, care o privea intens.

— Melodia, pentru cei care sunt străini de această casă și, în general pentru cei din clasele inferioare, este „Mănăstire-ntr-un picior”. Apoi și-a dres glasul și a început:

Ținut-au câinii mare sfat.
De pretutindeni au venit,
Cu avioane au zburat,
Sau în mașini ei au sosit.

Și de prezență au semnat
Că-n tribunal au făcut turul,
Și-ntr-un cârlig și-au agățat.
La întâmplare, curul.

Damian și-a uns glasul plin și baritonal cu o sorbitură de vin. Sally se uita plină de admirație la cântăreț; Taffy părea să examineze cuțitele și furculițele din fața lui.

Iar mai apoi, și-au căutat
Pe rang și stare, câte-un loc,
Când, un cățel needucat
S-a apucat să strige: „*Foc*!”

Și câinii toți s-au panicat
Pe gânduri să rămână?
Așa că fiecare-a luat
Alt cur, aflat la îndemână.

Melodia îl cam depășise, i s-a părut lui Duffy. Se vedea că vocea îi devenise nesigură.

În urmă, toți s-au înfuriat,
Căci nu a fost deloc plăcut

Că-n îmbulzeală s-a-ntâmplat
Să ia un cur de împrumut.

De-aceea, câinii, neapărat,
Ciolanu-și lasă, și-mprejur,
Miros alți câini, sperând c-odat'
Să-și afle propriul cur.

Damian a prelungit ultimul vers, apelând la multe tremolouri pe silaba finală, a închis ochii, mimând o emoție care îl copleșea, apoi și-a golit paharul și a făcut o plecăciune. Fața îi sclipea, iar vârful nasului i-a tresărit perceptibil. Sally a aplaudat din nou, iar Taffy, ca un membru veteran al unui club, a bătut cu degetele în marginea mesei și a murmurat:

— Foarte amuzant.

— Mă bucur că ți-a plăcut. E un cântec din școală.

— Și cum se chema?

— Kennel Club[7], mărite Taffy.

Interpretarea lui Damian i-a făcut pe toți să-și recapete buna dispoziție. Dacă un asemenea cântec dăduse roade, s-a gândit Duffy, poate că era bine să-l interpreteze în loc de *Vine mireasa* când Angela va păși spre naos. Dar nu s-a găsit nimeni să vorbească despre șansa de a asista la un astfel de eveniment, despre chinurile suferite de Angela în pădure, despre moartea lui Ricky sau despre transformarea spontană în fum a mașinii lui Sally. Vreme de încă o oră, toți s-au străduit să pretindă că aceea era o seară plăcută petrecută în zona Buckinghamshire/Bedfordshire. Cum reușeau? Toată acea bună dispoziție forțată începuse să-l deprime pe Duffy.

O vreme au băut în liniște whisky, apoi lumea a început să-și găsească scuze pentru a se retrage la culcare. Fără să-și dea seama dacă era vorba de șiretenia lui sau de complicitatea Lucretiei, s-a

trezit cu ea în salon. Se părea că rămăseseră singuri.

— Ce părere ai de cântec? l-a întrebat ea.

— Cred că ar fi trebuit să aibă ceva mai mult șofran, doar o idee.

— Ești ciudat, știai asta?

— În regulă. (Să fi fost un compliment? Nu putea s-o întrebe, nu? În schimb, fiindcă doar asta i-a trecut prin minte, i-a povestit despre echipa de fotbal la care juca, Western Sunday Reliables. I-a spus cum era să joace ca portar, despre adversarii cu care se confruntau, viteza tânărului atacant Karl French și despre speranțele pe care le avea pentru sezonul următor. A vorbit despre toate acestea cu oarece entuziasm, apoi s-a trezit la realitate și s-a simțit jenat.) Cred că se cuvenea să te întreb dacă te interesează fotbalul.

— Cred că așa era bine, a spus ea, cu un zâmbet doar schițat. Regret, dar nu mă interesează.

— De ce nu?

— E plicticos, asta e părerea mea. Își dau atâta cu stângu-n dreptul… Cum să zic, nu-i suficient de interesant.

— În regulă. Bine, atunci vorbește-mi despre restaurante.

— Nu sunt convinsă că vrei să afli ceva despre restaurante.

— De ce nu? S-ar putea să te invit la unul. În Londra. În West End, să zicem.

Ea nu i-a răspuns. Duffy s-a ridicat de pe scaun și s-a îndreptat încet spre ea. Dumnezeule, ce clasă avea, calmă, blondă și învăluită în fum de țigară fină.

— Ți-ai spălat părul azi? a întrebat-o el.

Lucretia a izbucnit în râs.

— Îmi pot permite să merg la coafor, înțelegi?

Răspunsul ei l-a făcut pe Duffy să înghețe în mijlocul covorului, cu un picior încă în aer, ca și cum, dacă l-ar fi pus jos, ar fi nimerit exact pe o placă de presiune care ar fi declanșat alarma în

toată casa. În comparație cu căutătura ei obișnuită, aceea a unei prezentatoare de modă, care părea să spună: „Du-te de-a dura”, Lucretia i-a aruncat o privire mai mult sau mai puțin amicală.

— Ascultă, trebuie să-ți spun ceva, ca să nu trăiești cu o falsă impresie. Ești simpatic, dar nu-mi pari deloc sexy.

Duffy n-a mai lăsat piciorul jos. S-a răsucit cu o sută optzeci de grade și abia după aceea a pus talpa pe covor. Apoi a pășit rar către ușă. Când a pus mâna pe clanță, s-a întors și a zis:

— Acel simpatic e temporar sau definitiv?

— Te anunț eu, Duffy. O să te anunț.

Când a traversat holul, i s-a părut că aude un chicotit, unul baritonal și dulceag. S-a întins în pat, gândindu-se că în decurs de o singură zi Angela îl făcuse individ mărunt și incompetent, Damian îl trecuse în clasa celor de jos, iar Lucretia îi spusese că nu era sexy. A dormit prost, iar șase ore mai târziu, înainte ca ceilalți să se trezească, se afla în furgonetă pe Autostrada M1, bâjbâind prin ceața de dimineață.

Când a intrat în apartament, a simțit nevoia unui duș. Ba nu, avea nevoie de mai mult: nu l-ar fi deranjat să se lege de acoperișul furgonetei și să treacă cu ea pe sub jeturile unei spălătorii de mașini. Să vadă cum periile acelea drăgălașe și aspre îndepărtează noroiul care se făcuse crustă pe el, apoi cum pămătufurile mari și pufoase îl lustruiesc până redevine normal. A luat dejunul și prânzul pe o singură farfurie la Sam Widges, după care a ridicat rămășițele lui Ricky de la Jim Pringle (care s-a arătat dezamăgit că Duffy nu-l voise împăiat și montat pe un piedestal). La ora 15:00, Carol l-a găsit aplecat asupra paginilor ziarului *Standard.* El s-a ridicat, a sărutat-o, a lovit-o ușor peste fund, a zâmbit și s-a reîntors pe scaun.

— Chiar așa de rău a fost?

După atâția ani, Carol nu se amăgea că purtarea lui Duffy venea ca răspuns la vreo nouă linie a

tivului sau la picătura de parfum din dosul urechii.

— Romford, Walthanstow sau Wimbledon?

— Poftim?

— Te scot în oraș.

— E chiar așa de grav? Ai pățit ceva?

— Ai fost vreodată bătută cu cuvinte? Pare să te doară mai multă vreme, nu știu de ce.

Câteva ore mai târziu, în furgonetă, Carol l-a întrebat:

— Unde mergem?

— Walthanstow. La câini.

— La *câini*?

— O să mâncăm bine. Plus o sticlă de vin.

— Dar de ce să mergem la câini?

Carol rămăsese total nedumerită.

— Pentru că *ei* nu s-ar duce acolo. (Duffy a strâns volanul între degete.) Pentru că *ei* nu ar merge acolo.

— Sigur, a zis Carol, fără să întrebe, fără să vrea să afle mai multe. Dar, Duffy, parcă nu-ți plăceau câinii.

L-a privit din profil, observând buza de jos țuguiată și o grimasă care nu se datora traficului.

— O să învăț să-mi placă, a zis el. Sunt convins că se pot spune multe despre câini.

A parcat la o stradă mai departe de stadion și a pătruns în mulțimea pașnică, care aștepta să vadă ceva interesant. Pe trotuar stăteau doi polițiști, dar serveau strict ca elemente de decor: protecția acelui stadion era o misiune ușoară. Aici nu erau huligani, ca la fotbal; în mulțime se vedea chiar și o familie ciudată din East End, venită împreună cu bunica având părul făcut permanent și cu doi copii. Duffy a început să se mai liniștească. Nu risca să-l întâlnească pe Damian sau pe Lucretia; nici vorbă de Henry, sosit pe bicicleta lui antică, sau de Jimmy târându-se ca la instrucție pe pistă, sau de Taffy, încercând să șterpelească iepurele.

Au intrat pe un coridor cu uși masive. Au urcat spre restaurantul etajat și au privit prin ferestrele

mari la pista iluminată pe jumătate de soarele care apunea, pe jumătate de reflectoare. Pe anunțurile viu colorate plasate ici și colo scria: *Bun venit la Stow.* Sub acestea, un bărbat corpolent, în costum de călărie și cu joben, conducea parada dinaintea primei curse: era urmat de șase bărbați îmbrăcați cu haine albe, amintind de niște farmaciști ieșiți din tură, prezentând cu mândrie șase câini a căror culoare și eleganță variau. Undeva, departe, spre dreapta, panoul de afișare licărea mereu, pe măsură ce cota pariurilor se modifica. Duffy a zărit armata de chelnerițe cu aspect matern, purtând fuste negre și strâmte și bluze albe cu volănașe. Când ușile cuștilor s-au deschis și cei șase ogari au țâșnit în urmărirea unui iepure pe care nu aveau cum să-l prindă și care, la o adică, nici nu era iepure, Duffy a scos cu un pocnet dopul sticlei de Veuve de Vernay, a umplut paharele, și-a petrecut un braț posesiv pe după talia lui Carol și a murmurat:

— Bun venit la Stow.

— Ești de groază, Duffy.

Și totuși o scosese în oraș, iar asta însemna ceva; Carol știa că nu trebuie să caute prea insistent motivul invitației. Au comandat cocktail cu crevete – Duffy cerând o porție suplimentară de sos, ca și cum ar fi fost un gastronom care știa că cel îmbuteliat care se servea acolo era deosebit de bun – urmat de o pulpă friptă și cartofi prăjiți. Au consultat programul, o foaie de hârtie pe dosul căreia erau prezentate detaliile curselor din joia următoare. Urmau alte nouă curse, trei mari, pe distanța de 640 de metri, celelalte pe distanța de 475 de metri.

— Philomena’s Ark, Rockfield Rover, Bernie’s Gamble, Ding Along Dell și Desert Dancer, a citit el. Te inspiră vreunul?

Carol nu se putea hotărî. Duffy a aruncat o privire la formularul precedent și a decretat cu glas de cunoscător:

— Trebuie să alegi între Bernie's Gamble și Ding Along Dell.

— Atunci să fie Desert Dance.

El a surâs și a apăsat un buton prin care era chemat un parior, ceea ce a făcut ca o chelneriță să sosească imediat la masa lor cu o tavă mare.

— Cinci lire pentru doamna pe numărul doi.

— Duffy, asta înseamnă o mulțime de bani. Și, apropo, ai început să ai o voce aristocratică. *Cinci lire pentru doamna pe numărul doi,* l-a maimuțărit ea.

El a surâs. A rămas la fel de zâmbitor când Desert Dancer a fost învins aproape de sosire de Ding Along Dell. Și-au mâncat cocktailurile cu crevete și au băut sticla de Veuve de Vernay, apoi au pariat pe un alt câine perdant.

— Știi ceva, a spus Carol, te-ai putea distra de minune dacă te-ai relaxa.

Duffy și-a dres glasul. Nu era convins că despre asta era vorba. Oamenii aceia de la granița dintre Buckinghamshire și Bedfordshire se distrau de minune, nu? Și uită-te la ei. Duffy a alungat acea imagine din minte, a înfulecat câțiva cartofi prăjiți și s-a chinuit să se concentreze asupra unor chestiuni mai importante. Ar fi trebuit să parieze pe Rhincrew Doc sau pe Chiming Valley? Nu reușise să se hotărască, iar acum era prea târziu, întrucât luminile de pe stadion fuseseră reduse ca intensitate, iar câteva sute de oameni își îndreptaseră atenția asupra unui șir de cuști, în care șase câini scheunau abia așteptând să pornească în cursă. Treizeci de secunde mai târziu, iepurele electric a fost din nou acoperit cu o cârpă, cei șase câini au fost prinși, iar Duffy a respirat oarecum ușurat, pentru că nici Rhincrew Doc, nici Chiming Valley nu-și apropiaseră boturile de picioarele din spate ale fugarului erbivor. La masa din spatele lor, bunicuța cu părul făcut permanent sărbătorea cu mare hărmălaie.

Au păşit printr-un strat aproape lichid de bilete de pariuri aruncate şi au ieşit în aerul cald al nopţii. Cei doi poliţişti se legănau pe călcâie şi le urau noapte bună unor clienţi. Nu avuseseră nici cel mai mic incident toată seara. Câştigătorii erau fericiţi; perdanţii erau aproape siguri că vor câştiga data viitoare. Când s-au urcat în furgonetă, Duffy a zis:

— E chiar frumos aici. Cred c-o să mai vin.

— E cam departe.

Iar ea trebuia să se scoale devreme, pentru că era în schimbul de dimineaţă.

— Serios, e plăcut. Oameni simpatici, câini frumoşi, fără scandaluri. Mâncarea, bună.

— Duffy, a zis Carol, cu o asprime atrăgătoare în glas, te-ai îmbătat cumva?

— Poftim?

— Duffy, ce te face să crezi că în mulţimea aceea nu erau la fel de mulţi infractori ca în orice altă mulţime?

— Păi, am văzut familii întregi.

— Mda, sigur, răufăcătorii îşi scot familiile în oraş. Pesemne că realizează câteva afaceri bune cât servesc cocktailul cu crevete. Pe de altă parte, e un local la care merge multă lume, nu?

Duffy nu voia să se dea bătut.

— Nuu. E chiar plăcut. Şi se vede că le plac câinii. Tot timpul îi încurajează, îi mângâie. Cred că le dau şi câte-o bucăţică de zahăr atunci când îi duc la cuşti.

— Cred c-ai face bine să te duci la un specialist, a zis Carol. Îţi închipui că e mai curat decât alte sporturi?

— Sigur, a zis Duffy, zâmbind către traficul de pe Seven Sisters Road.

— Am cunoscut un poliţist-detectiv care se ocupa de un caz în legătură cu câinii de curse. Cred că era pe undeva prin Romford. Zicea că îl îngroziseră lucrurile care li se făceau câinilor ca să alerge mai repede. Nici n-a vrut să-mi spună unele

dintre ele. Dar mi se pare absolut normal. Gândește-te numai la ce stimulente apelează atleții – iar ei și-o fac cu mâna lor. Când e vorba doar de un câine, nu mai stai pe gânduri, adevărat?

— Se vedea că-și iubesc câinii, a zis Duffy cu glas cald.

— Dar e vorba de bani. În seara asta, o grămadă de bani au trecut dintr-o mână în alta, nu știu dacă ai băgat de seamă. Ar fi trebuit, pentru că o parte erau ai tăi.

— Știi care a fost premiul maxim de astă seară? Șaptezeci și cinci de lire, plus nu știu ce trofeu, și douăzeci și cinci pentru al doilea sosit. Asta-i apă de ploaie.

— E vorba de pariuri. Ca și la cai. Pariuri, Duffy. Și dacă sunt doar șase câini într-o cursă, e mai ușor de anticipat decât la cai, corect?

— Nț! Dacă-i dai câinelui ceva ca să-l faci să alerge mai repede, poți fi prins, adevărat? Trebuie să-i supună la teste pe câștigători.

— Nu trebuie să apelezi la metode atât de evidente, Duffy. Să spunem că sunt înscriși doi câini de clasă într-o cursă, iar unul dintre ei îți aparține. Nu-l poți face să alerge mai repede fără să fii prins, și atunci cum procedezi? Îl faci să alerge mai încet.

— Cum reușești asta?

— Habar n-am. Îi dai cocktail de crevete și cartofi prăjiți în seara dinaintea cursei. Îi tai ghearele, ca să-l doară sau, cine știe?

— Deci pariezi împotriva ta?

— Bineînțeles.

Duffy a continuat să pară puțin nedumerit, ca și cum ar fi refuzat să îngăduie acelei izbucniri acre de scepticism să-i strice distracția din acea seară. O vreme, au continuat drumul în tăcere, după care Duffy a dat aprobator din cap, a virat spre rigolă, a frânat brusc, dând naștere unui cor de claxoane de protest în spatele furgonetei, a tras frâna de mână și s-a întors spre Carol.

— Ți-a spus cineva că ești un geniu? a întrebat-o el.

Ea a întins o mână și l-a bătut amical pe picior:

— Chiar că ai băut prea mult în seara asta.

ÎMPREJURIMILE

Avea cumva un alergător? Fără să vrea, Carol îi oferise o idee, dar știa el care era acel alergător? Aceasta a fost problema pe care a analizat-o în timp ce rula pe Autostrada M1, având drept tovarăș de drum doar o pungă de plastic în care se aflau rămășițele lui Ricky. Iar dacă avea un alergător, apărea altă problemă: mai precis, la ce cursă participa? Problema în cazul de față era că alergătorii nu participau la cursele la care erau înscriși. De pildă, câinele Angelei este ucis, dar are el ceva de a face cu ea? Așa se cuvenea, pentru că trebuie să aibă o legătură cu șantajul, dar se pare că adevărul era altul: șantajul era o treabă care se petrecea săptămânal. Ceea ce i se întâmplase lui Ricky nu avusese rolul de a ridica miza.

Apoi era șantajul în sine. Apariția lui Henry, nesigur pe bicicleta aceea ridicolă, îl sugerase ca suspect, dar nu fusese așa. Sau, de exemplu, Jimmy și lucrurile găsite în tabăra lui: toate îl indicaseră ca principal suspect, însă bănuielile se spulberaseră una după alta. Polițiștii îl puseseră sub acuzare, dar și ei și-au dat seama că aveau nevoie de dovezi mai palpabile pentru ca varianta lor să stea în picioare. Singurul eveniment în care deocamdată nu există un bănuit era incendierea mașinii. Mda, pesemne că vinovăția avea să fie aruncată în spinarea vreunei veverițe răufăcătoare.

La discuția cu sergentul-detectiv Vine, Duffy a predat punga de plastic contra informațiilor fără valoare privind automobilul Datsun Cherry: nu se găsiseră fragmente dintr-o eventuală bombă cu ceas și nici vreun exploziv cunoscut. Probabil se folosise ceva simplu, precum o bucată de frânghie înmuiată în smoală; un mod obișnuit și demodat folosit la țară pentru a da foc lucrurilor, nu vreo șmecherie la care se apelează în marile orașe. Vine o interogase pe proprietara mașinii, dar nu reușise

să scoată nimic de la ea, motiv pentru care polițistul bănuia că aceasta nici nu avea prea multe în cap. Duffy „a uitat” să-i povestească lui Vine despre întâlnirea din apropierea lăzii cu nisip – păi, la o adică, oricum nu se întâmplase nimic, nu? – dar a avansat ideea că unii dintre oaspeții de la Braunscombe Hall îl cam călcau pe bătături. Vine a chicotit.

— Apropo, ceva noutăți în legătură cu Jimmy?

— Va mai fi reținut o săptămână. Stă în celulă și susține că nu el e autorul. Omul mi se pare cam scrântit. Cred că o să chem un psihiatru să-l consulte.

— Puneți-l să-i descrie pe toți cei de la Hall, dacă tot îl mai rețineți, a spus Duffy. Încă ceva, ca să mai schimbăm subiectul, aveți probleme cu drogurile pe aici?

— Nu tocmai. Iar dacă apar, sursa e Londra. Sigur, avem o echipă antidrog, dar asta doar pentru că ziarul local consideră că așa se cuvine. De obicei, oamenii din echipă se ocupă de cu totul alte probleme.

— Deci nu există furnizori locali?

— Nu am cunoștință de așa ceva. Și chiar dacă am ști, tot nu am putea pune pe cineva sub acuzare. Vrei să fac o percheziție la Hall?

— Ai împinge lucrurile prea departe. Era doar o idee de-a mea.

— Sunt convins că celor din echipă le-ar surâde. Își petrec mai tot timpul deghizându-se în hipioți și așteptând prin bodegi să fie „agățați”. De cele mai multe ori se întâmplă ca proprietarul să-i dea afară pentru că nu-i plac hipioții puturoși prin localul lui.

— Ei, atunci pune-i în gardă.

— S-a făcut!

Când s-a întors la Braunscombe Hall, Duffy n-a învrednicit salamandra nici măcar cu o privire și n-a fost deloc grijuliu cu pietrișul lui Vic atunci când a oprit furgoneta. Se săturase să fie mereu

dominat. La început se arătase ostil față de toți, lucru normal, apoi îi luase în vizor pe rând – Belinda, Lucretia, Angela, Damian. Situația nu se schimbase prea mult și asta îi zdruncinase oarecum modul în care vedea lucrurile. Iar asta nu era bine. Mirosea a lipsă de profesionalism.

A început prin a-i telefona lui Henry, pe care l-a întrebat dacă poate merge în acea după-amiază pentru o lecție de biliard pe masa Thurston din 1866. Sigur va fi încântat să servească ceaiul cu mama lui Henry. Apoi i-a încolțit pe Damian și Sally, care tândăleau la un dejun întârziat, luat în bucătărie. I-a invitat în camera de biliard. Perdelele erau date în lături, iar razele soarelui făceau ca postavul de pe masă să aibă o culoare mai deschisă decât în lumina becurilor; încăperea părea neprimitoare, rece. Duffy i-a rugat să se așeze pe canapeaua îmbrăcată în creton. Apoi a rămas în fața lor, rezemat de marginea mesei.

— Am constatat că la bărbați, a spus Damian, adresându-se lui Sally, crizele de măiestrie sunt într-o relație directă cu dezamăgirea în amor.

Deci trăsese cu urechea. Ori poate i se povestise. Lui Duffy nu-i păsa. Asta se întâmplase cu o zi și jumătate în urmă. De atunci încoace trăise experiența curselor de ogari. Nu mai era convins că se simțea atras de sport, dar socotea că va păstra acea distracție în rezervă, pentru momentele în care se va simți tentat să manifeste simpatie pentru oameni nedemni de așa ceva. „Duffy, vrei să mi te așezi în poală?” „Nu, plec la Stow.” „Mi-ai ascultat vechiul cântec de școală?” „Îmi pare rău, dar prefer câinii.”

— Ai putea să mori, a zis Duffy.

— Uf, Dumnezeule, iar începe. Sally a spus asta pe un ton plictisit și sarcastic. Amicul nostru iar își vâră nasul unde nu-i fierbe oala. Nu ține tocurile pe postav, că îl rupi! Nu face asta, nu face ailaltă. Nu te distra și tu puțin că ai putea muri. Un pahar cere altul; azi un fum, mâine o să treci la seringă.

Recomandarea numărul 23 a Ministerului Sănătății.

— N-am spus așa ceva, a răspuns Duffy. A simțit ochii lui Damian fixându-l, în timp ce Sally privea furioasă în altă parte. N-am zis că o să vă sinucideți. În ce mă privește, puteți să trageți orice pe nas și să vă injectați ce vreți voi în brat. N-am spus că ați putea muri. Am spus doar că v-o faceți cu mâna voastră.

— Continuă, o, înțelept domn din East End, a zis Damian.

— Am impresia că nu vedeți ce legături există. Încă nu-mi sunt clare, dar voi ar trebui să vă dați seama.

Damian a scos un oftat teatral – gen școlar iritat de pedanteria dascălului.

— Nu v-a spus Angela cum a murit Ricky? (Cei doi au clătinat din cap.) N-a murit pentru că a fost aruncat prin fereastră. (A tăcut o clipă, așteptând aprobarea din cap a lui Damian ca să continue.) Pe Ricky l-a ucis o supradoză injectată, mare cât să ucidă și o vacă.

În realitate, Duffy nu știa câtă heroină era necesară pentru a omorî un câine, dar fraza aceea suna suculent.

— Sărmanul Ricky, s-a văicărit Sally și și-a lăsat capul pe umărul lui Damian.

— Deci ai găsit cadavrul. (Damian părea să vadă lucrurile în altă lumină decât Sally. Duffy a dat din cap.) Dar de ce l-au ascuns?

— Altcineva a făcut asta. O persoană care gândește ceva mai ordonat.

— Și numele acesteia nu ni-l vei spune.

— Exact.

— Păi de ce ar face cineva așa ceva câinelui Angelei?

— Tot nu vezi legătura, așa-i?

— Ce legătură?

— Între câine și mașină. Câine – mașină.

— Ce tot spui acolo? Sally și-a ridicat capul de pe umărul lui Damian. Ricky era câinele Angelei. Iar necazul cu motoarele astea străine – și Sally a rânjit ca o isterică – este că se dovedesc îngrozitor de…

— Ține-ți gura, Sal. Ascultă.

— Ai plimbat câinele de multe ori, nu-i așa, Sally? L-ai scos la plimbare la fel de mult ca și Angela? (Ea a confirmat din cap.) Și-au închipuit că-i al tău. Ei bine, au înțeles greșit. Dar au fost siguri că aceea e mașina ta, așa că de data asta n-au mai greșit. Dar tu ar fi trebuit să vezi legătura. A treia oară nu vor mai ataca mașini sau câini. O să te atingă acolo unde doare mai tare. Iar după aceea s-ar putea să fii ucisă. Am mai cunoscut asemenea cazuri. Multe, și te asigur că e mult mai rău decât atunci când nu-ți plătești ratele la mașina de spălat.

Damian s-a uitat ca și cum ar fi fost pe punctul de a respinge analogia făcută de Duffy cu un pufnet disprețuitor, dar s-a stăpânit.

— Poate c-ar trebui să mergem la tăticuțul tău când o cotim de aici. Văzând că nu primește răspuns, Damian s-a întors către Duffy și l-a întrebat: Ai vreo sugestie?

— Cât datorați?

— Aproape opt mii.

— Iisuse. Și de la ce datorie ați pornit?

— Cincisprezece.

— Mamă, Doamne! Așadar, a început Duffy cu un aer pedant, ați achitat șapte.

— Cam pe acolo.

Șapte. Plus încă una. De trei ori câte două mii fac șase mii, a continuat el.

— Și cine e consumatorul? Damian și Sally s-au privit. În regulă, deci, amândoi. Jumi-juma?

— Nu, a zis Sally. Eu consum mai tot.

— Eu iau numai când joc snooker, mai mult sau mai puțin, a spus Damian pe un ton împăciuitor. Constat că mă calmează extraordinar. Elimină zvâcnetul acela al cotului de care suferi tu,

scumpul meu Duffy. Te face să vezi lovituri pe care altfel le-ai considera imposibile. Introducerea aceea, de cealaltă parte a mesei, în buzunarul mijlociu – nici n-ai observa-o, decât dacă ai primi puțin ajutor.

Aceea fusese ultima încercare a lui Damian de a înfrumusețea situația. Duffy a continuat fără milă:

— Deci, ea consumă mai tot, îți dă și ție o idee ca să te ajute la snooker. Dar tu faci achizițiile.

— Mm.

— Ei, dacă aș fi în locul lor, întâi m-aș ocupa de tine și pesemne că te-aș aranja binișor, iar dacă n-aș mai avea ce scoate de la tine, aș lua-o pe ea în primire.

— Mă gândisem să vând Datsun-ul, a spus Sally. Dar mi-au luat-o înainte. Cu asta și-au tăiat singuri craca de sub picioare.

— Mai curând ți-au tăiat-o ție, a zis Duffy cu brutalitate.

— Of, Doamne! Doamne, Doamne!

— Despre ce anume vorbim? a întrebat Duffy. O serie de substanțe, sau doar una?

— Doar cocaină, ce Dumnezeu! Damian părea furios. Nici nu m-aș atinge de altceva. Și oricum, a adăugat el, dovedind o distanțare inutilă, *ea* e consumatoarea, nu eu.

„Sigur”, a gândit Duffy. „Ea e consumatoarea, iar tu furnizorul. Ea se urcă pe masa de snooker și-și dă jos chiloții, iar tu ești nevinovatul cu tacul în mână. Ea îmi dezumflă roțile, tu vii doar cu sugestia, iar apoi te dai la fund în ultima clipă, să nu te vadă cineva. Ea va fi victima, tu, supraviețuitorul; dar fără oameni ca tine, ea nu ar mai deveni victimă. „Gustă puțin din asta, hai, mie nu mi-e foame. Ne culcăm? Nu ți-ai luat pastila? Hai, să riscăm, ce-ai de pierdut? Mai bea un pahar, de ce nu vrei o porție dublă, eu nu pot, fiindcă trebuie să conduc.” Apoi Damianii de pe lumea asta își iau catrafusele, lăsând fete ca Sally dependente, gravide, bețive, nenorocite. Justiția

brutală practicată de distribuitorii de droguri avea ceva bun în ea prin faptul că îi trata pe alde Damian și Sally fără nicio părtinire.

— Deci ați pornit de la o notă de plată de cincisprezece mii. Cum de s-a ajuns la o asemenea sumă?

— Ni s-a oferit un sistem minunat de credit, a spus Damian plin de entuziasm, apoi a înghețat. Evident, aceea era o frază pe care o folosea înainte de a da de bucluc.

— Deci, ați avut aproape o mie, dar ați rămas datori cu paisprezece mii, de aceea v-a venit ideea să scoateți bani de la Angela. Duffy a rostit acest lucru ca pe un adevăr ce nu mai trebuia demonstrat. Cum ei n-au avut nicio reacție, a continuat: Eu nu sunt polițist. Pe de altă parte, nu sunt nici tâmpit. Nu înțeleg de ce nu i-ați cerut un împrumut.

— Oamenii devin ciudați când vine vorba de bani, a zis Sally, ca și cum și el ar fi trebuit să știe asta. Are bani, nu știe ce să facă cu ei, o să capete și mai mulți când se va căsători cu Henry. Și, oricum, era mai amuzant așa.

Bineînțeles, a gândit Duffy, mereu uit de elementul distracție, e mai amuzant să-ți șantajezi un prieten decât să-i ceri direct bani pe care, mai târziu, va trebui să-i înapoiezi. Asta-i marea diferență între cele două modalități de rezolvare: distracția.

— Serios, a fost un soi de glumă, a zis Damian, parcă cerându-și scuze. Asta, la început. Am început să ne gândim cine n-ar simți lipsa unei anumite sume și am găsit-o pe Angela, apoi ne-am întrebat cu ce am avea-o la mână. Și ne-am adus aminte că am văzut-o cu un tânăr care a fost pe aici. De fapt, nu i-am surprins, poate că doar i-a arătat priveliștea de pe acoperiș, dar am considerat că merita să încercăm.

— Și atunci te-ai dus la un telefon public și ai adoptat acel accent străin.

— Străin. Am mimat accentul meu cel mai irlandez, atâta tot. Asta îți arată cât de mult percepe Angela.

— Și a plătit?

— Nu ne-a venit să credem. Eu i-am distrat pe ceilalți cu câteva snoave, Sally s-a prefăcut că se retrage cu vreo indispoziție femeiască, după care s-a strecurat afară din casă. A fost ridicol de ușor. Serios că nu ne venea să credem, de aceea am continuat să folosim același loc de predare.

— Tot nu pricep de ce n-ați cerut un împrumut, a repetat Duffy.

— Oamenii devin ciudați când vine vorba de bani, a zis Sally din nou, de parcă ar fi rostit un adevăr extrem de greu de descoperit.

— Și unde vă faceți cumpărăturile? La Londra?

— Nu. Vin ei la noi. Totul e foarte bine organizat.

— Cum, aici?

Duffy și-a imaginat o furgonetă cu vreun nume distins pe laterale și o emblemă regală pe care să scrie „Domnii Heroină, Cocaină și Hașiș: Distribuitori de Narcotice. Livrări joi și sâmbătă. Facilități de credit.”

— Ei, cum așa? La cafeneaua aflată pe autostradă.

Frumos. Un loc obișnuit. Duffy chiar se întrebase deseori dacă s-ar fi dat în vileag toate ilegalitățile – începând cu strângerea de mână adulteră și până la ședințele de lucru ale infractorilor – care se desfășurau în asemenea cafenele de pe autostradă. Ar mai supraviețui acele restaurante?

S-au privit unul pe altul vreme de un minut.

— Și-acum ce o să se întâmple?

— Nu știu. (Duffy nu avea niciun motiv – și nici dorința – de a fi blând cu cei doi.) De aici încolo, depinde de sergentul-detectiv Vine. Evident, o să-i povestesc ce mi-ați spus. Probabil că și el vă va lua la întrebări. După aceea, vedeți voi. Poate

consideră că trebuie să efectuați o nouă plată în condiții de strictă supraveghere. Ori v-ar putea azvârli într-o celulă, bineînțeles. Totul depinde dacă vede șantajul și treaba cu drogurile tari cu ochi îngăduitori.

— Of, Doamne, a exclamat Damian, vrei să ne sperii.

— Dar am făcut-o din distracție, a repetat Sally. Tu nu te distrezi niciodată? (Duffy n-a răspuns provocării. Nu era prea sigur ce însemna distracția. De pildă, câinii de la Walthanstow: i se păruseră amuzanți, dar probabil că asta fusese doar o impresie după ce se simțise ca un câine bătut la Buckinghamshire/Bedfordshire.) O să-i spui lui Ange?

— Poate c-ar fi mai bine să-i spuneți voi.

Sally părea tipul de fată pe care toată lumea sare să o ajute. Avea șansa de a se descurca și singură.

Duffy s-a îndreptat de spate. Când s-a întors ca să iasă, Damian a zis:

— Presupunând că n-o să mă bage imediat la închisoare, sper că n-ai uitat de mica noastră revanșă pe postavul verde.

— Presupunând asta, a spus Duffy.

Mulți oameni nu știu care le sunt prioritățile, a gândit el.

— Iar eu voi face toate eforturile ca să mă păzesc de infama pudră care mă face să funcționez la snooker.

— Nu înțeleg de ce iei, a spus Duffy.

— Iar eu nu înțeleg de ce *nu* iei, având în vedere jocul chinuit pe care îl practici în prezent. Îți dă eleganță, asta e, eleganță și cursivitate.

Duffy recunoștea că stilul lui de joc impunea ceva mai multă cursivitate, precum și alte lucruri – pricepere, precizie, seriozitate, stăpânire – dar era hotărât să le dobândească pe căi demodate. Când a apărut la lecția de snooker la Winterton House, pietrișul a scos același fâsâit distins, ca un dejun cu cereale care i-ar fi șoptit în timp ce turna laptele

peste el. Henry, îmbrăcat cu un amestec tipic: haină cadrilată generos, batistă atârnând moale din buzunarul de la piept, fular decorativ și pantaloni de călărie dintr-un material cu țesătură în diagonală, l-a întâmpinat cu o ușoară lovitură de pumn în umăr.

— Cine s-a dus în pădure cu aleasa mea, hei?

— Ți-am spus doar…

Duffy spera că Angela nu-i spusese nimic lui Henry după ce el plecase să vadă ce se întâmplase la locul de livrare a banilor.

— Așa e. Henry și-a apropiat fața pătrățoasă de cea a lui Duffy. Cât costă cățelușul din coliba din pădure[8] și așa mai departe? Ia spune.

— Sigur.

— Mama ne așteaptă la ceai la 16:30, așa că să trecem la treabă.

Au traversat casa din nou, mergând spre încăperea destinată domnilor, camera de biliard, cufundată în întuneric și mirosind a piele veche și a fum de țigară de foi aromată. Duffy a observat deasupra șemineului una dintre acele căni victoriene cu sistem de închidere la dop, pentru a împiedica servitorii să ia o gură pe furiș; cu toate că, dacă era să ia ca exemplu Braunscombe Hall, servitorii nu se deranjau să umble cu jumătăți de măsură când le plăcea whisky-ul stăpânului. Acolo luau pur și simplu o ladă întreagă de vin, ducând-o direct din furgoneta furnizorului în propria bucătărie, dar pe ușa din spate. „Un vechi obicei britanic la casele mari”, după cum se exprimase doamna Colin.

— Așază bilele, a spus Henry, care își alegea tacul. Duffy a adunat bilele roșii laolaltă și a început să le strângă în triunghiul greu, din lemn de mahon. Era o iluzie, sau chiar sunau ceva mai plin atunci când se ciocneau? Iar culorile nu erau puțin diferite față de cele de la Braunscombe Hall? Cea albastră părea ceva mai închisă, cea maro, o idee mai roșcată. Bineînțeles: Henry avea bile din

fildeș, iar Vic, noile mochete din supercristalit. Iar în ultimii ani se mai umblase la culori, pentru a le face să se vadă mai frumos la televizor. Nu prea era de acord cu asta. Nu ținea cu orice chip la tradiție, dar prefera setul demodat de bile. Tot astfel, prefera imaculata masă Thurston din 1866 celei a lui Vic, care avea mai multe cute decât un pat nefăcut.

În atmosfera calmă ca de chilie a încăperii, cu mirosuri păstrate de mult, cu bilele de fildeș care sunau discret și explozia nebună de culoare în plin întuneric, Henry a suferit o transformare subtilă. Duffy văzuse bărbați grași care, odată ce se vedeau pe patine care mușcau o dâră în suprafața gheții, căpătau o eleganță neașteptată; ceva similar se petrecuse și cu Henry. Un individ masiv, rigid, care mergea pe bicicletă cu genunchii și coatele scoase în afară, devenise dintr-o dată grațios și precis; chiar și mai scund, dacă asta era posibil. Așa cum spunea Damian, avea cursivitate. Nu sărea în ochi – nu începea să se mute pentru următoarea lovitură decât după ce bila intra în buzunar – însă dovedea hotărâre. Părea relaxat.

Duffy nu era la fel de destins. Siguranța lui Henry îl făcea să se crispeze, iar stilul lui de joc îl făcea și mai crispat. S-a trezit repezindu-se să dea lovituri lungi și riscante, apoi s-a blocat în câte o situație, după care a fost bătut umilitor. A avut oarece succes cu culorile spre sfârșit, dar a trebuit să înghită gălușca unui scor de 72 la 28.

A urmat lecția. Henry ținea foarte mult ca Duffy să adopte o poziție corectă. L-a pus să se așeze pentru lovitură și imediat a început să-l aranjeze, la fel cum procedează un fotograf cu un model. I-a așezat degetele, care aveau tendința să se răsfire. I-a împins capul mai aproape și deasupra tacului. A îngenuncheat și i-a mutat picioarele până când acestea stăteau aproape paralel. I-a împins mâna dreaptă cu câțiva centimetri mai înainte pe tac și s-a străduit să-i facă antebrațul să coboare vertical

din cot. În cele din urmă, l-a pus să exerseze blocându-i coapsele. Partea asta presupunea ca Henry să-l ia de talie, strecurându-și palma ceva mai jos și trăgând ușor în sensul acelor de ceasornic.

Duffy și-a blocat coapsele și s-a trezit într-o poziție perfectă pentru lovitură, dar ceva părea să-l împiedice să joace. În primul rând, Henry aproape că stătea rezemat de spatele lui; ceea ce era mai notabil, palmele lui mari, care până atunci stătuseră lipite de oasele coapselor, se strecuraseră în buzunarele pantalonilor lui. Nu s-a mișcat. L-a lăsat pe Henry să cotrobăiască o vreme, după care a tușit ușor și s-a pregătit să lovească bila maro.

Henry și-a retras palmele.

— Verificam dacă bilele sunt în buzunarele potrivite, a zis el înveselit.

Lecția a continuat, oferindu-i din când în când prilejul lui Henry să-l atingă pe Duffy, care nu s-a ferit, dar nici nu l-a încurajat de-a dreptul. Apoi au mai făcut o partidă, pe care Henry nu a câștigat-o cu aceeași ușurință, deși lui Duffy i-a fost greu să stabilească dacă asta se întâmplase pentru că-și îmbunătățise jocul sau pentru că Henry se gândea la alte lucruri. Cum mai avea la dispoziție douăzeci de minute până să meargă la ceai, Henry a sugerat încă o lecție. Duffy a susținut că îi fusese de ajuns, astfel că s-au așezat pe canapeaua veche, îmbrăcată în piele, pe care bărbații cu favoriți, țigări de foi și un pahar în mână stăteau la o discuție după câte o partidă.

— Ce mai face Angela?

— E în mare formă. A suportat totul ca un soldat bine instruit.

— Înțeleg că ești nerăbdător să te căsătorești.

Duffy abia așteptase să pună acea întrebare, chiar dacă ar fi sunat a cruzime, dată fiind preferința recent declarată a lui Henry pentru bilele din buzunare altora.

— Să zicem.

— Totuși, e groaznic că i s-a întâmplat așa ceva cu puțin înainte de nuntă.

— Nu-mi închipuiam că Jimmy o va lua razna, a spus Henry și a clătinat cu tristețe din cap.

— Nu l-ai fi crezut capabil de așa ceva, nu?

— Păi tocmai asta e, că niciodată nu poți anticipa faptele nebunilor.

— În orice caz, a zis Duffy, se va dovedi curând dacă a fost el sau altcineva.

— Cum adică?

— Păi, se fac tot felul de teste.

— Amprente?

— Cam așa ceva… Duffy trăgea de timp în mod deliberat. Nu chiar…

— Hai, spune odată. E logodnica mea, cred c-ar trebui să știu.

— Îmi pare rău, Henry, dar e cam… jenant, serios. Duffy a lăsat impresia că are rețineri în a aborda un subiect delicat. Am discutat cu sergentul-detectiv Vine despre ultimele descoperiri tehnice din domeniu. Știi ce a pățit Angela… după ce a fost legată. (Henry s-a uitat în altă parte și a dat din cap.) După cum spune Vine, trebuie doar să verifice. Au găsit modalitatea de a face analiza. La microscop. Sperma, a zis el brusc, e ca fel ca amprentele. Se poate descoperi autorul.

— N-am mai auzit de așa ceva.

— Nici eu, a zis Duffy. Din câte se pare, e ceva nou și foarte costisitor, de aceea se folosește doar în cazuri speciale. Cum să spun, dacă e violată o femeie din Londra, nu s-ar putea lua probe de la toți bărbații. Însă în cazul de față… Jimmy neagă, nu? Chiar dacă s-a întâmplat la tabăra lui, nu l-a văzut nimeni acolo. Angela nu l-a recunoscut. De aceea, poliția o să-i ceară o probă și, în felul acesta, se stabilește dacă a fost el sau nu. (Duffy a făcut o pauză, așteptându-l pe Henry să pună întrebarea lămuritoare. Dar degeaba.) Și, sigur, dacă nu se potrivește, atunci Jimmy e scos de sub acuzație. (Nici de astă dată nu a venit întrebarea.)

Și cum nu sunt mulți bărbați care frecventează Braunscombe Hall, cred că, în mod firesc, vor veni să ceară probe de la toți. Ca să elimine orice dubiu. Așa cred că se va proceda. Hotărârea asta depinde de sergentul Vine.

Henry a dat din cap și nu a spus nimic.

— Mergem la ceai? a sugerat Duffy.

Mama lui Henry era în seră, înconjurată de toate florile existente la Kew Gardens. Avea în picioare aceiași pantofi sport roz, dar acum purta un taior crem și câteva șiraguri cu pietricele la gât. Numai că, așa cum bilele de biliard ale lui Henry nu erau din supercristalit, nici acelea nu erau chiar pietricele.

— N-ai renunțat la cravata aceea urâtă luată de la escrocul de Vic.

— Pentru că veni vorba, să știți că nu are cazier.

Dintr-o dată, Duffy a simțit că trebuia să-l apere pe bătrânul Vic, deși efortul presupunea niște riscuri.

— Asta-i o definiție cam incompletă a unui escroc. Ce, trebuie să ai cazier ca să fii escroc? Uită-te la Henry, de exemplu.

— Mamă!

— Păi ești un escroc, nu, dragul meu? (Duffy a remarcat că era prima oară că ea folosea un cuvânt drăgăstos față de fiul ei, acuzându-l în același timp de o infracțiune. Henry a dat să spună ceva, însă mama lui a continuat.) Carnea aceea de la viței bolnavi pe care ai vândut-o, sau ai uitat?

— Nu știam sigur că era infectată.

— Adică nu muriseră?

— Păi, nu poți respecta toate reglementările Ministerului Agriculturii, altfel ai înnebuni. Am procedat la fel ca orice alt fermier.

— Exact. Toți fermierii sunt ticăloși. Apropo, și tu ești infractor?

— Eu? s-a mirat Duffy.

— Păi porți cravata unui infractor. Sper că nu te supără întrebarea mea.

— Nu, sigur. Și eu sunt un escroc. Se vede dintr-o privire.

Duffy era mai puțin încântat de această vizită decât de precedenta. A luat o prăjitură cu fructe. Până și asta avea un gust elegant. La el acasă, prăjiturile aveau câte o bucățică de fruct; aici erau fructe cu bucățele de aluat. Parcă auzea strigătul din bucătărie: „Mai ușor cu făina!”

Henry n-a spus prea multe și, după prima ceașcă de ceai, Duffy s-a ridicat, gata de plecare.

— Îmi pare rău că trebuie să pleci, a zis mama lui Henry, bine dispusă. Te rog să mai vii. Vreau să mai aflu ce se petrece în lume.

Când a ajuns la Braunscombe Hall, l-a găsit pe sergentul-detectiv Vine instalat pentru o nouă sesiune de întrebări. Raportul privind Datsun-ul sosise, dar nu dovedea nimic: nici bombă, nici explozivi cumpărați din comerț, iar pe de altă parte, nu se găsise vreo veveriță carbonizată și nici nu se constatase vreun fulger în plină vară care să lovească întâmplător. Cel mai probabil era că în rezervor se vârâse o bucată de frânghie aprinsă. O metodă eficientă de distrugere, dar nu tocmai un exemplu de tehnologie de vârf.

Vine discutase din nou cu proprietarii Datsun-ului, iar Sally avusese de făcut o mică mărturisire. Apăruse și Damian, care se oferise și el să mărturisească ceva. Însă povestea de dimineață și cea de după-amiază – după cum a descoperit Duffy când Vine i-a relatat ultima versiune – difereau substanțial, așa cum nu se compară un film porno cu o carte cu poze pentru copii. Cât Duffy fusese plecat, cei doi se gândiseră febril și se vedea că Damian era creierul. În afară de idee, a constatat și o strângere a rândurilor. În primul rând, Angela trecuse de partea lor. Noua relatare – pentru apărarea căreia probabil că aveau să fie angajați niște avocați costisitori – suna cam așa: Damian și Sally, recunoșteau ei, fuseseră niște copii răi în trecut. Pentru că asta făcea parte din stilul de viață

al generației lor, amândoi consumaseră droguri; mda, păi mergi la Londra acum și, practic, poți să primești o doză gratis la fel de ușor precum îți cumperi un bilet dus-întors, știi cum e, domnule Vine, nu? Luaseră și puțină cocaină într-o vreme, și erau pregătiți să plătească pentru un asemenea păcat, indiferent de prețul cerut de societate. Acum locuiau cuminți la țară, împreună cu prietenii. Buba era că cei din Londra veniseră după ei. Fuseseră șantajați de cineva de la care cumpăraseră cândva droguri, care îi găsise și le cerea bani. Îi plătiseră deja de trei ori, dar omul începuse să se lăcomească. Partea groaznică era că nu prea aveau bani, iar când îi povestiseră Angelei necazul pe care-l aveau, aceasta insistase să suporte ea cheltuiala. Angela se arătase incredibil de generoasă, și le spusese că are o mulțime de bani, însă situația scăpase de sub control. Șantajiștii o văzuseră pesemne pe Sally scoțându-l pe Ricky la plimbare și de aceea îl omorâseră, tot ei incendiaseră mașina lui Sally și probabil că puneau la cale lucruri și mai urâte. Îi putea ajuta domnul Vine? Probabil la următoarea plată pe care o va face Damian, cu bani pe care Angela, în bunătatea ei, îi punea la dispoziție. Predarea urma să se facă a doua zi dimineață, la cafeneaua de pe autostradă.

Lui Duffy i-a scăpat un fluierat admirativ când a auzit versiunea relatată de Vine. Deloc rău, mai ales că fusese însăilată în câteva ore. Depășeau artiștii cei mai desăvârșiți de music-hall, care treceau de la o stare la alta pe negândite: de la șantajiști la șantajați, și asta cât ai clipi. Angela, transformată din victimă în prietenă neprețuită, doar cât ai zice pește. Duffy i-a povestit lui Vine propria variantă, și a fost rândul lui Vine să scape un șuierat de uimire.

— Îți vine să-i lași în zeama lor, nu? a zis el.

— Dar n-o vei face.

— Nu, mai ales că au incendiat mașina și câte altele.

— Sigur.

— La urma-urmelor, suntem pe urmele aceleiași sau acelorași persoane. Iar după ce le prindem, ne hotărâm dacă le acuzăm de șantaj sau de trafic de droguri.

— Va trebui să-i alertezi pe cei din Londra.

— Știu.

— Păcat că n-am apucat să percheziționăm toată casa.

Duffy ar fi vrut să-l vadă pe Damian ținut cu capul în jos de un sergent musculos, în timp ce din buzunarele pantalonilor i-ar fi curs tot soiul de pastile, prafuri și tutun de alungat muște. Dar ceea ce nu fusese distrus înainte de prima vizită a sergentului-detectiv, acum sigur luase calea apei trase la toaletă.

Vine nu a avut nevoie de ajutorul lui Duffy pentru a plănui desfășurarea lucrurilor în ziua următoare. Avea să-i anunțe pe cei de la Londra, să-i scoată pe cei din echipa antidrog de la activități de supraveghere a traficului rutier, să aranjeze urmărirea, să aducă un vehicul pentru preluarea indivizilor prinși și așa mai departe. Dar poate că Duffy ar fi vrut să asiste la predarea banilor; asta pentru cazul în care mesagerul se dovedea a fi un localnic. Nu s-ar cuveni să-l pună pe goană la vederea unei fețe cunoscute. Duffy a acceptat.

•

În acea seară a stat departe de casă. Nu avea chef să dea ochii cu Lucretia în salon și să i se spună că e simpatic sau de-a dreptul ciudat. Nu voia să stea față în față cu Damian la cină și să-l vadă radiind și încrezător, fălindu-se în secret cât de inteligent îl păcălise pe sergent și cum el și Sally se puteau aștepta doar la o condamnare cu suspendare, asta în cel mai rău caz. Nu ținea să dea de Angela și să se întrebe cum realizase, în

confuzia ei, care îi erau cei mai apropiați amici; și nici nu dorea să o privească și să-și aducă aminte cum se strecuraseră în buzunarele lui mâinile mari și roșii ale lui Henry. „Verificam dacă bilele sunt în buzunarele potrivite.” Duffy a stat în cafeneaua de pe marginea autostrăzii plimbând prin farfurie o plăcintă cu carne, care se răcise deja, și sorbind alene dintr-o bere fără alcool pe care o comandase ca să contracareze efectele neplăcute ale unui morman de cartofi prăjiți cu care unsese plăcinta, ca să alunece mai ușor pe gât. După o felie de tartă cu fructe și un iaurt simplu, s-a întors la Hall și s-a culcat devreme, având grijă să nu-i tulbure pe ceilalți.

— Ai vreo recomandare? l-a interpelat Damian a doua zi dimineață, când s-au ciocnit pe terasă. Dorind să o șteargă din casă, Duffy făcuse o plimbare neobișnuită: o oră de umblat cu capul în pământ prin pădure, atent la urzici și la capcane pentru urși, încercând să nu se sufoce cu aerul de țară.

— În general, adică?

Duffy a simțit chiar o undă de entuziasm când a venit vorba să-i dea sfaturi lui Damian.

— În legătură cu ceea ce se va întâmpla astă seară. E noaptea mea cea mare. Presupun că domnul Belea ți-a povestit.

— Corect. Să nu joci pentru public, atâta tot.

— Care public?

— Păi, pentru mine, de exemplu.

— Pentru tine! Sunt măgulit. Poate ne întâlnim să mâncăm o ultimă cină înainte de asta.

— Regret, dar asta nu mă amuză.

— Aha. (Expresia de pe fața lui Damian s-a schimbat subit.) Hai, domnule. Doar țineai la mine. Puțin, e adevărat. Ori poate greșesc? Nu ți s-a părut că am dovedit curaj când am scos mașinile din garaj?

— Apropo, dacă iese cu bucluc…

— Bucluc?

— Dacă apar necazuri, să zicem, indivizii se hotărăsc să te tăvălească puțin, să nu-ți faci griji. Polițiștii, care știu în amănunt stima de care te bucuri în ochii distribuitorilor, vor interveni cât de repede vor putea.

Asta a făcut să pălească expresia de încredere de pe fața lui Damian.

Furgoneta pe care scria cu litere mari *Duffy Security* ar fi arătat nelalocul ei în parcarea de pe marginea autostrăzii; de aceea, Duffy a mers cu ea până la secția de poliție și a venit în mașina unuia dintre filori. S-a instalat la o masă din apropierea ușii cu mult timp înainte de ora întâlnirii. Damian a sosit la 18:45, fiind întâmpinat ca un vechi amic de una dintre fetele care serveau la tejgheaua cu autoservire. După ce a flirtat ostentativ cu ea, Damian și-a luat ceașca de cafea la o masă de unde putea vedea parcarea.

Duffy și-a făcut de lucru cu mâncarea din farfurie și a încercat să ghicească, văzându-i doar din spate pe clienții care intrau, pe cine urma să întâlnească Damian. După aproape opt rateuri, a ghicit: un tip nu tocmai scund, trecut de douăzeci de ani care, stând la coadă, părea cam agitat și bătea din picior în vreme ce aștepta să cumpere o ceașcă de ceai și o plăcintă cu carne de porc. Cafeneaua nu era chiar aglomerată, iar Duffy a remarcat amuzat că Damian și omul lui a făcut un joc nerod înainte de a sfârși prin a se așeza la aceeași masă. Damian s-a descurcat bine: Duffy abia dacă a surprins momentul în care plicul a trecut dintr-o mână în alta. După o vreme, mesagerul s-a ridicat. Duffy s-a ridicat în același moment și a rămas câteva momente scotocindu-se prin buzunare după bani pentru bacșiș. Cât a făcut asta, a rămas cu capul plecat, dar privirea îi era la individ. Un metru optzeci, și-a zis în gând, păr castaniu-închis, lăsat peste guler, ochi negri, fața mare, nas borcănat, buze subțiri, inel în urechea stângă, haină de blugi, tricou verde, pantofi sport,

marca necunoscută, dar de culoare maro normală. Vezi în această sală de tribunal bărbatul pe care l-ai observat cu acea ocazie? Ești amabil să ni-l arăți? Mulțumim.

Duffy nu s-a uitat la Damian, care primise instrucțiuni să aștepte cel puțin zece minute, apoi l-a urmat afară pe bărbat. Nu era nevoie să se țină scai de el, pentru că nu el îl fila: dacă de la masa lui Damian se vedea parcarea, tot astfel, de acolo Damian era supravegheat, iar polițiștii care urmau să pornească în urmărire îl examinau deja pe omul care preluase banii. Duffy s-a urcat în mașina lui Vine care nu avea însemnele poliției și a privit cum începea urmărirea.

— Nu-mi place deloc partea asta.

— Așa e, l-a aprobat Vine. Stabilești cum va fi în cele mai mici detalii, apoi totul se dă peste cap. Șmecherii ăia de la Londra ori o dau în bară, ori își arogă toate meritele. Cum s-a descurcat flăcăul?

— Bine. Adică, n-a scăpat plicul și nici n-a făcut altă prostie. Mi s-a părut puțin agitat, dar așa și trebuia. Nu cred că intermediarul are diplomă de psiholog.

— Exact. Hai să ne întoarcem la secție.

Au lăsat deschis aparatul de radiorecepție, deși nu se așteptau să audă prea multe. Intermediarul urcase într-un Ford Fiesta de culoare cenușie și pornise pe autostradă spre sud. Polițiștii, care primiseră instrucțiuni să comunice cât mai puțin prin radio, probabil că aveau să vorbească abia la prima traversare de la Watford Gap, ori probabil, ceva mai departe. Vine și Duffy au discutat despre caz. Vine a confirmat că starea lui Jimmy, ca și declarația lui nu se schimbaseră. Duffy l-a întrebat pe Vine în legătură cu testul de spermă despre care îi vorbise lui Henry în acea după-amiază.

— N-am auzit de așa ceva, a mărturisit Vine. Noutatea asta n-a ajuns încă la țară. (A chicotit.) Nu cred că medicii vor fi prea încântați. Și-i neplăcut să prelevezi atâtea probe de sânge și

urină. Va trebui să dea probele în eprubete foarte mari, așa cred.

— Dar dacă cineva refuză să dea proba? A fost rândul lui Duffy să chicotească. Crezi că va trebui să…

— Șș. Vine a ciulit urechile la radio. Ciudat.

Fordul Fiesta, care se îndreptase spre sud de la intersecția 13, ieșise de pe autostradă la intersecția 11. Dar nu pornise spre est și nici spre vest. Revenise pe autostradă, iar acum se îndrepta din nou spre nord. Vine a tras pe dreapta și a așteptat tăcut următoarea comunicare.

S-au uitat unul la celălalt când au auzit că mașina întorsese la intersecția 13 și se îndreptase din nou către felia lui Vine. La început, părea că mașina pornise către Talworth, apoi spre Illingham, după care, după ce a făcut un ocol, părea să aibă ca destinație Fen Burton. Vine a condus cu viteză, astfel încât a ajuns la bodega *Seven Bells* cu cinci minute înaintea Fordului. A coborât și a discutat cu polițistul din mașina care participase la urmărire, apoi s-a întors la Duffy.

— Unul dintre ei a intrat după individ. Va mai sosi o mașină peste câteva minute.

— Cum eu nu sunt în timpul serviciului, a zis Duffy, presupun că nu se opune nimeni dacă mă duc să beau și eu ceva.

— Asta dacă nu cumva intenționezi să șofezi după aceea, domnule.

Duffy a traversat drumul până la *Seven Bells.* Era o bodegă obișnuită de la țară, oferind distracția tradițională, adică un tonomat, un aparat cu jocul „Invadatorii din spațiu” și altul cu jocuri de noroc. Având ca fundal sonor pocnete, țiuituri și răgete de sirenă, câțiva localnici se puteau delecta cu o varietate de opt sortimente de bere. Duffy a comandat o halbă dintr-o marcă de care nu auzise în viața lui, a găsit o masă izolată, i-a salutat din cap pe consumatorii de la mesele alăturate și apoi a privit în jur. Cât pe ce să-i scape polițistul în civil

care stătea pe un scaun la bar. Șoferul Fordului se așezase în colțul îndepărtat și se prefăcea că urmărește un joc de săgeți, dar aruncând priviri spre ușă de fiecare dată când auzea vreun zgomot. Uite-l că vine, și-a zis Duffy, și a privit discret în lateral, fără să ridice capul când pe lângă el a trecut un bărbat. Nu era prea înalt, însă bine făcut; ori avea pernuțe la umerii hainei de ploaie. Omul și-a cumpărat ceva de băut și s-a așezat alături de intermediarul lui. Duffy l-a zărit din profil și a eliminat imediat posibilitatea pernuțelor.

Simțea întotdeauna o vagă plăcere când urmărea un suspect care habar nu avea că este supravegheat. Iar în situația de față, plăcerea era ceva mai substanțială. Duffy a privit fețele celor doi în timp ce discutau și își sorbeau băuturile; a observat cum plicul a trecut de la unul la celălalt; a zâmbit când intermediarul s-a ridicat, a dat din umeri ca să încapă mai bine în haină, a clătinat din cap în semn de rămas-bun și a pornit spre ușă.

Duffy a continuat să zâmbească în timp ce s-a ridicat în picioare fără să se grăbească, având paharul de bere pe jumătate gol în mână. Încet, a mers de-a lungul barului, înghiontindu-l ușor pe polițistul de la bar. Când a ajuns în colțul din apropierea aruncătorilor de săgeți, a zis discret:

— Taffy, îmi dai voie să-ți ofer încă o bere?

În acel moment, lucrurile s-au încurcat nițel. Taffy a dat să se ridice, având încă spumă de bere în mustața de interpret de jazz, și a spus, răspunzând la zâmbetul lui Duffy:

— N-aș putea să mi-o comand și singur?

Duffy a bătut puțin în retragere, dar a rămas ferm.

— Ba nu, e rândul meu.

Taffy, deja în picioare, a refuzat politicos:

— Serios, nu pot accepta.

Conversația a început să lâncezească, iar Taffy a recurs la comunicarea non-verbală. Pesemne era vreo tactică pe care o deprinsese din *Teorii privind*

revolta socială. L-a atacat cu umărul pe Duffy, care ar fi fost trântit la pământ dacă nu s-ar fi răsucit puțin și nu l-ar fi lovit pe Taffy în cap cu paharul. Unghiul neașteptat din care venise atacul a făcut ca paharul să șteargă tâmpla lui Taffy, însă fără să se spargă. Pe fața lui Taffy a apărut o dâră lungă și roșiatică, din care a început să se țească sânge. Amândoi erau dezechilibrați. Potrivit filosofiei de bătaie a lui Duffy, dacă aveai o armă cât de mică, iar adversarul, deși neînarmat, se bucura de reputația de a lovi oamenii cu bare de metal, atunci trebuia să fii primul care lovește. Și-a tras brațul înapoi, pregătindu-se să-l izbească pe Taffy ceva mai serios de data aceasta, când s-a trezit cu pumnul prins de mâna cuiva și a auzit un glas de fermier, care considera că huliganii ar trebui să se încaiere în propriile lor bodegi, nu în ale altora:

— Stai, golanule!

Încet, omul i-a răsucit brațul la spate, iar Taffy, surprins de o asemenea intervenție, l-a îmbrâncit încă o dată pe Duffy și a fugit pe lângă el.

Polițistul în civil de la bar și-a dat seama că n-ar fi avut niciun efect dacă îi arăta lui Taffy legitimația, astfel că i-a pus o piedică precisă și l-a urmărit cu răceală cum, în cădere, acesta se prăbușește peste o masă plină de pahare și sticle. Apoi s-a aruncat peste Taffy, blocându-i capul, a strigat „Poliția”, i-a pus pe doi dintre cei mai mătăhăloși localnici să-l țină pe Taffy de picioare și și-a fluturat legitimația când a văzut că aceștia ezitau. În vânzoleala aceea, toată lumea a început să gâfâie, după care Duffy a fost adus cu forța de atacantul a cărui față nici nu apucase să o vadă și care a spus mândru către polițist:

— Ți l-am adus și pe celălalt.

— Ei, ia te uită, a zis Vine câteva minute mai târziu, în vreme ce Duffy, încă respirând greu, s-a așezat pe scaunul din față al Cortinei. Mai rar să abuzeze cineva în felul ăsta de ospitalitatea cuiva.

— Sărmanul Vic, a spus Duffy, fără să-l căineze pe acesta cu adevărat.

Era însă plăcut să constate că Vic se dovedise măcar o dată atât de naiv.

— De unde crezi că face Taffy rost de marfă? a întrebat Duffy.

— Probabil de la Londra. O să verificăm, dar nu cred că o să scoatem mare lucru de la el. Pare un infractor înrăit.

— Mă irită gândul că n-o să aflăm niciodată.

— Păi dacă vrei să găsești vinovatul, a zis Vine, atunci situația stă cam așa. Taffy a procurat marfa de la cineva din Londra, care a cumpărat-o de la un importator, care a primit-o din vreun locșor din Spania, unde a ajuns pe calea aerului tocmai din Indiile de Vest, venită probabil tocmai din Columbia, unde a fost cultivată de un țăran pe care nu-l poți învinui, pentru că, din cauza pământului sărăcăcios, altceva nici nu poate cultiva ca să-și câștige traiul; asta înseamnă că guvernul e de vină, nu doar pentru că e un guvern-marionetă, și așa ajungi la Washington și dai vina pe președintele Americii. De ce nu?

— Faci cumva politică?

— Nu, voiam doar să spun că te poți scrânti dacă începi să te gândești la toate. În seara asta am prins doi. Nu e mare lucru, dar sunt doi, și pentru o singură seară e bine.

— Corect. S-ar putea să ai ceva probleme cu acuzațiile.

— Ce vrei să spui?

— Păi, mă referem la povestea lui Damian, fiindcă el susține că a fost șantajat. Depinde cum reacționează Taffy la acuzația asta. Dacă tot o încasează, va alege șantajul sau traficul de droguri? Trebuie să cântărească bine, ca să se aleagă cu o condamnare mai ușoară, nu? Iar dacă e unul și același lucru, s-ar putea să-l tragă și pe Damian după el.

— Tot ce se poate.

— Pe aici, pedeapsa e mai mare pentru șantaj sau pentru droguri?

— Ca la loterie. Depinde de droguri. De judecătorul la care se nimerește cazul. Depinde dacă i-a priit ce a mâncat la micul dejun.

— S-ar părea că judecătorii vor avea ceva de lucru.

Vine a încuviințat cu un gest din cap.

— N-aș vrea să fiu în pielea lui Damian în următoarele șase luni, a spus el.

— Nu te contrazic.

Vine l-a lăsat la secție, de unde Duffy și-a continuat drumul cu furgoneta. Fusese o seară plină. Cazul se rezolvase, și nici măcar nu o încasase prea tare. S-a gândit că poliția locală ar trebui să-l angajeze pe individul care îl prinsese de braț. Numai că omul câștiga probabil mai mult la târguri, trăgând cu dinții autobuze cu etaj.

S-a întors la Braunscombe Hall cu buna dispoziție a cuiva care aduce vești interesante. Cu acea ocazie îl putea ironiza și pe Damian. Dar când a intrat în casă n-a mai găsit prilejul potrivit. La masa din bucătărie, pe care trona o sticlă de whisky aproape goală, se organizase o sesiune parlamentară extraordinară, la care participau Vic, Belinda și Lucretia. Au ridicat toți privirile spre Duffy, dar nu l-au salutat. În regulă, nu era prea iubit, ducă-se, a gândit el. O să le servească ultimele știri privind doi dintre stimabilii oaspeți ai casei.

Abia și-a așezat scaunul când Vic a zis:

— Henry s-a împușcat.

— O, Iisuse. A murit?

— Da. N-avea cum să rateze de la o asemenea distanță. Și a avut gloanțe pe ambele țevi.

— Nu vreau să mai aud asta, a intervenit Belinda. Mă duc să văd dacă Angela doarme.

— S-a întâmplat în seara asta, la ora 18:00, a spus Vic, răspunzând la o întrebare nerostită. A

făcut-o în camera de snooker. N-a lăsat nici bilet de adio, nimic.

— Camera de biliard, l-a corectat Duffy. Acolo se cheamă cameră de biliard.

— L-a găsit mama lui. A zis că era sânge pe toată masa.

— Și cum a reacționat Angela?

— A cerut niște pastile. Atunci am sunat doctorul, el ne-a recomandat ce să-i dăm, iar de atunci doarme.

— Doamne, a făcut Duffy. Nu credeam că va proceda așa.

A tușit și, în loc să le povestească ce rol eroic jucase în capturarea oaspetelui-infractor, s-a trezit explicând rolul lipsit de eroism pe care îl avusese în sinuciderea vecinului. Le-a spus despre cea de-a doua lecție de biliard și despre discuția purtată. Le-a povestit totul cât de exact a putut, pregătindu-se să repete același lucru în prezența lui Vine. A trecut peste faptul că acesta nu auzise de metoda identificării pe baza spermei.

— Tu l-ai ucis, a spus Lucretia când a terminat.

— Ba nu, s-a sinucis, a contrazis-o Duffy. Asta înseamnă sinucidere. Te ucizi singur.

Oamenii aveau tendința de a se feri de această idee.

— Ba tu l-ai omorât.

— El i-a făcut isprava aceea Angelei, în pădure, a spus Duffy. Era foarte încântat că amicul vostru Jimmy va sta zece ani după gratii. Și când și-a dat seama că putea fi descoperit, n-a mai rezistat. Mai ales că prin asta relațiile cu mama lui se înrăutățeau.

— Maică-sa e o vacă, a zis Lucretia.

— Deci tot el a făcut și celelalte lucruri, nu?

— El a pus la cale toată hărțuiala. O fi crezut că așa o face pe Angela să înnebunească, după care nu mai era silit să se însoare cu ea. Când ea a apelat la protecția voastră, el s-a hotărât să mărească miza. Folosind metode mai violente.

— Dar de ce n-a rupt logodna, pur și simplu?

Lucretia pusese întrebarea cea mai firească, dar și cea mai grea.

— Habar n-am. S-o fi gândit că lumea va începe să se uite strâmb la el, punându-și întrebarea dacă nu cumva e homo. O fi crezut că dacă Angela renunța sau înnebunea, nici nu se va ajunge la căsătorie. Putea juca rolul iubitului neconsolat până la moartea mamei sale, când presiunile aveau să înceteze. Mda, seamănă puțin cu cursele de ogari, când oamenii pariază contra propriilor câini. Poate că pare absurd, dar pentru ei are un rost.

— O, scutește-ne de analogiile astea tipice pentru clasa muncitoare, a zis Lucretia.

— Fiindcă veni vorba de câini, a intervenit Vic. Tot el l-a ucis și pe Ricky?

— Nu, altcineva. N-a făcut-o el.

— Și tu ești homosexual?

Întrebarea nu-i fusese adresată de Vic.

Duffy s-a uitat la Lucretia.

— Depinde, a răspuns el. Uneori nici nu percep diferența.

— Ba ești homo. L-ai ucis pe Henry și ești homo.

Vorbele au fost rostite cu o violență neașteptată, ca și cum Lucretia ar fi fost atrasă de el tot timpul, iar acum respira ușurată că își găsise o scuză pentru că îl respinsese. Duffy a perceput tonul acela ca pe o lovitură cu cravașa peste ureche; abia mai târziu a înțeles posibilele urmări.

— Copii, a spus Vic pe un ton potolit, ajunge pentru seara asta.

•

Duffy se simțea deprimat. Era o dimineață frumoasă de toamnă, cu un soare zgârcit și cer de un albastru ca o bilă din supercristalit; înspre sud, pădurea căpătase deja o ușoară nuanță ruginie. Rezolvase un caz, iar doamna Colin îi adusese dejunul la pat cu un zâmbet generos, ce depășea simpla îndatorire de servitor. Cu toate astea, starea

de deprimare persistase. Tânjea să ajungă în Londra unde, în general, bărbații nu-și violau doar pe jumătate logodnicele, iar apoi nu-și făceau felul pentru că simțeau un fior la vederea unor funduri pe care pantalonii stăteau întinși atunci când cineva era aplecat deasupra mesei de snooker. Și-a amintit omagiul sentimental adus de Vic mobilității sociale și, cât timp s-a bărbierit, și-a pus în ordine ideile. Anglia era un loc în care Ron poate fura de la Vic, unde unul ca Damian poate șantaja orice Angelă, unde unii ca Taffy pot băga în sperieți fete ca Sally, și unde cei ca Henry îi lasă pe unii ca Jimmy să scoată castanele din foc pentru ei.

Și-a petrecut mai toată dimineața cu Vine. Taffy le servise polițiștilor povestea, anticipată de altfel, că cele două mii de lire din plicul maro reprezentau o datorie de la jocuri; însă ideea nu era prea deșteaptă, iar Vine considera că până la urmă vor obține o declarație mai aproape de adevăr. Singurele elemente-problemă rămâneau acuzarea lui Taffy pentru uciderea câinelui și pentru incendierea mașinii. Pesemne că angajase pe cineva pentru cele două trebușoare.

— Susține că are o fobie față de incendii, a spus Duffy, așa că probabil a pus pe altcineva să o facă. Pe de altă parte, s-ar putea să mintă.

— Ciudat cum se feresc ăștia de adevăr. Cred că le stă în obicei. Necazul e că boala asta se întinde. Până și noi, polițiștii, ne trezim servindu-le câteva mai deocheate, doar ca să vedem reacția lor.

— Te-ai putea trezi minținд despre câine și mașină? întrebă Duffy.

— Tot ce se poate. Spunem că am găsit fire de păr în buzunarele pantalonilor, o chestie dintr-asta. Sigur, n-aș proceda așa dacă ar recunoaște adevărul. Apropo, de ce crezi că a lichidat câinele? Dat fiind că nu era al lui Sally.

— M-am gândit la asta. Doar pentru că era la îndemână. Nu trebuia să fie al lui Sally, însă

avantajul era că ea ținea la Ricky. Se aștepta să afle ce-i făcuse, după care ar fi urmat un telefon de amenințare. Tu vei fi următoarea, scumpo. Numai că Vic, ordonat cum e, a făcut câinele dispărut.

După prânz s-au întâmplat două lucruri. Când s-au ridicat de la masă, Damian i-a reamintit lui Duffy de meciul retur.

— Mă gândeam să plec acasă mai devreme.

— Nu se poate să mă lași baltă. Mai ales acum. La urma-urmelor, s-ar putea ca la închisoare să nu găsesc masă de snooker.

S-au dus în camera de biliard și au tras draperiile ca să nu fie deranjați de razele tomnatice ale soarelui. Înainte de a da prima lovitură, cu un aer melodramatic, Damian și-a desfăcut pleoapele ochiului drept cu degetele și și-a apropiat fața de a lui Duffy.

— Uite, fără prafuri stimulatoare, a zis el.

Apoi, fără ajutorul substanțelor stimulente, l-a bătut pe Duffy cu 2 la 0. Lui Duffy nu-i era mintea la joc; pe deasupra, postavul mesei părea din tablă ondulată în comparație cu cel al mesei Thurston. S-a întrebat de ce Henry se sinucisese în acel loc. Avea vreo legătură cu lecțiile, sau poate se certase cu mama lui pentru că schimbase postavul? Ori poate pentru că acea parte a casei fusese destinată dintru început doar bărbaților? Probabil că fusese o pură coincidență – se întâmplase să fie acolo când a luat acea hotărâre cumplită. Damian a așezat bilele pentru cea de-a treia partidă și a lovit, împrăștiindu-le pe cele roșii. Acestea i-au sugerat lui Duffy picături mari de sânge pe o masă Thurston din 1866. Era vremea să plece. A pus tacul în rastel și l-a lăsat pe Damian să continue singur.

Al doilea lucru s-a întâmplat exact când se pregătea să plece. A auzit un răcnet de la etaj; un țipăt de femeie, și încă unul foarte puternic. Au urmat zgomote de uși trântite. Cu un aer resemnat, Duffy și-a spus că Sally hotărâse cu cine să tragă

un ciocănel. Asta i-a adus aminte că trebuia să-și ia rămas-bun de la doamna Colin. A găsit-o în bucătărie. Și-au făcut semne din cap și și-au zâmbit, de parcă niciunul dintre ei n-ar fi fost capabil să spună ceva cursiv.

Apoi i-a explicat lui Vic că va trebui să revină la Buckinghamshire/Bedfordshire pentru a depune mărturie, întâi în cadrul cercetărilor – deși, credea că nu va fi chemat – iar apoi la proces. Socotea însă că, fără supărare, nu va sta la Hall. Pe de altă parte, i-a propus lui Vic un contract de întreținere pentru sistemul de alarmă.

— A, nu cred că merită, a zis Vic. Se pare că funcționează foarte bine. Și sunt convins că o să mi-l repari la un preț rezonabil dacă se defectează ceva. Asta, de dragul vremurilor de odinioară.

Duffy a aprobat din cap.

— O să mă mai gândesc. Apropo, ce a fost cu țipetele acelea?

— Angela a fost, din nefericire. L-au eliberat pe Jimmy, iar el a venit drept aici. Mi s-a părut normal. Voia s-o vadă pe Angela, la fel de firesc, nu? Ea e încă în pat, acela mic despre care ți-am povestit. (Duffy și-a imaginat scena.) Și, imediat ce a văzut-o, ce crezi că a făcut Jimmy? A căzut în genunchi și a cerut-o de soție.

Duffy a clătinat din cap cu tristețe și a urcat în furgonetă.

— Nimic nu-i iese ca lumea lui Jimmy.

Apoi a închis ușurel portiera și a făcut un viraj ca la curse în fața verandei, ceea ce a vânzolit bine de tot pietrișul lui Vic. A condus cu viteză până a ajuns la stâlpii din cărămidă de la intrare, pe care se afla blazonul dinastiei Blessing-Crowther: Două Țâțe Hrăpind, cu o nevăstuică din piatră îmbătrânită artificial cățărată deasupra. Probabil că mai trebuia fixat un alt animal pe globul stingher din piatră, asta pentru simetrie. Vreun câine înecat, de pildă.

•

Câteva zile mai târziu, Duffy își căra sacul de rufe din plastic galben pe Goldsmith Avenue, Acton W3. Era o dimineață mohorâtă de duminică și stătea să plouă, dar el era mulțumit. Servise un dejun sănătos la Sam Widges și, măcar o dată, avusese noroc: mașina de spălat scuipase afară același număr de șosete pe care îl băgase în ea. A aspirat aerul acru, prăfos, plin de fum, încă greu de mirosurile nopții de sâmbătă, și asta i-a făcut plăcere. S-a gândit la tânărul Karl French, subțirel ca un ogar, alergând pe stradă în așteptarea noului sezon fotbalistic. Mda, la o adică, el era atacant. Mersul până la spălătorie cu un sac plin cu rufe și înapoi cu stomacul plin reprezenta un antrenament suficient pentru ca un portar să se mențină în formă.

Peste trei ore, el și Carol s-au așezat să mănânce peștele cu sos fără calorii, care rămăsese neconsumat cât timp Duffy lipsise de acasă. Încă avea amintiri neplăcute după șederea la Braunscombe Hall.

— Te-ai gândit vreodată că viața la țară a ajuns la cheremul câinilor?

— Cred că mereu a fost la fel, Duffy.

— Mă întreb dacă e o idee așa de bună ca unii ca Vic să se amestece cu alde Damian, iar Damian să trăiască alături de unii ca Henry. (Cu un aer înțelept, Carol a ignorat acea exprimare neinteligibilă.) Vreau să spun că acolo fiecare face ceva ilegal. Ar trebui arestați până la ultimul.

— Chiar și persoana care ți-a căzut cu tronc?

— Lucretia. N-am zis că mi-a căzut cu tronc.

— Nici nu era nevoie.

Hm. Carol îl cunoștea prea bine, și nu se înșela. Iar asta nu pica rău.

— Lucretia, a spus el cu convingere, ar trebui arestată doar pentru că o cheamă așa.

— Duffy, ești de groază. Dar îți trece, să știi. Să lăsăm asta, ce părere ai de pește?

El a luat o bucată minusculă, ca pentru gurmanzi, și a mestecat cu o expresie îngândurată.

— Cred că ar avea nevoie de mai mult șofran, a decretat el.

Carol a pufnit în râs.

— Știi ce gust are șofranul?

— Cinstit să fiu, a răspuns el, cu aerul cel mai sobru de care era în stare, habar n-am.

virtual-project.eu

[1] Blessing – binecuvântare (n.tr.).

[2] Joc de cuvinte intraductibil, rezultat din grafia diferită din limba franceză*: poison* (engl. și fr.) – otravă*, poisson* (fr.) – pește (n.tr.).

[3] USP – *Unique Selling Proposition* (*Point*) (n.tr.).

[4] Titlul unui roman umoristic de P.G. Woodhouse (1929). (n.tr.).

[5] Ronald David Laing (1927-1989), psihanalist de origine scoțiană. A emis teoria socială a bolii mintale, potrivit căreia aceasta este determinată de presiunea exercitată asupra individului pentru ca el să se conformeze unor standarde străine firii sale. (n.tr.).

[6] Poezie de Robert Burns, poet național scoțian. (n.tr.).

[7] Clubul Cotețul (n.tr.).

[8] Titlul unei cărți pentru copii de Liza Trapani. (n.tr.).

Table of Contents

BIBLIOTECA
ALEEA
BUCĂTĂRIA/SUFRAGERIA
SALA DE BILIARD
PROPRIETATEA
DORMITOARELE
ÎMPREJURIMILE

Table of Contents

BIBLIOTECA 3
ALEEA 11
BUCĂTĂRIA/SUFRAGERIA 26
SALA DE BILIARD 50
PROPRIETATEA 101
DORMITOARELE 130
ÎMPREJURIMILE 198